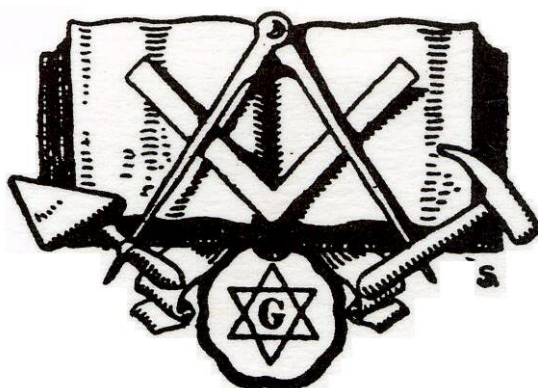

Erich Ludendorff

Eliminace zednářstva odhalením jeho tajemství

Z německého originálu Erich Ludendorff, *Vernichtung der Freimaurerei durch Enthüllung ihrer Geheimnisse*, München 1933 (reprint Archiv-Edition),
Verlagauslieferung Dietrich Bohlinger, Viöl 1998
přeložil © Jaroslav Voříšek 2003

Druhé, revidované vydání

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Erich Ludendorff

**Eliminace zednářstva
odhalením jeho
tajemství**

Obsah

Úvodní poznámka editora	5
I. Úvod	7
II. Zednářstvo v Německu	17
1. Židovské lóže	17
2. „Humanitární“ velkolóže	18
3. Tak zvaně „křesťanské“ staropruské velkolóže	18
4. Ostatní velkolóže a pod.	25
5. Rozčlenění stupňů	25
6. Počet členů velkolóží a okruh jejich působnosti	28
7. Německé zednářstvo jako článek světového zednářstva	30
III. Výcvik na syntetické Židy	36
1. „Mýtus“	36
A. Král Šalamoun a Starý zákon	36
B. Talmud	41
C. Kabbala	42
D. Nový zákon	45
2. „Morálka“	48
Polní lóže jako příklad zednářské „morálky“	60
3. Puncování neboli symbolická obřízka	65
A) Poznávací znamení zednáře	66
B) Lóže a „pracovní tabule“ neboli koberec	67
v johanitském učednickém stupni	68
v johanitském tovaryšském stupni	69
v johanitském mistrovském stupni	69
v ondřejském učednickém a tovaryšském stupni	70
v ondřejském mistrovském stupni	72
C) Vypálení cejchu	73
v johanitském učednickém stupni	73
v johanitském tovaryšském stupni	75
v johanitském mistrovském stupni	76
v ondřejském učednickém stupni	78
v ondřejském tovaryšském stupni	78
v ondřejském mistrovském stupni	81
D) Symbolická obřízka	83
IV. O vysokých a ostatních stupních	87
V. Místo Šalamounova chrámu německý dóm	104
Zednářská znamení	109
Přehled pramenů	113

Úvodní poznámka editora

„Jakýkoli komentář by zde dojem jen oslabil,“ říká Ludendorff v poněkud jiné souvislosti. Přesto se domníváme, že několik slov úvodem nebude od věci.

Ludendorff psal předkládané dílo o zednářstvu pro Němce své doby, kteří tehdy ještě úplně neztratili národní vědomí, a zednářskou i židovskou otázku si právě od zednářů nenechali namluvit jako blouznivý výmysl patologických „antisemitů“.

Autor se tedy rozhodně nemýlí, když píše, že jeho dílo bude mít platnost navždy, a opravdu nás přes odstup generací jasnozřivě poučuje o skutečné podstatě zednářstva.

Zednář se již při vstupu do lóže zavazuje bezpodmínečnou, slepou poslušností vykonávat předem mu zcela neznámé úkoly, a tím dává do rukou neviditelné vrchnosti bianco šek prakticky na cokoli. To bychom si měli dobře zapamatovat, protože takoví lidé se pak nezastaví doslova před ničím!

„Br.: Carl Heinzen, velmistr rudých vysokých stupňů zednářského spolku, vyslovil podle Didlera následující soud: Znali jsme lidi, kteří si zasluhovali opovržení, jimž se každý slušný člověk raději vyhnul nebo se snažil o jejich zneškodnění. Ale tito lidé přesto vždy našli nějakou oporu, a to nejen finanční, a pokaždé se s tajnou pomocí dostali z potíží, které by čestnému člověku srazily vaz. Nakonec se ukázalo, že tito lidé byli ‚bratři‘ zednáři, jejichž vliv sahá až do soudních síní a věznic. Nechceme vznášet žádná konkrétní obvinění tam, kde nemáme v ruce konkrétní skutečnosti a důkazy, ale naše podezření se rovná jistotě. Početné a nesmírně nápadné jevy prokazují, že jméno zednář je synonymem pro piráta, a že proslulý zednářský řád je jistým druhem životního pojištění pro padouchy a ničemy.“

Potřebuje někdo další důkaz aktuálnosti Ludendorffova spisu? Zde je:

„Stůl po pravé straně říká zcela jasně to, čemu dodnes křesťanští Nežidé nechtějí věřit: křesťanství a mohamedánství jsou pro Židy pouze ‚židovské‘ konfese a mají za úkol vnutit gójům v zastřené formě to, co Talmud říká zcela nepokrytě. Odtud citovaná slova: ‚Ve všem pravda,‘ a proto je také konečným cílem sloučení všech ‚židovských‘ konfesí do jediného židovského náboženství v ‚liberální katolické církvi‘ nebo podobné ‚pozitivně křesťanské‘ konfesi, jak to hlásají již ‚Staré povinnosti‘ z roku 1723.“ – Každý si snadno může spočítat, jak dávno byl tento zednářský cíl písemně stanoven před neblahým II. vatikánským koncilem, který přinesl jeho vytoužené naplnění.

Nebo jinde:

„Bez ohledu na rituál je soudržnost v lóži udržována tím, že stupně do sebe směrem shora dolů vzájemně zasahují. Ve Velké zemské lóži Německa třímá kapitulní nebo ondřejský mistr kladivo, tzn. že zastává předsednictví v johanitské lóži. Tímto systémem je zajištěno přísné vedení řádu a tedy i nenápadné šíření myšlenek a záměrů na způsob nabalující se sněhové koule. Další předností je skutečnost, že se

jím zednářské ideje systematicky zahnizďují do života státu a národa daleko za hranicemi vlastní lóže. Systém navíc zaručuje dokonalou kontrolu nižších stupňů.“

A dále:

„Zednáři jakožto představitelé svých lóží jsou pevně zahnížděni ve všech státních úřadech včetně nejvyšších, v politických stranách jako poslanci, ve vůdčích hospodářských kruzích, ve svobodných povoláních jako právníci a lékaři, v učitelských sborech našich univerzit, v tisku i všech dalších tzv. kulturních institucích jako např. knihkupectví, vydavatelství a svobodná umělecká povolání, na vysokých místech v duchovenstvu atd. Dá se říci, že jeden zednář přitáhne za sebou vzápětí dalšího, a dnes již jsou bezprostředně usazeni v celém životě státu i národa.“

„Již K. Ch. F. Krause vystupoval proti takovým (zednářským) přísahám, které představují hrozbu státu. Ve skutečnosti jde přímo o vlastizradu a velezradu. Avšak ve zcela pozednářštěných zemích... se proti lóžovému bratrstvu samozřejmě nesmí zakročít! Formálně jsou zákony zednářstva ve shodě s právním řádem takových států a vzájemně se koordinují! Tak se i zednářské zákonodárství dostává do souladu se státem. ... Ostatně většina státních zákonů je dnes již zaměřena proti všem slušným a čestným lidem! Pro každého... by bylo zajímavé vědět, jak dalece již zednářstvo ovládá celou naši justici i jednotlivé právní spory.“ Není snad třeba dodávat, že zde nejde o popis naší současnosti, ale o více než sto let starý výrok zasvěceného zednáře.

Již jen těchto několik málo ukázek nezaujatému čtenáři postačí k pochopení, že má před sebou jednu z nejlepších prací o skutečné podstatě a konečných cílech židovského zednářstva. Současně osvětluje i smysl a cíl tzv. globalizace, kterou právě zednáři svou lživou propagandou vydávají za jakýsi „samovolný proces“!

Zbývá jen dodat, že zednářstvo bylo za komunistického (stejně jako za nacionálně socialistického a fašistického) režimu rozpuštěné a zakázané, ale ve skutečnosti udržovalo dál své internacionální kontakty a ve vhodný čas na vyšší pokyn propagandisticky i organizačně připravilo (nejen u nás) listopadový „převrat“ 1989. Pro tento účel byla v Československu už v 70. letech založena Charta 77, jejíž vznik byl iniciován židovským zednářským řádem B'nai B'rith z Basileje. Tam také bylo vybráno personální jádro Charty 77 skládající se výlučně ze židovsko-zednářských rodin, které byly předurčeny k převzetí veškeré moci (M. Dolejší). Polistopadové oficiální obnovení činnosti zednářstva u nás již bylo jenom viditelnou, teatrální oslavou naprostého úspěchu.

I. Úvod

„Zednářstvo nemá žádné tajemství, ale samo je ‚tajemstvím‘,“ stojí v Lenningově Příručce zednářstva.

„Máme dobrý důvod vzpomínat s úděsem a žalem na onu smutnou noc, kdy byla zničena svatyně [Šalamounův chrám], prolito mnoho krve našinců, a naši svazoví bratři [Židé] rozeznáni do všech koutů světa. ... Co se pod tím ještě dalšího skrývá, to vám zatím nemohu odhalit, ale snad i pro vás nastane čas k bližšímu vyložení a vy sami budete na ono temno hledět jinýma očima.“

„Vidíte zde zpustošený chrám, rozpadlé sloupy a rozvrácené stupně, jež vám mají vypodobnit všechen ten přesmutný osud našeho řádu, který se cítí být součástí židovského národa. To všechno se stalo kořistí cizáků a naši spolkoví bratři [Židé] byli rozptýleni do světa. Pozorujte a zapamatujte si ztrátu, kterou jsme utrpěli. Zachovala se pouze naše tajemství a až dosud se nikdo neopovážil za tuto hranici zajít.“ Takto promlouvá vysoký zednářský mistr k adeptovi při jeho přijímání do příslušného stupně.

Na tomto citátu jsem pomocí vsuvek názorně ukázal, že se o nějakém tajemství zednářstva skutečně nedá mluvit a každé zastírání je příliš průhledné.

„Tajemstvím“ zednářstva je všude Žid. Němci i příslušníku kteréhokoli jiného národa to stačí pouze chtít vidět. Abych na to každého připravil a současně jej zbavil možnosti výmluvy na neinformovanost, nabízím dále čtenáři v nejstručnější možné míře náhled do naprosté závislosti německého zednářstva na Židovstvu. Totéž samozřejmě platí o všech ostatních národech. Sám židovský národ přirozeně toto tajemství zednářstva velmi dobře zná. Tak např. roku 1855 rabín dr. Isaak M. Wise prohlásil:

„Zednářstvo je židovské zřízení, jehož historie, stupně, úřady, hesla a projevy jsou židovské od začátku až do konce.“

Br.: Rudolf Klien z lipské lóže Apollon napsal v listopadovém čísle almanachu Velké zemské lóže Saska, určeném jen pro bratry zednáře:

„... Tento židovský rituál je obvyklý a platný ve všech zednářských lóžích světa.“

Br.: Hermann Gloede z Velké zemské lóže zednářů Německa ve svých „Instrukcích pro johanitské učedníky“ z roku 1901 říká:

„... Že svoje obyčeje vyvozujeme přímo od židovského duchovenstva, jako je např. zvyk ponechávat si v lóži pokrývku hlavy, je znamením toho, že my zednáři představujeme svatou kněžskou obec.“

Tuto myšlenku br.: Gloede dokonce rozvíjí ještě dále. Mluví o tom, že zednáři má být vytvořena „Siónská obec svatých kněží“, vypráví o „vyvoleném pokolení“, „svatém kmeni“, a na str. 88 citovaných instrukcí říká:

„Já jsem Jahve, váš Bůh. Osvědčte se svatými a buďte svatými (3. Moj 11-44.) Ale to, co recipient¹ ve své přísaze říká, nemá ve skutečnosti žádný zvláštní smysl, protože to umíme vyjádřit i jinými výrazy.“

Gloede pak v druhém dílu svých „Instrukcí pro johanitské tovaryše“ dovozuje:

„K vytvoření takové teokracie nás chce vést náš řád.“

Židovské řízení a vedení celého zednářstva přiznávají mnozí „vysoce osvícení“ bratři. Např. vysokostupňový bratr Didler z Velké zemské lóže zednářů Německa svými spisy v polovině šedesátých letch devatenáctého století naléhavě a přesvědčivými slovy upozorňoval německé panovníky a uváděl rovněž početné příklady působnosti Židů v zednářstvu, za což mu bylo vyhrožováno smrtí.

Po br.: Didlerovi psal podobně r. 1816 i br.: svobodný pán Knigge:

„Židé pochopili, že K.: U.:² je prostředkem k zřízení jejich esoterické říše.

Zasahování Židů do zednářských svazů je velice povážlivé, vezmeme-li v úvahu skutečnost, jak výrazně se tento národ podílel na zločinech Francouzské revoluce, jak houževnatě lpí na víře ve svou budoucí židovskou světovládu, a jaký vliv má bohužel židovské zlato na služebníky státu. Židovstvo tvoří kastu, stavějící se nepřátelsky proti celému lidskému pokolení, a Bůh Izraele má pouze jeden vyvolený národ, jemuž mají být ostatní dány za podnožku.“

Br. Köthner napsal dílo „Řád a zlořád zednářstva“,³ které bylo na příkaz Velké zemské lóže zednářů Německa zničeno. V třetí části první knihy se uvádí:

„Do trojnásobné temnoty“, jak říká průvodní slovo k této části, halí I.M.O.⁴ své dílo před každým, kdo neví jakého druhu tyto temnoty, tyto roušky jsou.

Zjednejme si v řečené ‚trojnásobné temnotě‘ jasno.

První rouška je vložena mezi profánní a zednářský svět, druhá uvnitř dělí zednářský svět mezi bratry a vrchnosti jejich velkolóží, a třetí a nejneproniknutelnější rouška je mezi vrchnostmi všech zednářských velkolóží a internacionálním ústředím I.M.O. Od profánního světa jsou bratři odděleni uzavřenými templi, zasvěcovacími tajemstvími a vysokým míněním, které je v národech o užitečnosti zednářstva rozšířeno.

Co se za touto ‚posvátnou zdí‘ skutečně odehrává, není dostatečně chráněno ani přísahou lóžových bratří. Jakkoli má za cíl držet v tajnosti řádové věci, občas se přesto stává, že některý z bratří ‚pod pečeti mlčenlivosti‘ venku něco

¹ Tj. zde do lóže přijímaný muž; pozn. překl.

² Královské umění.

³ V originále *Wesen und Unwesen der Freimaurerei*.

⁴ Podle br.: Köthnera je I.M.O. zkratkou pro Internationale Mammonisten-Orden (tj. Mezinárodní řád mamonářů), v nějž se podle jeho názoru dnes zednářstvo „zvrhlo“. Toto zvrhnutí je však samou podstatou zednářstva a jenom takové zednářstvo také existuje. Kryje se to rovněž s názorem zemského velmistra hraběte zu Dohny, který dr. Köthnerovi osobně řekl: „Existuje pouze jediné zednářstvo.“

prozradí svému důvěrnému příteli, třeba jen proto, aby se udělal zajímavějším, a novinka se brzy roznese po širokém okolí.

Proto musejí být do zmíněné druhé temnoty zahaleni samotní bratři.

Děje se tak pomocí hypnózy, jak si hned ukážeme. Bratři jsou stále znovu udržováni v jistém druhu opojení resp. rozjaření, do něhož se dostanou v okamžiku, kdy překročili práh lóže, a během templové práce je pak už prakticky úplný. Teprve až rozum a vůle dotyčného tak říkajíc usnou, začne se mu v krásných a ideálních obrazech říkat to, co chce vědět. Je tedy v zásadě hypnoticky veden a vychováván k názorům a činnostem, které slouží tajným cílům I.M.O. Ve svém profánním životě pak zednář posthypnoticky koná a působí tímto směrem zcela spolehlivě a svědomitě. Ani lóžový mistr obvykle nedokáže tuto roušku prohlédnout a stejně jako ostatní bratři lóže sní o ideální práci. Rovněž tak většinou nemá sebemenší podezření o povážlivosti toho, co sám podle příkazu a bez vlastní vůle ostatní učí.

Když tedy o tom neví prakticky ani jediný z mnoha tisíců zednářů, jak by pak mohlo něco vědět profánní obyvatelstvo?

Třetí a nejhustší temnota však i nejvyšším vrchnostem velkolóží zahaluje jejich hypnotickou závislost na I.M.O. v podobě čistě židovského řádu, proti němuž občas otevřeně vystupují – přesněji řečeno věří, že vystupují.“

Taková závislost zednářstva na Židovstvu nejenže znesnadňuje osvobození německého národa od nepřítele, nýbrž navíc ještě prohlubuje jeho zotročování a zvláště pak dělá z mnoha Němců spolupracovníky zřizování židovské světovlády. V zednářstvu měli zpočátku sloužit zájmům židovství „vzdělanci“ jako obecně povolání vůdci lidu a dále finančně i duchovně nezávislí muži. Proto se dříve upouštělo od přijímání německých dělníků a rolníků, snad i proto, že jim připadali jako finančně nepřilíš přínosní. Židovstvo doufalo, že tyto vrstvy zvládne marxismem a „spolkovým“ i „rodinným“ životem. Když však němečtí dělníci začali sílit a německé ženy se sdružovat, Židovstvo počítalo s tím, že si podobně jako v USA i v Německu ještě úžeji dělníky zaváže jako bratry v řádu Odd Fellows a zmocní se i žen. Tím způsobem se zájmová činnost zednářstva rozšířila na všechny stavy a profese, na „vzdělané“ i na „nevzdělané“, na hospodářsky závislé i nezávislé, na muže jako na ženy, čímž zatáhlo do svých cílů všechny obyvatele „gójských“ států.

Zneužívání Němců obojího pohlaví pro spolupráci na rasových, politických a kapitálových cílech židovského národa bylo možné pouze poté, co byl německý národ po více než tisíc let vykořeněn ze své vlastní minulosti křesťanstvím a orientálním pojetím státu a práva, kdy zapomněl na svou krev a vysokou kulturu. Proto se také lóžoví bratři mohli odvážit vzít mu jeho německou hrdost a dokonce ji nechat pociťovat jako cosi obtížného až nepříjemného, a zatáhnout jej prostřednictvím řádu Odd Fellow do masy zednářstva. Bezděčným zasvěcením do zednářství udělali z německého národa vědomé „syntetické“ Židy a spolupracovníky na budování „skvělé budoucnosti židovského národa“, o níž pruský ministr kultury a zednář dr. Becker tak

nadšeně mluvil 15. prosince 1926 v „německém“ Výboru pro Palestinu. Zde máme také představen vlastně jediný účel a smysl zednářstva. Lóžoví bratři si nad ním skutečně nemusí lámat hlavu nebo se tvářit, jako by to dělali.

Prastarou historií zednářstva se zde nebudeme zabývat. Byť i je v ostatních souvislostech důležitá, přesto by odváděla pozornost k vedlejším věcem a proto nám postačí vědět, že zednářství Židé přenesli z Egypta do evropských národů. Ukazuje se v Lutherově době v podobě rozenkruciánském řádu a zcela zřetelně se pak již projevuje v Anglii 17. století. Protože se v něm tou dobou již zahrnili jezuité, a Židé spolu s Angličany před něj stavěli dalekosáhlé politické úkoly, bylo zednářstvo r. 1717 „reformováno“. V této podobě přišlo hned poté na evropský kontinent a roku 1740 také do Německa. Židé zednářství všude obratně šířili a podařilo se jim je udělat přitažlivým jmenovitě panovníkům a vůdčím vrstvám společnosti. Zhoubný politický vliv zednářstva jsem podrobně a na základě důkladného studia pramenů vyložil ve spisu „Podněcování válek a genocidy v posledních 150 letech“.⁵ Kniha jasně ukazuje, jak Žid prostřednictvím zednářstva systematicky pracuje na svém cíli, na světovládě. Všude po světě „pracují“ br.: zednáři podle stejného rituálu, všude jim je sugerováno totéž zaměření a jsou vedeni týmž směrem.

Zednářstvo celého světa ve skutečnosti představuje pouze jednu jedinou lóži, jak si ještě dále ukážeme. Do toho nejsou přirozeně zahrnuty ještě neuznávané „pokoutní lóže“. Zdánlivá vnější mnohotvárnost je pouze větším či menším zakrýváním skutečných vztahů k Židovstvu a jeho plánům. Zvláště v Německu je tato vlastnost zednářstva velice účelná, protože takto k sobě přitahuje početné, mnohdy i vysloveně protižidovsky zaměřené Němce, a tím je buď přetvoří pro své účely, nebo je alespoň paralyzuje.

Zasvěcení zednáři z řad Němců se dostali do židovských kleští a pro Německo jsou navždy ztraceni. Mnozí nezasvěcení němečtí zednáři tuší svou situaci a cítí, že jejich vnější výhody vstupu do zednářstva v oblasti společenské a hospodářské jsou až příliš draho zaplacené, a bezúspěšně se snaží odporovat svému snížení na syntetické Židy. A mnozí další zednáři nižších stupňů zase vůbec nechápou souvislosti, přestože po zděšení z událostí při svém přijímání usilují o vysvětlení a poučení. Něco takového se jim však v lóži upírá. Pátrání po cestách a cílech vyšších stupňů i podstatě zednářstva je jim vysloveně zapovězeno. Dozvídají se o nich až po složení nových a hrůzných závazků, kdy už pro ně není cesty zpět. Platí to dokonce i pro samotné zednáře vyšších stupňů, dokud ještě náležitě neotupěli a sami před sebou si nezastírají skutečnou podstatu zednářství. Všichni takoví nezasvěcení zednáři se cítí být ve svěrací kazajce, o níž tuší, že se jí nikdy nedokáží zbavit, a často se u nich vyskytuje duševní rozpolcenost.

Lze tedy konstatovat, že lóžoví bratři jsou systematicky klamáni a drženi v nevědomosti o skutečných cílech zednářstva. Bratr Didler pak dále zdůrazňuje, že

---

⁵ V originále *Kriegshetze und Völkermorden in den letzten 150 Jahren*.

„existuje dvojí způsob přijímání do zednářského svazu. Jedno tajné pro případy, kdy je důležité, aby o příslušnosti dotyčného k svazu věděli jen vybraní, nebo kdy je nezbytné rychlé přijetí v době a místě, kde nejsou jiní bratři přítomni. Pak je zde přijetí, pořádané slavnostně v přítomnosti všech bratří dané lóže, o němž se mohou dozvědět všechny lóže země díky vzájemně výměnně svých členských seznamů. Prostřednictvím tajného přijetí jsou všichni hlavní štváči a rozvratníci členy zednářského svazu, aniž by je široké zednářské publikum znalo jako bratry; takto lóžový svaz nekompromitují a mohou zcela volně konspirovat na přípravě revolucí.“

Také touto studií bych rád pomohl zednářům, kteří sami nemají dost síly zbavit se nemorálního závazku přísahy škodit svým mlčením sami sobě i své vlasti. Ně kterým z nich jsem skutečně již pomohl a vrátil je národu jako svobodné lidi, jiným jsem alespoň otevřel oči, byť i sami nenašli odvahu říci o tom svým lóžovým bratrům. Především se mi však podařilo omezit zednářům příliv dorostu z řad mládeže, jak si ještě níže ukážeme.

Avšak těm Němcům, kteří se vzdor hlasu své krve už nemohou vymknout z lóžových závazků, jmenovitě tedy zasvěceným zednářům, moje knihy alespoň ztěžují výkon hanebného řemesla otravování národa, protože Němci i příslušníci ostatních národů nyní své škůdce přinejmenším znají. Osvobozovací boj tím dostává jasnou frontu a především Němci mohou bojovat proti svým nepřítelům Židům a zednářům, a také tento boj vítězně ukončit. Teprve až bude odklizen všechn balast, který nepřátele na německý lid navalili, až bude německý národ zbaven jedu, jenž mu byl po mnohá staletí podáván, teprve pak se zase náš duch nespoután probudí a vloží všechny síly k vytvoření svobodného německého národa navzdory všem vnějším nepřítelům.

Zveřejnění zednářských „tajemství“ mi umožnila existence početných „zrádcovských spisů“ v knihovnách a archivech, které nám mnohé odhalují. Některé z nich byly dokonce sepsány za stejným záměrem jako moje kniha a jejich četba je někdy doslova otřásající. Především bych zde chtěl poukázat na „Instrukce“ br.: Hiebera a Glödeho, které jsou tak říkající „úředními“ projevy; na nich také v podstatě spočívá obsah této knihy. Na druhé straně se snaha lóžových bratrů označovat tyto prameny za „bezcné“, „zmatené“, „jezuitské“ resp. „pomlouvačné“ ukazuje jako typicky „zednářské“ jednání pokleslé mravnosti a chybějící serióznosti.

Mnohé v mém spisu je bezpochyby „neuvěřitelné“, německému charakteru odporné a proto pro Němce obzvlášť nepochopitelné, ale zde nepomůže žádná nedůvěra, žádné pochybnosti ani posměch, protože se jedná o smutné, avšak zcela doložené skutečnosti. Nic na tom také nemění tvrzení zednářské strany, že ten či onen pohoršující detail byl právě „odstraněn“ nebo „pozměněn“.

Klade-li se otázka, proč vzdor všem dřívějším odhalením jsou zednářské obyčeje stále ještě utajovány, pak jako „profánní“ osoby (tj. nezednáři)⁶ k tomu můžeme najít pouze následující vysvětlení:

1. Rituál zednářů je dodnes ve svých formách tak burleskní a částečně i ponižující, že by neobstál před výsměchem či politováním naprosté většiny Němců, kdyby jim byl znám. Tato obava před výsměchem je první a nejúčinnější „Šalamounovou pečetí mlčenlivosti“ na ústech zednáře.

2. Rituál však skrývá ještě další hrůzný cíl a účinek. Především má všem zednářům v každém stupni zahalit zločinné jednání do „pláštíku humanitních cílů“ pomocí zastrašování, ohlupování, hypnózy a sugesce nejhoršího druhu. Teprve je-li zednář již dostatečně vypreparován a složí opakované strašlivé přísahy, jsou mu vyjeveny uložené povinnosti, čímž však rozhodně nemá být řečeno, že by každý zednář měl jasno o cílech a cestách k nim tak, jako jeho vysoce zasvěcení bratři. Rituál je v podstatě neustálým opakováním toho nejhoršího druhu zastrašování nevědomých. Přísliby a ujišťování, že se později bude o všem podrobně mluvit, dnes navenek nahradily dřívější výhrůžné přísahy jen proto, že ani zcela pozednářštěný stát nemůže něco takového trpět. Přísahou na sebe zednář uvaluje hrozné tresty včetně zabití, pokud by porušil slib mlčenlivosti a poslušnosti; současně se slibem zavazuje rovněž k případnému vykonání takových trestů. Zastrašování a obava z trestu smrti i zapletení do zločinu jsou tedy druhou a třetí účinnou „Šalamounovou pečetí mlčenlivosti“ na ústech zednáře.

Dotyčného nezbavuje závazků a neruší Šalamounovu pečeť mlčenlivosti ani tzv. vystoupení z lóže. Žádné skutečné vystoupení ovšem neexistuje. Zednářské zasvěcení je stejně jako kněžské vysvěcení „nezrušitelné“, „indelebilis“. Zednář může v nejlepším případě tzv. „lóži krýt“, což v zednářské hantýrce znamená, že je i nadále povinen lóži chránit. Jinak řečeno mlčenlivost váže jeho ústa navždy a pouze se od něj již nevyžaduje poslušnost ve vykonávání příkazů. Dotyčný pak dále žije jako „odloučený bratr“.

Jistý br.: zednář v „Zednářstvu jako zrcadle německého života“⁷ po vydání této knihy na podzim 1927 napsal:

„Ludendorffův spis je již protistranou velmi horlivě potírán a napadán. Lidový vůdce hrabě Reventlow proto mluvil o vosím hnízdě, do nějž Ludendorff píchl. Avšak bez ohledu na mnohé nepřesnosti a nedorozumění, jež zkušený zednář může ‚profánnímu‘ snadno prokázat, sotva lze něco namítat proti listinnému materiálu a uváděným skutečnostem, nýbrž pouze proti závěrům, které z nich Ludendorff dělá.“

⁶ Profanus znamená „neposvěcený“ (k bohoslužbě), profánním se obecně označuje „světský“, „ne-církevní“, v širším smyslu také „všední“ či „znesvěcující“. Přenechávám nezednářskému čtenáři, které z těchto označení si vybere jako nejvýstižnější.

⁷ V originále *Die Freimaurerei in Spiegel deutschen Lebens*, Verlag Grüne Briefe.

Nicméně je předem marná i snaha zpochybňovat moje závěry. Předseda Svazu německých zednářů, br. :. Bischoff, koncem září 1927 řekl:⁸

„Na Ludendorffově spisu je povážlivá především okolnost, že se tam odkrývá všechno, co zahalujeme rituálním tajemstvím.“

Br. :. školský rada Bielig a mistr stolce johanitské lóže Velké zemské lóže zednářů Německa „U tří pramenů“ v Erfurtu 24. 10. 1930, se na veřejném shromáždění ve Frankfurtu dostal do sporu s přednášejícím právníkem Robertem Schneiderem z Karlsruhe. Přednášející pozdvihl nad hlavu tuto knihu a otázal se: „Připouštíte tedy, že tento Ludendorffův spis odhaluje všechna tajemství zednářského rituálu?“ Za velkého pozdvižení v sále br. :. školský rada Bielig před stovkami svědků odpověděl: „Ano, je to tak!“

O několik dní později prohlásil br. Kirschner z lóže „U tří kladiv“ v naumburské lóži: „Ludendorff odhalil veřejnosti všechna tajemství zednářů!“

Tak tomu také skutečně je a žádná zednářské zalhávání to už nemůže sprovodit ze světa.

Rovněž během procesu, který zednářská strana Robertu Schneiderovi vnutila, musel zemský velmistr Velké zemské lóže zednářů Německa 15. 3. 1932 přiznat:

„Všechna znamení, hmaty a hesla na str. 66 a 67 této knihy⁹ jsou uvedeny správně. Nelze říci, že rituál Velké zemské lóže je germánského původu. Rovněž přiznávám, že mnohé symboly rituálu jsou převzaty z kabbaly stejně, jako že mnohé pochází ze Starého zákona.“

Pokud jsem dostatečně seznámen s obsahem řečené Ludendorffovy knihy, musím tedy celkově konstatovat, že autor obsah našeho rituálu podal zcela přesně.“

Je samozřejmé, že br. :. Müllendorff odmítá moji interpretaci rituálu, ale dále pak říká:

„Je pravdou, že Gloede vysvětluje zástěru Starým zákonem. Je také pravda, že Gloedeho dílo bylo tištěno se svolením tehdejšího velmistra.“

Rovněž zednářskou přísahu (str. 55) označuje br. :. Müllendorff za správně reprodukovanou.

Jak známo, vydali 15. 9. 1927 velmistři tzv. německých velkolóží ostré prohlášení proti této knize, plné obvyklých zednářských výpadů. Br. :. Müllendorff k tomu říká:

„Když jsem prohlášení svého času podepisoval, spis generála Ludendorffa jsem tehdy ještě nečetl. Spolehl jsem se na vývody a argumenty ostatních zednářů. Dnes mi bylo předloženo tolik důkazních materiálů, že bych prohlášení v tehdejší znění nepodepsal a lituji toho.“

---

⁸ Cit. podle *Mitteilungen aus dem Verein Deutscher Freimaurer* 28/27.

⁹ Rozumí se podle prvního vydání z roku 1927; pozn. překl.

Rovněž br.: Habicht, velmistr Velké národní mateřské lóže U tří zeměkoulí pod přísahou vypověděl:

„Musím přiznat, že se Ludendorffova kniha týká nejen rituálu Velké zemské lóže, nýbrž také rituálu mé velkolóže.

Dále jsem nucen připustit, že v rituálu naší velkolóže jsou obsaženy židovské prvky. Zda jsou do něj pojaty také symboly z kabbaly, to nevím, protože tou jsem se ještě nezabýval. Je také pravdou, že se v našem rituálu vyskytují následující pojmy:

Moudrost, síla a krása, mozaiková dlažba, ošlapaná bota, pravoúhlé vstupování do lóže, Šalamounův chrám, kružítko na odhalené hrudi, akát jako symbol, příběh o Hiramovi, učednické slovo, sloup Jakin, heslo tubalkin, mistrovské slovo Mac Benak, tovaryšské slovo šibolet, Jehovah jako posvátné slovo, krychle se lvy, a v posledním roce také archa úmluvy.“

Přestože se velmistři později snažili své výpovědi oslabit, nijak jim to nepomohlo; pod přísahou vypovídali dostatečně jasně.¹⁰

Jde tedy o nepochybně prokázanou skutečnost.

Dokázal jsem však ještě více díky podpoře čestných Němců včetně zednářů, kteří se dokázali vymanit z lóžového oblouzení. Vzдор mnoha zednářským protispisům s nepravdivými argumenty i navzdory pomlouvačné kampani začaly řady zednářů výrazně řádnout.

V úředním listu (12/1930) Velké národní mateřské lóže U tří zeměkoulí čteme následující:

Budoucnost našich lóží.

Napsal br.: Bruno Heinz (lóže Bedřich u zlatého žezla) ve Vratislavi (Hlasy starších a uznávaných bratří: Během dvaceti let je s celým zednářstvem konec.)

„Není pochyb o tom, že jsou viditelné příznaky úpadku naší věci. Zcela jednohlasně je německými lóžemi konstatován nápadný pokles přírůstku členstva. Chybějící příliv členstva do jednotlivých lóží, jmenovitě ze strany tzv. intelektuálů, je značně citelný. Vezmeme-li v úvahu neúčast akademiků i učitelského stavu obecně, odkud budeme brát své příští duchovní vůdce?“

---

¹⁰ Průběh výslechu zaznamenali právník Robert Schneider a dr. Heltge, kteří mu byli rovněž osobně přítomni:

„Výslech vysokostupňových zednářů dr. Habichta, dr. Müllendorffa a Dierkse se konal ve dnech 17. a 18. března 1932 před trestním soudem v Berlíně. Výslech Habichta a Müllendorffa byl mimořádně obtížný, protože oba svědci vypovídali velmi zdráhavě. Bylo na nich dobře znát, jak neradi vypovídají pod svědeckou přísahou o věcech, které podle své zednářské přísahy slíbili neprozrazovat. Podle konfliktu svědomí bylo zřejmé, že se na položené otázky vyhýbali přímé odpovědi, a že teprve na opakovanou a naléhavou žádost soudce vypovídali plně a pravdivě. Často se také odvolávali na neznalost předmětu. Oběma svědkům a zvláště dr. Habichtovi bylo několikrát vytýkáno, že jejich údaje jsou nejasné a zjevně nesprávné. Zvláště při projednávání rituálu byla divákům zřejmá jejich nechuť k protokolování dotýčných věcí a jmenovitě poznávacích slov a hesel.

Br.: si pak stěžuje na slabou návštěvnost lóží a pokračuje ve svých závěrech:

„Přinejmenším podle mého mínění by znamenalo strkat hlavu do písku, podceňovat zhoubný účinek Ludendorffova štvavého spisu, a odbývat jej pouhým slovem o nespravedlivém napadání zednářstva duchem nové doby. Tento zhoubný účinek je skutečně zde. Nejenže odrazuje tak mnohé od vstupu do lóže, nýbrž také nedostatečně pevné bratry zviklává, oklamává a některé dokonce přivádí k opuštění lóže.“

Zednářské časopisy tento úpadek zednářstva jen potvrzují. „Ludendorffova stráž národa“¹¹ o tom přinesla mnoho příslušných citátů. Členstvo lóží je přestárlé a odhalení zednáři jsou širokými vrstvami národa jasně odmítáni.

Výsledky mého boje jsou tedy tak výrazné, že jim zednáři Německa nemohou vzdorovat, jakkoli se o to všemožně snaží.

V dubnu 1933 br.: Eberhard Benkmann v přednášce s názvem „Od Ludendorffa přes Köthnera k německému zednářstvu“ uvedl:

„Co Ludendorff svými spisy dosáhl? Mnoho, bratři, velmi mnoho! Dovolím si zde tvrdit, že nikdo nemůže dělat, jako by to neviděl, dokonce ne ani vůdčí osobnosti mezi námi.“

A skutečně také „nedělali, že to nevidí“, jak si hned ukážeme. Účinek mého boje si ještě jednou potvrdíme spolu s faktem, jak správně byl veden prostřednictvím osvěty národa. Zednářstvo se cítilo zahnáno do úzkých a ohlíželo se po novém kamuflování. To již bylo výše uvedeným br.: Köthnerem připraveno v početných spisech a pod tlakem nacionálně socialistické diktatury se zednářstvo hbitě přemístilo z Šalamounova chrámu do německého chrámu, tzn. že si navléklo z vyššího příkazu utkaný nový plášť.

V páté kapitole si ještě povíme o „sjednocení“ zednářstva nikoli s německým osvobozovacím hnutím, nýbrž s „řádem“ podle Köthnerova receptu. Zatím nám postačí konstatovat, že židovská symbolika „árijské“ kamufláže Stavitele všehomíru se skrze Deus optimus začala interpretovat árijsky. Tak např. br.: Benkmann k tomu uvádí:

„V tomto spisu je vědecky objasněno, že se Židé během svého babylónského zajetí seznámili s tradicemi árijských Sumerů. Židé je pak ve svých kmenových dějinách, spisech, příbězích a interpretacích vydávali za své vlastní. Z toho plyne, že veškeré mosaické zákonodárství i hebrejské písmo spočívají na árijském podkladě, tedy na naší dědičné výbavě.“

Tím se rafinovanou oklikou znovu vytvořila vazba na Židovstvo a Jehovu; Němec tedy může zase klidně spát, protože všechno nedokáže prohlédnout. Podstata zednářstva však i po takovém veletoci zůstává stejná. A také taková navždy zůstane – staré symboly a rituály budou v Německu zase vytaženy na světlo, až k tomu nastane čas, tzv. až to světoví zednáři znovu prosadí. Pro správné posouzení škodli-

---

¹¹ V originále *Ludendorffs Volkswarte*.

vosti zednářstva i k výcviku jednotlivých Němců za služebníky Jahveho je ostatně zcela lhostejné, jaký rituál a jaká symbolika se momentálně užívají. Je naléhavou úlohou svobodných Němců vykázat nyní zednáře z „německého chrámu“ stejně, jako je již dříve vytáhli na denní světlo z chrámu Šalamounova. Tato práce o podstatě zednářstva si podrží svůj význam po celá staletí. Je a bude nezbytná pro každého, kdo chce očistit německý národ od lóžového moru, aby porozuměl politice nepřátelské moci, tj. předním Židům sloužícímu zednářskému bratrstvu.

II. Zednářstvo v Německu¹²

1. Židovské lóže

Nezávislý řád B'nai B'rith, tj. Synové smlouvy, je vůdčím židovským tajným řádem na celém světě a tedy i v Německu. Byl založen ve čtyřicátých letech devatenáctého století ve Spojených státech, je rozšířen po celém světě, a má velký vliv ve všech židovských organizacích. Mezi jeho členy patří také pověstných vůdčích „300“ osobností, tj. současně jakýsi židovský „generální štáb“, je zcela bezohledným reprezentantem židovství i židovsko kapitalistických myšlenek světovlády, a rovněž kontroluje politiku států i vlivných stran. K jeho členům patřili a patří téměř snad všichni vlivní Židé na celém světě včetně těch, kteří byli všude angažováni ve světové válce, v neposlední řadě i v Berlíně, stejně jako sehráli důležitou roli v revolucích v Rusku, Německu a Rakousku-Uhersku. Řád B'nai B'rith do svých služeb zcela plánovitě zapráhl i židovské ženy ve zvláštních sesterských svazech, aniž by je přijímal za členy. Vedení řádu je v New Yorku, Německo tvoří jeho osmou provincii, a její velmistr sídlí v Berlíně. Sněm německých velkolóží roku 1906 řád uznal jako „regulérní a úplnou“ lóži. Dalenův kalendář pro zednáře na rok 1931 uvádí rovněž B'nai B'rith mezi „zednářství podobnými a příbuznými organizacemi“.

Tajné židovské lóže. Existují paralelně s řádem B'nai B'rith.

Svobodný pán Knigge r. 1816 napsal:

„Ještě větší prospěch má Žid ze zvláštního zřízení jistého systému. Jeho tři členové mohou tvořit jednoho zednáře a mají právo zednářská tajemství s vynecháním rituálu sdělovat podle libosti i mimo lóži. Židé, patřící k tomuto systému, jsou proto schopni šířit mezi svými souvěrci oficiální zednářství pro peníze nebo k jiným účelům, a do našeho řádu už proniklo mnoho takové sebanky.“

Takové lóže existují dodnes. Nemají žádné jméno, nýbrž se označují pouze čísly, a počet jejich členů je omezený.

Zednářský papež Albert Pike, který stál v čele nejvyššího zednářského úřadu, tj. nejvyšší rady v Charlestonu, to 12. 9. 1874 po dohodě s řádem B'nai B'rith výslovně potvrdil.

Při revolucionalizaci Německa hrály významnou roli lóže 11 a 7. Existence těchto lóží je držena v tajnosti i před zednáři.

Nezávislý řád Odd Fellow, tj. podivných resp. zvláštních tovaryšů, má své suverénní vedení rovněž v Americe a datum založení klade do osmnáctého století. Vzдор značně početnému členstvu pracuje tajně a v tichosti. Velkolóže Německá Říše se sídlem v Berlíně byla založena r. 1872 ve Frankfurtu nad Mohanem. Poz-

¹² Zednářstvo v jiných zemích světa není tak mnohotvárné jako v Německu. V každé zemi je vedle židovské lóže obvykle pouze jedna velkolóže, v níž jsou pevně sloučeny všechny lóže dotyčného státu. V USA má každý stát unie svou velkolóži; požídovštění tam již pokročilo mnohem dál než v Německu.

ději byla Německou velkolóží uznána za „regulérní a úplnou“, nikoli v „technickém“ smyslu, nýbrž v praxi. Tento židovský řád přijímá nejen Němce, ale má za „pracovníky“ i ženy od osmnácti let v tzv. „stupni Rebeka“. Má jinou ústavu a symboliku než ostatní velkolóže. K tomu se ještě příležitostně vrátíme.¹³

2. „Humanitární“ velkolóže

Z největší části jsou sdružené v „Německém velkolóžovém svazu“ a patří k nim:

Velkolóže Hamburk,

Velkolóže Saská v Drážďanech,¹⁴

Velkolóže U slunce v Bayreuthu,

Velká zednářská lóže U svornosti v Darmstadtu,

Velká mateřská lóže Eklektického svazu ve Frankfurtu,

Velkolóže Německý bratrský řetězec v Lipsku.¹⁵

Všem těmto lóžím je zcela cizí jakýkoli rasový pojem. Přijímají Němce i Židy a tím samozřejmě také členy výše uvedených židovských lóží.¹⁶ Pojem „humanitas“ jakožto podstata veškerého zednářství vyžaduje vyhýbat se všemu, co „lidstvo“ resp. „lidskost“ odděluje, tj. „všem religiózním, politickým a vlasteneckým“ záležitostem. K tomu účelu se usiluje o smísení všech národů pod vládou židovského národa, jehož svébytnost je nejen nedotknutelná, nýbrž musí být i všestranně posilována pro jeho „slavnou budoucnost“, jak to jasně ukazuje vytvoření Společnosti národů v Ženevě, která by podle vyjádření sionistického vůdce Weizmanna měla později pořádat svá zasedání v Jeruzalémě, budoucím hlavním městě židovské „světové říše“.

Lóže se snaží získat vliv také na německé ženy a sdružovat je do různých kroužků a spolků. Vzhledem k silícím protizednářským náladám si řečené velkolóže snaží dodat „národní“ vzezření.

3. Tak zvané „křesťanské“ staropruské velkolóže.

Staropruské velkolóže – všechny tři v Berlíně – jsou:

Velká lóže Pruska U přátelství,

Velká národní mateřská lóže U tří zeměkoulí,

¹³ *Dalenův Kalendář pro zednáře 1933/1934* uvádí Odd Fellow mezi „zednářství podobnými a příbuznými organizacemi“.

¹⁴ *Dalenův Kalendář pro rok 1927* už tuto lóži neuvádí jako příslušnou k „německému velkolóžovému svazu“; na jejím charakteru se tím však nic nemění.

¹⁵ *Dalenův kalendář pro rok 1927* už ani tuto lóži neuvádí jako příslušnou k „německému velkolóžovému svazu“. V originále shora dolů: Großloge von Hamburg; Großloge von Sachsen in Dresden; Großloge zur Sonne in Bayreuth; Große Freimaurerloge zur Eintracht in Darmstadt; Große Mutterloge des eklektischen Bundes zu Frankfurt; Großloge Deutsche Bruderkette, Sitz Leipzig.

¹⁶ Němcům ovšem není umožněn odpovídající náhled a přístup do řádu B'nai B'rith a samozřejmě tím spíše ne do ostatních, utajeně pracujících židovských lóží.

Velká zemská lóže zednářů Německa.¹⁷

Již dávno jsou sdruženy v „Staropruské velmistrovské jednotě“. Od svého založení r. 1872 až do 22. května 1921 byly členy Německého velkolóžového svazu.

Jejich úlohou je lákat muže z uznávaných národních kruhů, které jinak Židy odmítají, a získávat je pro „všelidské cíle“. Proto si dodávají stále více „národní“ zdání úměrně k silícím účinkům našeho boje.

Tak např. Velká národní mateřská lóže v „Předmluvě“ ke spolkovému zákonu z roku 1928 píše:

„Je třeba neustávat s požadavky nové doby při současném zachování osvědčeného starého.“

A dále se v „Předpokladech“ říká:

„Takto musí každý člen našeho svazu ... chovat v srdci lásku k německé vlasti.“

Takovými a podobnými triky ovšem ani staropruské lóže žádnou profánní osobu neoklamou ohledně svého charakteru a mohou spíše sloužit za odstrašující příklad.

„Veleosvícený“ a úřadující velmistr posledně jmenované velkolóže, br.: hrabě zu Dohna, při návštěvě zástupců anglické velkolóže r. 1913 označil humanitární lóže za „levé křídlo“ německého zednářstva. Jim se blíží Velkolóže U přátelství, zatímco obě další staropruské velkolóže představují „pravé křídlo“. Ovšem i staropruské lóže tvoří tutéž frontu s lóžemi humanitními. Také pro ně platí zásada vyhýbat se „všem religiózním, politickým a vlasteneckým“ záležitostem a „vytvářet všelidský svaz“ pod židovským vedením. Charakteristika „veleosvíceného“ hraběte zu Dohny dobře vystihuje skutečnost, že Velká lóže U přátelství přijímá Židy za členy zcela stejně jako „humanitární“ lóže. Obě ostatní velkolóže nepokřtěné Židy nepřijímají. To je ovšem bez významu, protože Žid se křtem nijak nemění a stále zůstává Židem! Nějak už patří k německé „ideologii“ dělat rozdíly mezi „německými“ velkolóžemi resp. lóžemi v Německu. Jediný rozdíl přitom spočívá v počtu jejich židovských členů a také označení „řád“, „svaz“ nebo „bratrstvo“ na věci nic nemění.

Pro ilustraci si ještě uvedeme Hieberův výrok:

„Byla nám do tváře vmetena výtka, že jsme antisemité a Židy že nepřijímáme z rasové nenávisti. To je ta nejhorší potupa, jaké se nám kdy dostalo!“

Známe-li charakter Velké zemské lóže Německa, snadno porozumíme jeho rozhořčení. Hieber pak pokračuje:

„Jestliže Židy stejně jako příslušníky ostatních nekřesťanských náboženství nepřipouštíme do našeho užšího společenství, pak z toho přece ještě neplyne, že je nenávidíme. Stejným právem by se o nás mohlo říkat, že nenávidíme ženy, děti a lidi s nižším vzděláním, protože je také k nám nepřipouštíme. Jestliže si však židovský [tj. nepokřtěný] bratr přeje být připuštěn k naší práci jako host, vždy jej srdečně uvítáme a máme radost, že nevězí v předsudku, jako by mezi

¹⁷ V originále shora dolů: Große Loge von Preußen, genannt zur Freundschaft; Große National-Mutterloge zu den drei Weltkugeln; Große Landesloge der Freimaurer von Deutschland.

ním a námi stála nějaká dělící stěna. Víme, co mu jako bratru dlužíme, a podle toho také budeme vždy jednat.“

„Veleosvícený“ hrabě zu Dohna o přijímání nekřesťanů říká:

„Nikoli pohrdání, nýbrž úcta před jejich mravní osobností nám brání je přijímat. Vzdálení jakékoli nesnášenlivosti nemůžeme přece odřící přiznání statusu oprávněného zednáře bratru nějaké uznané lóže. ... Neptáme se dotyčného na jeho náboženské vyznání a každý si může být jist láskyplným bratrským přijetím.“

Jak těsně spolupracuje s Židy „krajně pravá“ Velká zemská lóže Německa, dokazuje skutečnost, že v jejích kapitulních stupních vyučují jako tzv. „střední články“ kabbalističtí rabíni, zvaní „rebbe“!

Tedy i všem staropruským lóžím zcela chybí jakýkoli rasový pojem, a logicky také chybět musí, protože odporuje samotné podstatě zednářství. Žid je skutečně připouštěn jako člen do všech stupňů. V zásadě umělý rozdíl mezi pokřtěnými a nepokřtěnými Židy je směšný. Kdo má matku Židovku, je Žid, říká rabín Unna. Podle rabínova vyjádření také neexistuje žádné vystoupení ze židovství. Naproti tomu „profánní“ lidé mohou pouze žasnout nad drzostí, s níž staropruské lóže ustavičně tvrdí, že mezi jejími členy nejsou žádní Židé. Dokonce i kdyby to byla pravda, jako že není, stejně by to bylo bezvýznamné, protože zednářstvo jako takové své členy záměrně uvádí do závislosti na Židovstvu a dělá z nich syntetické Židy. K tomu se ještě níže vrátíme.

Naproti tomu k ženám se staropruské velkolóže chovají stejně jako humanitární.

Vyloučení staropruských velkolóží z německého velkolóžového svazu mělo čistě taktické důvody. Humanitární velkolóže daly až příliš otevřeně najevo svou příslušnost k světovému lóžovému spolku a tím ohrožily pověst zednářstva v tzv. národních kruzích. Staropruské lóže ji svým národoveckým konáním opět obnovily. Svoji úlohu od světového zednářstva, spočívající v lákání Němců a stavění jich do služby Židovstvu, mohlo totiž plnit pouze tehdy, když se zdánlivě od ostatního zednářstva odloučí. Stalo se tak 22. 5. 1922 následujícím listem:

„Úřadujícímu velmistru německého velkolóžového svazu, ctihodnému br.:
Hagedornovi v Hamburku.

Ctihodný Velmistře, milí bratři!

S odvoláním na § 35 ústavy německého velkolóžového svazu tímto prohlašují podepsané tři staropruské velkolóže, totiž

Velká národní lóže v Prusku U tří zeměkoulí,

Velká zemská lóže zednářů Německa,

a Velká lóže Pruska U přátelství

své vystoupení z německého velkolóžového svazu.

Důvody budou oznámeny v zednářském tisku.

V dokonalé úctě a bratrské lásce zdravíme Vás i Vaše věrné bratry.

Habicht, Müllendorff, Zimmer.“

Br.: Müllendorff k tomu 24. června 1922 řekl:

„Nejvýznamnější zednářskou událostí uplynulého zednářského roku¹⁸ je vystoupení tří staropruských velkolóží z německého velkolóžového svazu. Bylo o něm rozhodnuto 12. dubna tr. na valném shromáždění Velké zemské lóže zednářů Německa, 10. května na výročním shromáždění Velké národní mateřské lóže Pruska U tří zeměkoulí, a 21. května na výročním shromáždění Velké lóže Pruska. Společné prohlášení o výstupu s dodatkem, že důvody budou oznámeny v zednářském tisku, bylo 22. května doručeno současnému úřadujícímu Velmistru německého velkolóžového svazu, ctihodnému bratru Hagedornovi v berlínském lóžovém domě Provinční velkolóže Hamburk.“

Jaké bylo toto vystoupení a jak se posuzovalo? Poslechněme si nejdříve některé humanitární lóže.

Velmistr velkolóže Hamburk br.: Hagedorn na shromáždění 26. února 1927 podle listu „Hamburger Fremdenblatt“ z března t. r. řekl:

„Ani v nejmenším nepochybuji, že Velká zemská lóže se bude čím dále tím více přesvědčovat o tom, že její křečovitě úsilí zalíbit se německým bolševickým kruhům bude marné, stejně jako že v souvislosti s tím dospěje k poznání, oč je vhodnější a důstojnější zachovat hrdou zdrženlivost vůči útokům, pocházejícím z nevědomosti nebo zlomyslnosti. Navíc se jí vzdor tvrzení, že má v zednářstvu zvláštní postavení, jen sotva podaří nepříteli přesvědčit, aby dělal rozdíl mezi humanitárními lóžemi, protože právem může říci, že stejně jako je pouze jedno křesťanství, je také jenom jedno zednářstvo. Liší se jenom formou, kterou to či ono vyznává.“

Pro nás i pro nepřátele má značný význam skutečnost, že Velká zemská lóže působila v německém velkolóžovém svazu po padesát let společně s humanitárními velkolóžemi. Když pak roku 1922 ze svazu náhle vystoupila a obě další staropruské velkolóže ji následovaly, pak si jako úřadující velmistr velkolóžového svazu kladu nutně otázku o tak překvapivém závěru i po jeho důvodech. Občas se povídá, že pro něj byly rozhodující vnitřní důvody; nikdy se však neřeklo, v čem vlastně spočívají. Kdyby zde byly vážné rozpory mezi křesťanskými a humanitárními velkolóžemi, které by ohrožovaly jednotu německého zednářstva, pak by se přece musely projevit na velkolóžových shromážděních; ta však vždy probíhala zcela harmonicky. Platí to zvláště o hamburském zasedání v květnu 1921 pod mým předsednictvím, jež bylo ovšem také posledním společným jednáním všech německých velkolóží.

Vysvětlení zcela nečekaného odloučení mi proto nabízí pouze korespondence od podzimu 1921 mezi velmistrem Velké zemské lóže a národoveckým kapitánem v. v. Rothem, který se na něj jménem „42 vůdců německého lidu“ obrátil s výzvou zaujmout v budoucnu větší vliv na utváření německé věci.“

---

¹⁸ „Zednářský rok“ se obvykle počítá od svátku Jana Křtitele; proto mluví Müllendorff o uplynulém roce.

Velká lóže U slunce v Bayreuthu ve svých zprávách zveřejnila následující:

„Velká zemská lóže v Berlíně vydávala od listopadu 1926 na obranu před útoky zvláštní listy s prohlášením, určené také k profánním účelům. V záhlaví druhého čísla je následující článek:

„Nejen Národní svaz německých důstojníků a další národnostně zaměřené organizace, noviny i jednotlivé osobnosti útočí obecně na zednářstvo i na Velkou zemskou lóži vzdor našemu zvláštnímu postavení, nýbrž také některé nedostatečně orientované kruhy evangelického společenství – asi v důsledku záplavy tendenčních spisů. Spatřují sice objekt svého boje v internacionálním, židovsky ovlivněném a politicky orientovaném románském i anglosaském, stejně jako v pacifisticko-internacionalistickém zednářstvu Německa [Židé], zjevně však nevědí, že napadání Velké zemské lóže znamená boj proti jejich vlastním zájmům.“

Velkolóže U slunce samozřejmě není nijak zvlášť potěšena tímto projevem bratrské lásky br.: Müllendorffa a veřejným odřeknutím se humanitárních lóží ze strany Velké zemské lóže. Přesto je však naladěn smírně, neboť dobře rozumí smyslu Müllendorffova jednání. Proto také píše přesně to samé, co br.: Hagedorn z Hamburku; pouze br.: Beyer k tomu dodává poněkud jízlivě:

„Hrabě Lambsdorf ve spisu, který předložil Společnosti německé šlechty, podle mého mínění plným právem vyvozuje, že o odloučení tří staropruských lóží rozhodly nikoli vnitřní, nýbrž pouze vnější taktické důvody. Rovněž tak Velká zemská lóže nemůže popřít, že se její bratři r. 1907 velmi aktivně účastnili setkání s francouzskými zednáři v zájmu obnovení vzájemných vztahů, přerušených od r. 1870. Velmistr Velké zemské lóže br.: Garz tehdy v Bruselu srdečně objal velmistra Velkého orientu Francie br.: Boulaye a vyměnil si s ním bratrské políbení. Dnes ovšem Velká zemská lóže prohlašuje, že Velký orient neuznává jako zednářskou korporaci.“

Proto mohu na tomto místě konstatovat:

1. Humanitární lóže jsou staropruskými bratry označovány za internacionálně pacifistické.
2. Důvody pro vystoupení staropruských velkolóží z velkolóžového svazu nebyly uvedeny podle příslibu z 22. května 1922.
3. Pro odloučení od internacionálních pacifistických lóží nebyly rozhodující vnitřní, nýbrž pouze vnější taktické důvody. Jak známo velkolóže až příliš často uvádějí pravý opak skutečnosti, aby nezasvěceným ztížily rozpoznání pravdy.

Ostatně národní velmistr a protestantský farář br.: Habicht to rovněž potvrzuje:

„Obrana před útoky národovců je nemožná bez jednotného šiku velkolóžového svazu.“

Zdánlivé odloučení vyvolalo u bratří staropruských lóží nevoli a rozhořčení, pokud se ovšem o něčem takovém dá vůbec mluvit. Předem totiž šlo o pouhou frašku, neboť třetina německého zednářstva, tj. „humanitární“ i „křesťanské“ lóže, zůstala

jednomyslně ve „Spolku německých zednářů“ a na nějaký rozchod rozhodně nepomýšlela. Staropruské i humanitární lóže zůstaly i nadále spojeny „věrnou bratrskou láskou“.

Velmistr br. :. Habicht prohlásil:

„Bratrský styk s johanitskými lóžemi pětkového svazu [tj. humanitárních lóží] je i vzdor odchodu z německého velkolóžového svazu nadále možný a přípustný.“

A protože johanitské zednářstvo tvoří podstatnou součást humanitárních velkolóží, staropruské Velkolóže U přátelství a v poněkud menší míře i obou ostatních staropruských velkolóží, zůstává jejich vzájemný vztah stejný jako dříve. Odloučení tedy má pouze úřední podobu od jedné velkolóže ke druhé, a bylo diktováno výše zmíněnými důvody.

Rovněž velmistři ostatních staropruských lóží „Staropruské velmistrovské jednoty“ souhlasí s tímto pojetím.

Pojednával o tom úřední a pouze pro bratry tištěný list Velkolóže U přátelství „Na hrubém kameni“.¹⁹ Bratr Glätzner ze Zhořelce tam v článku „Deset let soudobých zednářských dějin“ mluví o tom, že

„falešně chápaný pocit vlastenectví bouřlivě otrásá základy německého zednářství a naše lóže zahrnuje nenávisťnými útoky.

Je to šťastná náhoda pro vlasteneckou činnost [!] celého německého zednářstva [přestože se politikou nezabývá!], že německým ministrem zahraničí je letos zednář, jehož státnická činnost je ve svých vlasteneckých zásadách a státně politických cílech uznávána masou německého národa. ...

Je zde navíc ještě další okolnost, která nevylučuje, že budeme také přátelsky žít a spolupracovat se zednáři jiných religiálních směrů [se Židy v humanitárních lóžích, v řádu B'nai B'rith atd.] podle stále platných slov velkého pruského vojevůdce: „Odděleně pochodovat, společně udeřit!“

Zde máme jako na dlani smysl celého odloučení.

Velmistr Velké zemské lóže zednářů Německa použil rovněž vojenského příměru, protože spolek všelidské lásky je bojovým nástrojem Židů.

Protestantský farář br. :. Hans Wilken 1. července 1927 podle „Dolnosaského lóžového listu“²⁰ prohlásil:

„Bratři! Kdo z vás prodělal osobně válku, ten ví z vlastní zkušenosti, jak byly na frontě před útokem formovány malé útočné oddíly dobrovolníků, které měly za úkol odstranit zátarasy v nepřátelském postavení a tím uvolnit cestu hlavnímu voji.

¹⁹ V originále *Am rauhen Stein*, č. 8/9, září 1927.

²⁰ V originále *Niedersächsische Logenblatt*. Citovaný výrok byl pronesen z kazatelny kostela sv. Michala v Hamburku u příležitosti 150. výročí založení provinčních lóží Dolního Saska v Hamburku.

My, křesťanští zednáři, musíme být také takovými výlučnými oddíly dobrovolníků; ne snad proto, abychom se izolovali a oddělovali od ostatních, ale naopak abychom jim uvolňovali cestu plnou zátarasů. Cesta vzhůru ... osvobozovat, v tom je náš význam, naše oprávnění, ale také naše zodpovědnost.“

Jasněji se už nelze vyslovit. Slouží ke cti panu protestantskému faráři a zednáři, že se zde plně zná k pravdě: staropruské „křesťanské“ zednářstvo je průkopníkem nejen „humanitárních“ lóží v Německu, nýbrž celého zednářstva na jeho cestě k podrobení německého národa.

Oba výše uvedené vojenské příklady nám ve věci zjednávají zcela jasno.

Nyní si ještě ukážeme vystoupení „veleosvíceného“ br.: Müllendorffa na loutkové scéně německých velkolóží, o které bych čtenáře nechtěl připravit.

Ve shora uvedeném lóžovém listu z 2. (nebo 3.) července 1927 říká:

„V jedné věci bych vás chtěl poněkud uklidnit. Není třeba se vzrušovat nad vším, co velkolóže dělá, protože to nemusí nezbytně mít důsledky pro provinční lóže a ostatní řádové útvary. Chtěl bych zde vyzdvihnout to, co právě v poslední době vyvolalo silné znepokojení, a sice úplně zbytečné znepokojení [!]. Tou věcí jsou vzájemné vztahy velkolóží. Je přece samozřejmé, že v tak velkém množství vzájemně se uznávajících a spojených velkolóží se občas vynoří otázky, v nichž nepanuje absolutní [!] shoda. ... Bez různosti názorů by snad mohl vzniknout dojem, že celé zednářstvo [tedy existuje pouze jedno zednářstvo] upadlo do spánku Šípkové Růženky. Když pak náš tisk o takových názorových rozdílech informuje, sílí v řadách bratří snadno obava, že by mohlo dojít k narušení až dosud bratrského soužití se sesterskými lóžemi spřátelených velkolóží [zde tedy především s humanitární Velkolóží Hamburk].

Nic z toho není pravda! Co my velkolóže vzájemně podnikáme a konáme, zůstává jen mezi námi. Už jsme se dost často dokázali dohodnout a také se dohodneme v otázkách, které před námi ještě stojí. V dosavadním bratrském porozumění a spolupráci nesmí dojít k žádným změnám. Buďte proto bratří v této věci klidní! Vidíte zde mezi námi bratry ostatních lóží [mj. současného velmistra Velké lóže Hamburk br.: Bröseho], s nimiž jsme spojeni nejen vnějškově, ale i niterně [tak přece!]. A když už jednou máme o věci různá mínění, pak rozumnou a věcnou diskusí dokážeme neshodu rychle odstranit.“

Ctihodný br.: Bröse také už nic nevěděl o stížnosti br.: Hagedorna z 26. února; neshoda byla skutečně odstraněna! Říká k tomu:

„Velkolóže Hamburk si s radostí připomíná mnohokrát osvědčenou vzájemnou soudržnost, porozumění a bratrské soužití obou velkolóží. ... Zde v Hamburku vane dech světového obchodu, zde je skutečná svoboda. ... To ona nás vede k semknutí sil a k dosažení stanovených úkolů.“

Takto tedy skutečně vypadalo předstírané odloučení humanitárních a křesťanských velkolóží! Taková lež je ovšem natrvalo neudržitelná před pravdou tohoto

spisu, který poprvé vyšel začátkem srpna 1927. Velkolóže se 14. 9. 1927 znovu sešly k poradě a vydaly jménem všech svých bratří společné nepravdivé prohlášení proti mé osobě a dílu (viz část I. Úvod).

Můj spis dosáhl zamýšleného cíle; jednota zednářstva je již veřejně známou věcí.

4. Ostatní velkolóže a pod.

V Německu rovněž existují lóže, které dosud zde uvedenými velkolóžemi nejsou oficiálně uznávány, protože otevřeně udržují styk s velkolóžemi nepřátelských států.

Na prvním místě je třeba zmínit Zednářský svaz U vycházejícího slunce v Orientu Hamburku, který např. udržuje nejtěsnější kontakty s francouzským zednářstvem.

Dále je to Symbolická Velkolóže Německa, založená v Hamburku 27. 7. 1930. Pravděpodobně vyšla z výše jmenované velkolóže a „pracuje“ podle vysokostupňového systému starého a přijatého skotského obřadu z Charlestonu. Rovněž tato velkolóže přirozeně zdůrazňuje „lásku k německé vlasti“, avšak nevidí žádný rozpor mezi láskou k vlasti a abstraktní „všelidskou láskou“, jak se sluší na všechny br.: zednáře.

Obě řečené velkolóže jsou alespoň svým způsobem upřímné, protože se otevřeně hlásí k světovému zednářstvu.²¹

Do zednářstva dále patří ještě několik dalších útvarů, o nichž bude zmínka v posledním oddílu.

K nim pak ještě náleží Druidský řád, Světový svaz iluminátů, dále Řád Schlaraffia²² a Řád dobrých templářů.

V těchto řádech je pouze vnější maškaráda jiná než u zednářů, a není zde dostatek místa blíže se zabývat rituály těchto internacionálních organizací. Pro nás stačí znát, co trochu níže uvádím, abychom si mohli sami udělat závěry o charakteru těchto útvarů podobně, jako v případě „regulérních a úplných“ lóží.²³

Do našeho výčtu patří také Rotaryáni, založení po válce v Americe a zabývající se jmenovitě hospodářskými machinacemi zednářstva.

5. Rozčlenění stupňů

Členění do stupňů je v jednotlivých velkolóžích rozdílné. V samotném zednářstvu o to zuří nelítostný boj, který dosud není rozhodnut, ale „profánním“ osobám připadá jako hádka pro nic za nic. Do nižších stupňů je vtěsnáno všechno, co chce zednářstvo svým členům vštípit. Kde jsou již bratři více nasměrováni na židovství,

---

²¹ *Dalenův kalendář pro rok 1931* uvádí obě velkolóže jako rovnocenné s velkolóžemi v části 3 naší knihy.

²² V doslovném překladu řád „povaleců, budižkničemu“; pozn. překl.

²³ *Dalenův kalendář* soudí, že organizace Druidského řádu a Řádu Odd Fellows jsou si navzájem velice podobné, jak tomu nasvědčují i jejich dějiny v Německu. Kalendář rovněž uvádí ještě další údaje o řádu, které jsou mnohým „druidům“ jistě velmi trapné.

může se někdy pracovat otevřeněji. V opačném případě je třeba působit skrytěji, opona tajemství se smí jen občas poodhalovat, a členstvo je nutné často a důkladně „prosít“. To však je nakonec věcí zednářstva samého. Pro nás je důležité vědět, že práce na židovsko-zednářských cílech vyžaduje stále užší vedení a přísnější výběr zasvěcenců. Br.: Robert Fischer v jednom ze svých katechismů²⁴ považuje pro vliv početných stupňů na utváření zednářstva za charakteristickou skutečnost, že kdysi dávno anglické zednářstvo neznalo odkaz na Šalamounův chrám, tj. podle zednářského Hieberova výroku „na historickou svatyni židovského národa“. Teprve později se začal rýsovat Šalamounův chrám na pracovních tabulích lóží. Současný způsob zednářstva, slučovat všechny symboly v Šalamounově chrámu, který skutečně tvoří vnější základnu všech zednářských rituálů, se objevil v téže době jako vysoké stupně.

V některých lóžích existuje až 33 stupňů a pracuje podle nich i nyní založená Symbolická velkolóže Německa. „Kádošem“ nazývá Marten nejvyšší, tj. „filosofický“ stupeň, a nepočítá k němu tři vyšší „správní stupně“. Dr. Erich Bischoff ve své „Kabbale“ překládá Kádoš jako „svatý“. V hebrejštině znamená „posvěcený“, „osvícený“. Wichtl toto pojmenování spojuje s 30. stupněm a označuje jej za „stupeň mstitele“. Zdá se to být správné; Bůh Židů Jehova je „svatý“ a je také Bohem „pomsty na všech nepřátelích Izraele“. V důsledku toho je „posvěcený“ zednář přirozeně také „mstitelem“ na všech nepřátelích Izraele. Takový „posvěcený“ má např. ve Velké zemské lóži Německa titul „veleosvícený“.

Německé velkolóže jak „humanitární“ tak i tzv. „křesťanské“ staropruské velkolóže mají shodně po třech johanitských stupních, tj. johanitský učednický, johanitský tovaryšský a johanitský mistrovský stupeň.

Ve Velké lóži U svornosti k tomu přistupuje ještě „vnitřní Orient“, aniž by tvořil nějaký zvláštní stupeň, čemuž prý není třeba přikládat velký význam. Něco podobného nacházíme také v humanitárních lóžích. Ve Velké národní mateřské lóži U tří zeměkoulí následují po johanitských také vyšší stupně, dříve nazývané „stupni poznání“, protože se v nich pokračuje v odhalování „stavebních plánů“ spolu s „historickým objasněním“.

Ve Velké zemské lóži Německa následují po johanitských stupních ještě ondřejské, tj. ondřejský učednický, ondřejský tovaryšský a ondřejský mistrovský stupeň, a dále pak tzv. kapitulní stupně Rytíř východu, Rytíř západu, Důvěrník sv. Jana a stupeň Vyvolených.

---

²⁴ Katechismem se v této souvislosti rozumí zednářské knihy instrukcí pro různé stupně. Svým systémem otázek a odpovědí připomínají instruktážní knížky staré armády, ale nedosahují jejich úrovně:

Otázka: „Kam si zednář věší svůj klobouk?“

Odpověď: „Na hřebík přírody“ (míněna je hlava mistra!).

Někdy jsou otázky a odpovědi méně opisné:

Otázka: „Co znamená mistrovské znamení?“

Odpověď: „Že si raději nechá vyrvat z těla útroby, než by vyrazil tajemství našeho řádu.“

Za zvláštní zásluhy se ještě propůjčuje titul „Rytíř rudého kříže“. Velkohodnostáři řádu mají 10. až 12. stupeň.

Ondřejské lóži odpovídá ve Velké zemské lóži U tří zeměkoulí její 4. stupeň staroskotského mistra a ve Velké lóži U přátelství její „vnitřní Orient“. Je tedy tento „vnitřní Orient“ přece jenom stupeň.²⁵ A skutečně také v staropruských lóžích jsou nad johanitskými stupni ještě tzv. skotské, a nad johanitskými lóžemi stojí skotské. V kapitole IV se k tomu ještě vrátíme.

Nechci se zde podrobně zabývat strukturou jednotlivých lóží a proto se omezím na konstatování, že zcela na vrcholu velkolóže stojí velmistr a hned pod ním okruh úřadujících bratrů, kteří však mají pouze poradní hlas. Ve Velké zemské lóži se nejvyšší představený nazývá „vládnoucí zemský velmistr“. Formálně je podřízen rádovému mistru, jehož úřad je však už jen spíše dekorativní.

Bez ohledu na rituál je soudržnost v lóži udržována tím, že stupně do sebe směrem shora dolů vzájemně zasahují. Ve Velké zemské lóži Německa třímá kapitulní nebo ondrejský mistr kladivo, tzn. že zastává předsednictví v johanitské lóži. Tímto systémem je zajištěno přísné vedení řádu a tím také nenápadné šíření myšlenek a záměrů na způsob nabalující se sněhové koule. Další předností je skutečnost, že se jím zednářské ideje systematicky zahrnují do života státu a národa daleko za hranicemi vlastní lóže. Systém navíc zaručuje i dokonalou kontrolu nižších stupňů. Hieber dobře ví, o čem mluví, když říká:

„Duch vyšších stupňů oplodňuje nižší a je všude tentýž.“

Postup do vyššího stupně – povýšení – není důsledkem „lidského zdokonalení“, jak by se od spolku pro zušlechtnění lidstva vlastně čekalo, nýbrž zcela jiných principů, a ovšem také až po zaplacení povyšovacího poplatku, který jistě není právě nepatrný. „Z vyšších důvodů,“ říká veleosvícený hrabě zu Dohna, „většina bratří Velké zemské lóže nikdy nepřekročí johanitský mistrovský stupeň.“ Je tomu tak proto, že se mnozí z nich chovají spíše „profánně“ a to vzdor snaze zednářstva „vést své členy k zdatnosti a čestnosti“, navzdory poučení o životě zednářů ještě před přijetím, bez ohledu na úsilí po výchovu „horlivých a oddaných bratří“ a mnoho dalších věcí! Lze si představit výstižnější charakteristiku žvástu, že prý cílem zednářů je „lidské zdokonalení“?

Ani nabytí vyššího stupně, ba dokonce třeba nejvyššího, ještě není automaticky známkou zasvěcení do konečných metod a cílů řádu. Ze spisu pod značkou „Qu. 8“ vyplývá, že zednář 30. stupně je náhle postaven tváří v tvář nejstrašnější věcí, o nichž se mu dříve nic neřeklo. Možná právě zde je vysvětlení skutečnosti, že se z některých vysokostupňových bratří stávají přesvědčení odpůrci zednářstva. Bylo tomu tak mj. v případě pruského ministra hraběte Haugwitze za Bedřicha Viléma III. Dokonale poučen pak Haugwitz na kongresu panovníků ve Veroně 1822 marně volal po zrušení zednářského řádu. Zednářský br. : a evangelický biskup Draeseke píše, že tajemství zednářstva může spíše poznat profánní člověk, který „má dobrý zrak a je

---

²⁵ Podle údajů Velké zemské lóže Německa.

zasvěcen mimo lóžové místnosti“, ale jen sotva zednář, jenž sice prošel lóží a různými stupni, sedává na východě svatyně a stkví se odznaky velmistra, ale zůstává nezasvěcený“. Skutečně zasvěcení zednáři jsou rozptýleni po svých lóžích, a aniž by viditelně vystupovali, plní a řeší jasně vyznačené úkoly, které jsou jim zlomkovitě a separovaně přidělovány neznámou vrchností. Bývalý jezuita a iluminát Weishaupt k tomu vypracoval velice poučné schéma, o němž sami zednáři „přirozeně“ nic nevědí. V zásadě jde o tajný spolek resp. kliku uvnitř zednářstva, která podle br.: Eduarda Emila Eckerta usiluje již po staletí o teokratickou řádovou politiku, tj. dnešními slovy o židovsko-kapitalistickou světovou monarchii.

Vedle zasvěcených zednářů a široké masy řádových bratrů je třeba ještě rozlišovat „skutečné“ a „pracující“ zednáře. „Skuteční“ jsou takoví, kteří „sami nepracují“, nýbrž jsou „protektory řádu a jako takoví bývají velmi užiteční k podporování bratří v státních úřadech“. Tito „protektori“ bývali zednářstvem vybíráni hlavně z knížat a panovníků, a bohužel se také velmi mnozí k tomu nechali zneužít.²⁶

6. Počet členů velkolóží a okruh jejich působnosti

Počet lóžových bratrů kromě židovských lóží jde ve světě do milionů. Zcela na vrcholu se nacházejí Spojené státy s více než třemi miliony a pak následuje Anglie s několika sty tisíci. V ostatních velkých zemích jde o desítky tisíců, v Německu je to kolem 80 000 včetně Židů v humanitárních a staropruských lóžích. V posledním roce se počet členstva po silném poválečném vzestupu naštěstí ustálil a spíše klesá, nicméně vzrostlo zase množství německých mužů a žen v řádu Odd Fellow. Číslo 80 000 tedy celkově poskytuje správný obraz o zednářích německé krve. Nejnovější ubývání jejich počtu je přímo úměrné šíření tohoto spisu i ostatních osvětových tiskovin. Lóžoví bratři neustále posilují podíl a působnost Židů s německou státní příslušností, jejichž počet lze odhadnout na milion. Zednářstvo tvoří se židovstvem pevnou jednotu, všestranně zasahující do záležitostí německého státu.

Zednáři jakožto představitelé svých lóží jsou pevně zahnížděni ve všech státních úřadech včetně nejvyšších, v politických stranách jako poslanci, ve vůdčích hospodářských kruzích, ve svobodných povoláních jako jsou právníci a lékaři, v učitelských sborech našich univerzit, v tisku i všech dalších tzv. kulturních institucích jako např. knihkupectví, vydavatelství a svobodná umělecká povolání, na vysokých místech v protestantském duchovenstvu atd. Dá se říci, že jeden zed-

---

²⁶ Císař Vilém II. stejně tak jako ruský car Mikuláš II. nebyl zednář a proto přišel o trůn. Příklady viz v knize *Kriegshetze und Völkermorden*. U příležitosti 200. jubilea lóže „Greenock Kilwinig“ velmistr skotské lóže lord Blywood prohlásil:

„Kdyby jen tolik lidí nestálo vně zednářstva, nebylo by v našem světě tak mnoho neštěstí a bēd. Z německých císařů byl Vilém II. prvním nezednářem a klademe si otázku, zda by mapa Evropy dnes nevypadala zcela jinak, kdyby zednářem byl.“ – Cit. podle *The Freemason* z 19. 1. 1929.

nář přitáhne za sebou vzápětí dalšího, a dnes již jsou bezprostředně usazeni v celém životě státu i národa.

Zvláště pevně se zednářstvo zahrnilo ve spolcích a společenstvích všeho druhu, tj. v politických, náboženských, hospodářských, profesních, kulturních i „vlasteneckých“ korporacích a sdruženích. Proniklo také hluboko do studentských spolků všech odstínů, ba dokonce i do důstojnických vysloužileckých a plukovních jednot staré armády, do mládežnických organizací, a prostřednictvím stupně Rebeka řádu Odd Fellow také do všemožných ženských sdružení. Německý spolkový život je dnes bez zednářstva prakticky nemyslitelný. V takových spolcích a sdruženích se na národ mnohem snadněji dohlíží a skutečně vlastenecké projevy mohou být spolehlivě zardoušeny.

Za tímto účelem byly pro široké kruhy německé veřejnosti velkolóžemi založeny tzv. „zednářské jednoty“, které ovšem vzdor přísně zednářskému vedení nejsou navenek jako takové rozpoznatelné. Masa jejich nežidovských členů o tom samozřejmě nesmí nic tušit, stejně jako se nic nedozví o svolávání rozhodujících setkání a porad; o nějaké účasti na nich už ani nemluvě. Do spolků, které nejsou skutečnými „zednářskými jednotami“, vysílají lóže alespoň své agenty jako informátory a případné rozbíječe. Zednářstvo se samozřejmě neostýchá špehovat ani jednotlivé osoby. Zvláště vhodnou příležitostí k tomu jsou např. stoly stálých hostů a podobná místa.

Zednářstvo pronikavě zasahuje nejen do politiky, hospodářství a společnosti, ale i do rodinného života. Je zcela lhostejné, zda ve všech uvedených případech zednáři jednají jako „zběhlí bratři“ nebo „zednáři bez zástěry“. „Profánní“ osobě nebo nezasvěcenému bratru nikdy neprozradí svou příslušnost k zednářstvu a ostatně to ani nesmí udělat; vždy se musí halit do neproniknutelné temnoty!

V průběhu svého dlouhého boje se zednářstvem na záchranu německého národa vysokostupňový bratr Didler před asi sedmdesáti roky napsal:

„Je svatou povinností šlechtných monarchů osobně dozírat, aby v jejich státech vládl pořádek a rovné nestranné právo k zabezpečení občanského smíru před spiknutím. A tento konečný účel všech států, posvátné poslání každého monarchy, se musí nutně vytrátit všude tam, kde se zednářskému řádu dostává uznání státem. Připuštění řádu zcela ruší smysl státu, neboť jeho konečným cílem je převrat a likvidace všech státních útvarů světa. Povolení zednářského řádu je neslučitelné se stejnými právy, zaručenými státem každému občanu, a zvláště s výkonem spravedlnosti, neboť každý nový člen řádu přísahá pomáhat řádovému bratru v tísní a všemožně jej podporovat. Navíc tím řád získává novou sílu z daného mocenského postavení svých členů ať již ve státě nebo v hospodářství. Přirozené působení řádové ideje a zájmů se až trýznivě často projevuje vůči státu a jeho profánním příslušníkům.

Vysoký policejní úředník či soudce se jako člen zednářského řádu přísahou zavázal nejen nestíhat vlastizrádného bratra, nýbrž jej musí za každou ce-

nu chránit, a jeho velezradu a vlastizradu nepovažuje za činy proti cti a morálce.

Kazatel Giese v ‚Berlínských církevních novinách‘ učinil velmi svérázné doznání: ‚Občanská sdružení, řemeslnické spolky, polytechnické společnosti, nedělní školy, zpěvácká i tělocvičná sdružení atd. všechna pracují na aplikaci a provádění velkých zednářských principů.‘

Zde musíme nezednářům připomenout, že všechny tyto svazy a spolky byly bez výjimky zřízeny lóžemi, opatřeny zednářskými předsedy, náčelníky, sbormistry atd., a od počátku proniknuty zednářským duchem, aby se staly účinným nástrojem lóží. Takové spolky, svazy atd. pak šíří revoluční agitaci zednářského spolku do celých národů.“

Zednářstvo se jako neviditelná nákaza na všechno snáší a všude proniká. Zednář, vázaný strašlivými přísahami, zůstává vždy a všude především zednářem. Nic jiného včetně někdejší přísahy na prapor mu neukládá podobné závazky, o pozednářském státu raději ani nemluvě, a lóžová přísaha také rychle umlčuje případný hlas svědomí.

Toto vystoupení zednářstva z obvodu lóží je dlouhodobě naplánováno. Snad jen zpočátku se muselo omezovat na působení na své členy, ale již dávno se zabývá také „vnější prací“ na „lidské společnosti“, „lidstvu“ či jak se tomu ještě jinak říká. Tudíž i zednářstvo v Německu zahrnuje do svého působení celý národ, neboť jeho účelem a cílem je všechny národy požidovštit a zabezpečit Židům světovládu.

Každému Němci nelze než doporučit, aby konečně otevřel oči a naučil se zednáře rozpoznávat a bránit se jim. Při obrovské moci Židů a zednářů to jistě není snadné, ale právě k tomu má napomáhat tento spis. Každý Němec by měl prostřednictvím zákona a stanov dbát o to, aby žádný zednář nemohl zastávat státní úřad nebo nějaké jiné postavení ve veřejném životě.

7. Německé zednářstvo jako článek světového zednářstva

Podle výše řečeného je tedy zřejmé, že z „profánního“ pohledu skutečně není mezi jednotlivými lóžemi obsahově žádný rozdíl, což platí pro všechny zednářské lóže světa. Velkolóže se navzájem uznávají za „úplné“ a „regulérní“, a všechny – jak ještě dále uvidíme – spočívají na židovském základě, na stejné ústní tradici, a také všechny sledují tentýž cíl. Je tedy zcela nadbytečné nadále opakovat, že opravdu existuje „pouze jedna světová lóže“, byť i kvůli oklamání důvěřivých nezednářů i vlastních členů některé místní lóže navenek zaujímají zvláštní postavení, jako třeba staropruské lóže v Německu. O „humanitárních“ lóžích se už nic takového ani ne tvrdí. Abychom však měli ve věci zcela jasno, budeme se danou věcí ještě níže zabývat.

Br.: Robert Fischer napsal katechismus pro zednářské učedníky, jemuž se roku 1875 dostalo zvláštního uznání od protektora všech německých lóží, tehdejšího ko-

runního prince a pozdějšího císaře Bedřicha III., a který proto nemohou odmítat ani staropruské lóže. Br.: Fischer tam píše zcela jasně a zřetelně:

„Všichni bratři světa tvoří pouze **jedinou** lóži, **jediné** společenství.“²⁷

Dále pak pokračuje v podrobnostech:

„K členství ve světovém zednářském svazu je zapotřebí přijetí do nějaké lóže. Pokud je taková lóže regulární a úplná, tedy všeobecně uznávaná, je tím otevřena cesta do všech lóží celého světa,“

tj. např. z čistě židovských řádů B'nai B'rith a Odd Fellow do tzv. „křesťanských“ staropruských lóží! Br.: Fischer pokračuje:

„Proto se mu [zednáři] svěřují znamení, jimiž se bez znalosti zemského jazyka může dát bratřím v cizině poznat jako učedník K. U.“²⁸

Takto je zednářstvo společností, která není vázána na jednotlivé země, není spojena s jednotlivými národy, a ve své skutečné podobě nerozlišuje ani náboženství, ani barvu pleti.²⁹ ...

Kde se nabízí zvláštní stisk ruky, kde je dáno znamení, tam se také otvírá srdce zednáře ... a dokonce i nepřítel tváří v tvář nepříteli dbá velkého znamení tísne a poznaného bratra zachrání před smrtí.³⁰ Všichni bratři světa tvoří pouze **jedinou**³¹ lóži, **jediné** společenství, ať už se setkají kdekoliv ...“

Rovněž Německý velkolóžový svaz spolu s třemi staropruskými velkolóžemi prohlašuje, že rozdíly barvy pleti a rasy nejsou překážkou pro uznání velkolóže.

Velká zemská lóže zednářů Německa ve svém oběžníku píše:

„Každá již zřízená universitas [velkolóže] má tutéž samostatnost a stejné právo sama si vládnout bez vměšování cizích elementů a pěstovat K. U. [královské umění], ale všechny velkolóže jsou rovněž stejnou měrou povinny se přidržovat pradávného tradičního, rituálního a duchovního obsahu K. U. a tím tvořit trvalou duchovní jednotu, přestože je oddělují moře i národnosti.“

²⁷ Jednotné vedení zednářů světa lóžoví bratři povinně popírají jako ostatně všechno, co je jim nepřijemné. 21. listopadu 1888 psal velmistr Velkého římského orientu velmistrovi Nejvyšší rady v Charlestonu se sídlem ve Washingtonu hned vedle Bílého domu:

„Pomozte nám ... jako člověk s nejvyšší autoritou, jako muž, z jehož iniciativy si všechny lóže Evropy i Ameriky přisvojují naši věc, ... Vy, který nás s moudrostí a láskou řídíte z nejvyššího ústředí všeobecného zednářského svazu.“ – Z tohoto vyjádření je pro zednáře jednotné vedení světového zednářstva jednoznačně zřejmé.

²⁸ Tj. královské umění. Takto nazývá protimonarchistické zednářstvo svou tajnou nauku se zřetelem na krále Šalamouna, o němž si později ještě řekneme něco bližšího.

²⁹ Ve Spojených státech existují zvláštní černošské lóže, ale do ostatních lóží nejsou černoši a Indiáni přijímáni, přestože se americké lóže rovněž hlásí k výše citované zásadě. Zdůvodňuje se to tedy tím, že černoši a Indiáni nejsou dostatečně vzdělaní. Sotva si lze představit horší pokrytectví! Ve skutečnosti je důvodem nutnost brát ohled na oprávněné rasové citění amerického lidu. Stejně se chovají staropruské lóže, když si říkají „křesťanské“ ve snaze přizpůsobit se současné obraně Němců před židovským nebezpečím.

³⁰ Stalo se tak již v mnoha válkách. Zednářský závazek vede vojáky k porušení věrnosti své vlasti.

³¹ Toto jednotné vedení zednářů světa lóžoví bratři povinně popírají jako všechno, co je jim nepřijemné.

Slova o rozdělování zednářstva „národnostmi“ by již nemělo čtenáře mýlit. Je zde ostatně stavěno na roveň moři, které ve skutečnosti neodděluje.

V jiném ročníku zmíněného oběžníku čteme:

„Smysl a cíle lóžového života jsou na celém světě stejné a realizují se v malých kroužcích jednotlivých členů.“

Kapitulní mistr Hieber zvláště zdůrazňuje:

„Uznáváme jako zcela rovnoprávný každý zednářský svaz, pokud se nevzdálil od hlavních zásad zednářstva, a udržujeme s ním bratrský styk...“

Jak přísně a pevně je organizace světové lóže zbudována, je zřejmé např. z „ústavy“ Velké zemské lóže Švédska, na níž staví také Velká zemská lóže Německa. Podle ní tvoří její správní obvod 7. řádovou provincii, Dánsko 8. a Švédsko 9. Možná, že se úřadující velmistr Velké zemské lóže Německa diví, kde se vlastně skrývají první až šestá řádová provincie, ale ze strachu před trestem smrti nám takové zednářské tajemství neprozradí. V čele řádové provincie stojí „regent“, zvaný také „Šalamounův vikář“.

„Je jediným a výhradním regentem provincie a jeho moc je nedělitelná.

K ruce má devítičlennou řádovou radu s poradními hlasy.“

Nad řádovými provinciemi stojí ještě vyšší útvar. Ve zmíněné „ústavě“ se o tom říká:

„V čele švédského zednářstva stojí pouze vikáři známý představený, jehož totožnost musí ostatním zůstat tajemstvím tak dlouho, než osobně převezme vládu; do té doby panuje prostřednictvím svých vikářů.“³²

Nyní už tedy dostatečně dobře víme, jak silně se Velká zemská lóže Německa cítí být článkem světové lóže, ale také jak přísně je tato světová lóže pod židovským vedením zorganizována a řízena.

Neméně jasně se vyjadřuje „všeobecný zákon zednářského svazu“, převzatý z ustanovení Velké lóže U přátelství, tedy jedné ze staropruských lóží:

„Třetí ustanovení.

Zcela izolované lóže neexistují. Každá jednotlivá lóže nebo užší lóžový spolek vstupuje samočinně:

a) do národního svazu (národní velkolóže).

Prostřednictvím tohoto národního svazu vstupují všechny lóže

b) do velkolóžového svazu (univerzální velkolóže).“

Již jsme si řekli, že tři staropruské velkolóže i humanitární velkolóže vystoupily z „národního svazu“ Německého velkolóžového svazu, ale tím se nic nezměnilo na jejich příslušnosti k velkolóžovým svazům celého světa.

---

³² Již zde bylo výše řečeno, že podle téže ústavy náleží skrytá vrchnost k Šalamounovu pokolení, a že Šalamounovými vikáři jsou králové Švédska a Dánska. Pruský princ Bedřich Leopold jím byl také. Jak známo, nechal již 9. listopadu 1918 jako jeden z prvních vyvěsit na svém zámku rudou vlajku. Angličtí králové Eduard VII. a Jiří V. byli resp. jsou také zednáři. Takoví králové a knížata pak sami jako první podkopávají monarchistickou myšlenku a zneužívají důvěry svých národů.

Ostatně i 20. velkolóžový sjezd za spoluúčasti tří staropruských velkolóží rozhodl, že jejich členové mohou být členy lóží v mimoněmeckých zemích, které sice nespadají pod správu Německého velkolóžového svazu, ale jsou jí uznávány.

Ve světovém velkolóžovém svazu je všechno vzájemně velice těsně propojeno. Zdánlivé rozdíly a opravdu „bratrsky“ žárlivé scény nehrají žádnou roli při posuzování celku.

Jak se prakticky odehrává těsná spolupráce všech lóží světa, to nám ukazuje velmi poučný příklad spolkového listu třetí staropruské velkolóže, Velké mateřské lóže U tří zeměkouli č. 11. z listopadu 1924. Říká se tam doslova:

„Grand loge of free and accepted masons in the state of New York. Podle bulletinu č. 2 jsou zástupci německých velkolóží u této americké velkolóže: Leiner za Velkolóži U slunce, Heß za Velkolóži U svornosti, Möwes za Velkolóži Saska, Levi za Velkolóži Pruska, Fränkel za Velkou národní mateřskou lóží,³³ Schmetterling za Velkou mateřskou lóží eklektického svazu a Freidenberg za Velkou lóží Hamburku.“

Jako bychom tu měli pěkně pohromadě celý Jeruzalém! Na celém světě je totiž také jen jedna jediná obrovská židovská nebo požidovštěná lóže.

Je také velmi důležité vědět, jak Žid nahlíží na povahu a cíl této světové lóže, která pro něj pracuje. „Ve Vídeňském zpravodaji pro zednáře“³⁴ o tom píše:

„Největší a nejmoudřejší muži dali našemu svazu ústavu, čímž jejich moudrost trvá navěky. My se zahalení v trojí temnotu procházíme mezi našimi protivníky, nevidění pozorujeme jejich slabosti, a dobýváme si tak vládu nad jejich duchem i srdcem. Jejich náruživosti nám slouží za hnací pružinu, jejíž pomocí se vkládáme do hry a nutíme je všechny pro nás pracovat tím, že dokážeme vycítit jejich zvláštní tužby a přání. Jistě by bylo nemoudré pustit se do otevřeného boje; je třeba šířením idejí svobodomyslnosti a nezávislosti postupně podkopávat obří monument, který zbudovali pracovití a bohabojní. Ve stínu jejich vlastní autority pracuje zednářstvo na svěřeném mu velkém díle [na zřízení světové židovské říše].

Mocné zednářstvo sleduje vaše kroky, ze své temnoty vás hlídá, a náš neodolatelný vliv zničí vaše plány.“

To je židovské vyhlášení války všem národům a současně vyznačení cíle a povahy světové lóže. Upozornil jsem na to již ve své knize „Podněcování válek a genocidy v posledních 150 letech“ a současně jsem tam ukázal na zločinné zednářské jednání před válkou i během ní.

Naproti tomu je zcela bezvýznamné tvrzení staropruských velkolóží, že neprovozují politiku, že přerušily všechny styky s lóžemi nepřátelských zemí a že je neobnoví dříve, dokud tyto země upřímně neuznají Německu způsobené bezpráví. Jak

---

³³ Staropruské velkolóže.

³⁴ V originále *Wiener Journal für Freimaurer*, roč. II, sešit 1, str. 66. Zpravodaj je tištěn jako manuskript a určen výhradně pro lóžové bratry.

jsou tyto bezobsažné fráze ve skutečnosti myšleny, to dokazuje zastoupení staropruských velkolóží u velkolóže státu New York, která má vedle řádu B'nai B'rith největší podíl na vstupu USA do války. Chtějí-li staropruské velkolóže také skutečně přerušit své oficiální styky s velkolózemi Itálie a Francie a už je znovu nenavazovat, pak musíme při znalosti niterné propojenosti zednářstva celého světa toto „přerušeni“ považovat za manévr, jímž se má jen znesnadnit jasný soud o podstatě celého zednářstva.

Zmíněné přerušeni styků je rovněž „vysvětlováno“ tím, že staropruské velkolóže „neprovozují politiku“. Pojem politika je hodně široký. „Politikou“ ovšem není konání pod maskou „ušlechtilých všelidských cílů“ k prospěchu židovského národa a jeho „skvělé budoucnosti“. Něco takového dokonce nelze nazývat ani „filantropií“, „humanitou“ nebo prací pro „blaho lidstva“. A stejně tak je jasné, že muži, kteří jsou poslušní z vědomí si strašných trestů, by se nikdy neodvážili „provozovat politiku“ na vlastní pěst.

Však také staropruské velkolóže před válkou i během války žádnou „politiku neprovozovaly“, jak tomu samy říkají. Na neslýchané jednání zednářstva dohodových států před válkou a na jejím začátku měly pouze omluvná slova, ba roku 1915 dokonce považovaly za správný názor nepřátelských zemí, že prý jsme v státním a politickém ohledu daleko za ostatními,

„protože zde byly různé případy a jevy, které i naprostá většina našeho národa nepovažovala za aktuální“.

Dále se říká doslova:

„Ještě nepřišel čas, abychom z těchto jevů pro sebe vyvodili poučení. Je třeba to alespoň předběžně konstatovat. Rovněž uvedení rozhodujících náhledů protivníka na pravou míru je v současnosti vyloučené a patří k úlohám až příštích dnů.“

Tváří v tvář likvidačním záměrům zednářstva nepřátelských států nechápali němečtí zednáři jako svou velkou úlohu zasazovat se za úplné vítězství zbraní své země, jako to dělaly např. Velké orienty v Paříži a Římě i Velká lóže Anglie, nýbrž místo toho říkali:

„... Jsme v této těžké době povoláni zachovat pro budoucnost nedotčený skutečný duch našeho humanitárního svazu, až opět zmlknou zbraně a vytvoří se prostor k pěstování velkých a duchovně ideálních hodnot lidstva.“

Německé zednářstvo za války v intencích politiky světové lóže vyklidilo nepříteli pole a chovalo se vyčkávavě. „Jeho čas přišel“ až po revoluci.³⁵ Od té doby spolupracuje se světovým zednářstvem zcela nepokrytě a soustavně. Ať už před válkou, během ní či po válce, německé zednářstvo jednalo ve službách světové lóže jako její plnohodnotný člen. Rovněž zednářstvo v ostatních zemích sehrálo své přidělené role. V nepřátelských zemích pracovalo a v Německu mlčelo, jak to vyžadoval politický účel zednářstva, tj. nastolení židovského panství,

³⁵ Míňena je listopadová revoluce 1918 v Německu; pozn. překl.

proměna států v hospodářské provincie světové židovské říše a konečné ubití jakéhokoli vědomí krve a vlasti. Taková byla v hlavních rysech „nepolitická politika“ staropruských velkolóží. Každý opravdový Němec se od takového počínání německého zednářstva musí s odporem odvrátit.

Když se po světové válce zvláště díky poučení lidových vrstev o zločinech zednářstva tváří staropruské lóže i nadále „německy“, pak je to jen klamání národa a snaha „přizpůsobit se požadavkům nové doby“, jak je opisně řečeno ve spolkovém zákonu Velké národní mateřské lóže U tří zeměkoulí z roku 1928.

Jak asi chtějí velkolóže realizovat svůj „všelidský svaz“ bez „provozování politiky“? Lóže hodlají

„lidsky sjednotit muže nejrozličnějších stran a náboženského vyznání, kteří uznávají zednářské ideje a zásady; kromě toho chtějí působit i na ostatní [tj. nezednáře] a pracovat na tom, aby v lidstvu ustavičně sílilo vědomí o učením zednářského svazu.“

To všechno je prakticky politika! Ale právě kvůli „provozování politiky“ přece zednářstvo infiltrovalo do veškerého života státu a národa. Velkolóže se ostatně musí zabývat opravdu svéráznými věcmi, neboť stanovy velkolóžového svazu počítají s tím, že jednotlivá rozhodnutí velkolóžového sjezdu se „s ohledem na jejich zvláštní povahu“ nebudou lóžím oznamovat. Nepochybně jsou to usnesení, týkající se „dosažení lidské dokonalosti“!

Velkolóže se zabývají politikou v běžném smyslu slova svou prací pro židovský národ a potlačováním rasových i národnostních odlišností. „Veleosvícený“ hrabě zu Dohna se jasně vyslovil v tom smyslu, že zúrodňování zednářských myšlenek ve vnějším světě (tedy přece jen politických!) je třeba provádět prostřednictvím v lóži připravovaných osob (tj. zasvěcených zednářů).

Nejinak je tomu s „nepolitickou politikou“ staropruských velkolóží. Samotná podstata zednářství, tj. prosazování lóžových myšlenek v „profánním“ světě, je zkrátka a dobře politikou a svým konáním ji provozuje každý zednář.

K vnější jednotě všech lóží od židovských až po staropruské přistupuje i vnitřní, zajišťovaná učením a rituály. Taková jednota dokonale ukazuje naprostou závislost zednářstva všech zemí na židovském národě, což jen potvrzuje jejich práci pro židovskou kapitalisticko-kněžskou světovou monarchii a přeměňování Nežidů na syntetické Židy!

III. Výcvik na syntetické Židy ³⁶

1. „Mýtus“

A) Král Šalamoun a Starý zákon

V slavnostním sborníku řádu B'nai B'rith 1902 dr. Gustav Karpeles napsal:

„Myšlenka zednářstva vyšla ze židovských časů a za jeho zakladatele je považován král Šalamoun z nejvznešenější krve Izraele. Slova a označení pocházejí většinou z hebrejštiny.“

„Základní zákon“ Velké zemské lóže říká:

„Moudrý král Šalamoun je nazýván zakladatelem a prvním velmistrem řádu; v jím vypracované základní konstituci je nařízeno, že hodnost velmistr má zůstat v jeho rodě.“

Jak známo, Bůh Židů Jehova často se svým národem uzavíral dohodu o společenství. Zjevil se také Šalamounovi v Gibeónu, starém židovském obětišti a místu uložení archy úmluvy. Tam jej vyvolil za krále králů (2 Pa 1). Šalamoun za to postavil svému Bohu chrám (2 Pa 2,1) a vyplnil tím příkaz, daný Mojžíšovi.

V Šalamounovi a jeho chrámu je dodnes symbolizováno slovo Jehovy (Ex 19,6):

„Budete mi královstvím kněží, národem svatým.“

Po dnešní dny jsou Šalamoun a chrám chybným zpodobněním moci rabínského státu i mocichtivosti židovského národa nejen v religiózně politickém, nýbrž i v hospodářském ohledu.³⁷ Podle ortodoxního židovského pojetí to má stejný význam jako religiózní, politické a hospodářské požidovštění všech národů pod nadvládou přísně separovaného židovského lidu, který zůstává rozptýlen po světě, avšak nachází společný výraz v Jeruzalému a kněžském, přesněji rabínsky řízeném království.

Šalamoun je kněžským králem židovského národa, a chrám ve všech svých vlastnostech – tedy i jako banka a burza – je tou nejoprávněnější židovskou svatyní. Nazývá jej tak rovněž kapitulní mistr Velké zemské lóže zednářů Německa br.: Hieber.

Zednářské záznamy, zejména Velké zemské lóže Německa, obsahují dodnes platná vyprávění o stavbě Šalamounova chrámu, které se však již nacházejí i ve velmi starých dokumentech zednářstva, a dnes stejně jako tehdy představují jeho „firemní značku“. V zásadě se přidržují podání výše jmenované lóže a vyzdvihují jako zvláště charakteristické, že se v ní oba nižší johanitské stupně o tomto vyprávění nic nedozvědí. Nízká úroveň jejich „lidské dokonalosti“ jim neumožňuje jí naslouchat a možná se v nich ještě příliš silně ozývá německá krev.

V mistrovském johanitském stupni se již začíná s předcítáním příběhu o Šalamounově chrámu.

³⁶ „Výcvikem“ nazývá iluminát Weishaupt vyučování královskému umění.

³⁷ Chrám byl v královském a později i rabínském státě střediskem židovského kapitálu, srovnatelným s dnešními židovskými bankami a burzami (viz Ezd 8,25-34; 3,6 a 5, 21). Rovněž Ježíš Kristus, jak známo, vyhnal směnárny z chrámu a zpěvřel jejich stoly.

Při stavbě chrámu byl Šalamoun stavebníkem. Král Hiram z Týru, který nebyl židovského původu, mu poslal kromě řemeslníků a stavebních strojů také stavitele a prvního zednářského „mistra“ Adonirama, tj. biblického Hirama Abifa (1 Kr 7, 13 a 14; 2 Pa 2,12-14 a 4,11-16).³⁸

Adoniram byl synem Nežida a Židovky z kmene Neftalí. Zednáři často nazývají Adonirama otcem a sami sebe „dětmi vdovy“ resp. „dětmi vdovy z kmene Neftalí“, přičemž k jeho nežidovskému otci se neznají. Podle rabínského pojetí jsou Židy všichni lidé s židovskou matkou i v tom případě, že otcem je Nežid. Z toho jasně vyplývá, že Židé pohlížejí na nežidovské zednáře jako na „Židy“, a protože to není možné podle krve, dělají z nich alespoň umělé, syntetické Židy.

Zde vyprávění zase pokračuje.

Šalamoun jako stavebník – a současně první velmistr lóže, což se však zamlčuje – dal stavbyvedoucím mistrům a samozřejmě také prvnímu z nich Adoniramovi jako tajné heslo (klíčové slovo) Jehovah, hebrejsky psané J.H.W.H. Pro Židy je dání tohoto slova velkou událostí, protože jak známo jméno svého Boha nesmějí vyslovovat. Zmíněné heslo bylo drženo v přísné tajnosti. Tři odbojní tovaryši chtěli heslo od Adonirama získat pod hrozbou zabití. Jednoho večera mu v jižní, severní a východní bráně chrámu zastoupili cestu. Adoniram se obrátil nejdříve k jihu a byl tam zadržen prvním z tovaryšů. Protože odmítl vyzradit mistrovské slovo, dostal ránu obuškem. Poté se obrátil k severní a východní bráně, kde se odehrála podobná scéna. Adoniram mistrovské slovo neprozradil a nakonec byl u východní brány ubit. Tři tovaryši zavražděného mistra pohřbili v blízkosti chrámu a uprchli. Později byli dopadeni a na Šalamounův příkaz popraveni proříznutím hrdla, poté jim z těla vyrvali srdce i vnitřnosti, a trupy podélně rozsekl na dvě části. Hieber o tom zarytě mlčí, avšak ve Velké lóži Pruska se to přijímaným mistrům vypráví velmi podrobně a důrazně. Po sedmi dnech nechal Šalamoun pohřešovaného Adonirama hledat devíti mistry. Vedeni zvláštním světlem našli tři první mistři Adoniramův hrob a označili jej akátovou větvíčkou. Protože bylo nebezpečí, že Adoniram přece jen mistrovské slovo vydal, rozhodli se je změnit a nahradit prvním slovem, které bude proneseno při exhumaci těla. Když byla mrtvola vykopána, jeden z mistrů ji uchopil za ukazováček; maso se oddělilo od kosti a zůstalo mu v ruce. Jiný mistr se chopil prostředníku se stejným výsledkem, a konečně i třetí uchopil celou ruku mrtvého, ale i zde se kůže a maso oddělily od kostí. Protože nedokázali tělo zdvihnout, zvolali: Menah Belah resp. Mac Benac, tj. maso se odděluje od kostí neboli tělo se rozkládá. A to se nyní stalo novým mistrovským slovem.³⁹ Mistři se postavili do kruhu kolem mrtvého těla a nové slovo si vzájemně pošeptali do ucha. Staré mistrovské slovo Jehovah bylo považováno za ztracené.

³⁸ Je typické, že již tehdy nechávali Židé za sebe pracovat jiné.

³⁹ Uvádí se i jiný význam: „(On) žije v synovi.“

Šalamoun vystrojil svému staviteli okázalý pohřeb v chrámu a na rakev nechal upevnit stříbrnou destičku ve tvaru rovnostranného trojúhelníku se starým mistrovským slovem J.H.W.H.

Ondřejským učedníkům se sdělují rovněž následující podrobnosti o Adoniramově pohřbu: Šalamoun k devíti zmíněným mistrům, kteří našli mrtvolu, ještě připojil dalších osmnáct. Ti měli devíti mistrům, nesoucím mrtvé tělo, ukazovat cestu hlasem svých zvonců. Všichni byli ještě vybaveni svítilnami, protože přenesení Adonirama do chrámu probíhalo v temné bezměsíčné půlnoci. Po pohřbu jim předal Šalamoun za odměnu a na důkaz jejich nevinu na Adoniramově smrti jako odznak rovnostranný trojúhelník s umrlčí hlavou a dovolil jim kdykoli jej navštívit bez ohlášení. Za tím účelem dostal každý mistr rovněž zvonek, jímž oznamoval svůj příchod.

Pro ondřejské tovaryše má příběh ještě další pokračování: Později se Šalamoun rozhodl prvním devíti mistrům, kteří se projevíli jako nejvěrnější, udělit ještě další zvláštní vyznamenání. Dovolil jim dotknout se své koruny, sdělil nové heslo, a ukázal jim část stavebního plánu. Uložil jim pilně střežit chrám a předal jim lampu, která jim měla svítit na cestu, a také dýku na černé šerpě k obraně chrámu před odbojnými tovaryši. Podle jiného výkladu měla dýka sloužit k vykonání pomsty za zavražděného Adonirama i na obranu vdovy a jejích dětí.

Vyprávění pro ondřejský mistrovský stupeň ještě přidává zničení Šalamounova chrámu Nabuchodonozorem a odvedení Židů pod svým králem Sedekijou do babylónského zajetí. Toto období se ve vyprávění přechází mlčením.

Po návratu Židů pod vedením Zerubabela a Nehemiáše, obnovitelem židovské smlouvy s Jehovou, byl chrám (zvaný rovněž chrám Efras) obnoven na nalezených neporušených základech – se zednickou lžicí v jedné a s mečem v druhé ruce (Neh 2,15-18).

Po opětovném rozboření chrámu byl při nové výstavbě objeven základní kámen dvanácti architekty – snad po jednom z každého kmene –, kteří zvěst o jeho umístění uchovávali každý ve své tradici. Hledali Adoniramův hrob a skutečně jej i našli; pod náhrobní kámen položili dva zkřížené trámy a poté jej odstranili. Pod kamenem ke své nepopsatelné radosti opravdu objevili rakev. Z trámů nyní udělali jednoduchý stavební jeřáb v podobě šibenice a pomocí lana rakev z hrobu vyzdvihli. Právě v ní se totiž skrýval hlavní klíč chrámu, různé šperky a Adoniramovy poznámky o stavebním umění; architekti si všechny tyto předměty odnesli s sebou.

Tak zní duchaplné vyprávění o Adoniramovi podle písemností Velké zemské lóže Německa pro svých pět nejnižších stupňů, resp. toto je nám o něm známo. Vyprávění ještě pokračuje, ale zachází již za předpokládaný rámec této knihy. Nicméně v zájmu pochopení podstaty zednářstva zde musím ještě uvést alespoň následující doplnění:

„Po dokončení devátého oblouku tajemné klenby, která se jak známo nacházela pod chrámovým oltářem a do níž Šalamoun osobně uvedl týrského krále Hirama a Adonirama v doprovodu ‚vyvolených‘ pomocníků, tam nyní tři velmistři – Šalamoun, Hiram a Adoniram – uložili přesná vyobrazení všech před-

měťů, důležitých pro cech i pro „židovský národ“, totiž archu úmluvy, nádoby s manou, Áronovu hůl a knihu zákona. ... Stalo se tak k prospěchu cechu obecně a zvláště „židovského národa“, „kdyby měl být chrám zničen a národ odveden do zajetí“ (Šalamoun byl prorok), aby pak po návratu domů a po obnově Jehovova stánku mohly být tyto předměty nalezeny.“

Zednářské vyprávění je přípravou na možnost nalezení dalších předmětů jakožto ztraceného mistrovského slova Jehovah. Řád Odd Fellow již v nižších stupních tyto věci „objevil“ a ve svých rituálech jim přidělil rozhodující úlohu.

Dále se tam objevuje Šalamoun, „který si přál, aby všechny národy žily v míru, a všichni králové aby se zúčastnili vysvěcení chrámu“. Ty pak

„zavřel o chlebu a vodě na tak dlouho, až byli „zajedno“ a projevíli ochotu účastnit se vysvěcení chrámu v novém Jeruzalémě!“

Rovněž za Zerubábelu byla stavba chrámu ještě vylepšena. Říká se o tom:

„Zerubábel, vladař z rodu Juda, podnikl ještě z Babylónu z patriotického nadšení [!!] pro židovské náboženství cestu do Persie, kde se představil králi Dareiovi kvůli záchraně věci své vlasti. Zerubábel vystupoval před Dariem s takovou moudrostí, že ten mu udělil povolení k obnově Jeruzaléma i chrámu. Současně mu vrátil také všechny neocenitelné zákony, které svého času Nabuchodonozor z Jeruzaléma odvezl.“

Darius byl lehkověrný Árijec, jakých je dodnes tak mnoho, a král, také jaké známe z naší historie. Podobně jako týrský král Hiram se nechal zneužít a podporoval Židy, ba dokonce „založil na památku přátelství mezi ním a Zerubábelem „řád rudého kříže“.“ Rudý kříž je tedy znamením, pod nímž se mají shledávat Židé a ostatní národy. Jen na okraj připomínám, že my již známe „Bratry rudého kříže“ ve Velké zemské lóži Německa.

Zde tedy uzavíráme vyprávění o Šalamounovi, Zerubábelovi a Nehemijášovi. Dále při popisu „puncování“ na syntetického Žida uvidíme, jakou roli tam toto vyprávění hraje až do těch nejmenších podrobností jako jsou světla, zvony, rakev a rubáš. Najdeme tam samozřejmě také nejružnější detaily chrámu, oba triumfální sloupky Jakin a Boaz ve vestibulu, oltář, korunu, Áronovu hůl, koberec, světla i stavební nářadí jako rýsovací prkno, úhelník, kružidlo, olovnici, vodováhu, kladivo a lžíci. Tyto předměty se ve vyšších stupních mění v dýku a válečnou sekeru, stavební jeřáb v šibenici a mnoho podobných pěkných věcí. V řádu Odd Fellow se dokonce objevuje postava velekněze.

To všechno ovšem nestačí a zednář toho musí od Židů „spolknout“ mnohem víc. Při seznamování se Starým zákonem poznává bratr až zarážející detaily.

Je zde Noe, „praotec lidstva“ po Adamovi! S ním uzavřel Bůh Židů svou první smlouvu a potvrdil ji zjevením duhy (Gn 9,17), která se rovněž objevuje při přeměně na syntetického Žida; přirozeně až ve vyšších stupních. O Noemovi si ještě povíme více v oddílu o Talmudu. Nám zatím postačí konstatování, že si zednáři říkají také noachité, synové Noema.

Pochopitelně nesmějí chybět ani tři patriarchové. Jehova uzavřel pro jistotu smlouvu také s Abramem, poté nazývaným Abrahám, a přislíbil mu syna (Gn 17) z urozené manželky Sáry. Tím synem byl Izák, první obřezaný! Zvláště v „nižších táborech“ řádu Odd Fellow hraje Abrahám mimořádnou roli jako „obětavý hostitel“ a kazatel lásky k lidem, v níž šel tak daleko, že byl za slušnou cenu ochoten svou výše jmenovanou manželku vydávat za vlastní sestru a dal ji dohromady s faraónem.

Podle příkladu „urozeného“ Izáka mohou být do zednářstva přijímáni pouze „urození mužové“. Již jsme se výše zmínili o tom, že podle zednářské ústavy jsou do Odd Fellow přijímány i neurozené osoby, jako např. dělníci a ženy.

Jako třetí patriarcha je v zednářstvu nebeský žebřík, který má bratry přivádět do nebeského stanu.⁴⁰ Nebeský žebřík má ve skutečnosti zcela jiný smysl; z jeho nejvyšší příčky kdysi Jahve předpověděl světovládu Jákobovi s jeho podvodně nabytým prvorozenectvím (Gn 28,12-15).

Pro Židy je však ještě důležitější Mojžíš z kmene Levi. Jeho význam pro zednářství spočívá v tom, že na Sinaji přijal Boží přikázání. Ta jsou zaznamenána jak v Bibli, která se tím stává jakousi pseudozákladní listinou zednářstva, ale také v Talmudu. Mojžíš dále v Kanaan zamýšlel stavbu chrámu a vydal přesné pokyny ke zhotovení koruny, v jejíž čelence je mnohonásobně vyryto jméno Jehovah (Ex 39,30), jak ještě pak dále uvidíme. Mojžíš také mávl „Áronovou holí“ neboli „rašícícím proutkem“, znamením kněžské světovlády (Nu 17). Židovský B'nai B'rith si proto udělal z Mojžíše svého řádového krále. V nižších stupních řádu Odd Fellow je Mojžíš rozhodující postavou. S ohledem na nežidovské bratry je tato skutečnost zastírána novozákonním učením a některými církevními obyčeji.

Konec konců již víme, že si zednáři říkají „dětí vdovy z kmene Neftalí“, který byl synem Jáкова, zplozeným s otrokyní jeho manželky Ráchel. Kmen sídlil „na půlnoci“ stanu setkávání (Nu 2, 25, 29) a umírající Mojžíš o něm řekl:

„... je plný Hospodinova požehnání, ovládne moře i jih.“

Na svou vlastní krev už syntetičtí Židé, tj. br. .: zednáři, nesmějí pomyslet, stejně jako musejí zapomenout na svobodu, protože kdo se „narodí“ jako potomek židovské služby, je samozřejmě služebníkem Židů.

V řádu Odd Fellow jako i jinde hrají ještě významnou roli další dva Židé, David a Jonatán, oba znamenití obchodníci na cizí účet. Pro stupeň Rebeka jsou zde různé Židovky jako Rebeka, dále Debora, která osvobodila Izrael z panství Kenaanitů (Sd 4 a 5), známá vražedkyně Árijců Ester (Est) a Rút (Rt), matka praotce kmene Davida.

Jako ostatně všude v židovském učení, tak i v zednářství přistupují k Bibli (Starému zákonu) ještě Talmud a kabbala. Pro Židovstvo Talmud a kabbala nepochybně představují rozdílné věci, ale v zednářství se doplňují a vzájemně splývají. Pouze ze všech tří jmenovaných pramenů lze správně porozumět

---

⁴⁰ Pravděpodobně jde o narážku na biblický text, podle něžž měli Židé před zhotovením archy úmluvy „stan setkávání“; pozn. překl.

židovskému světovému názoru a tím i jeho nejhoršímu výplodu – zednářství. Bohu-žel jako již výše, i zde se musím kvůli rozsahu spisu omezit na zjištění propojenosti zednářstva s Talmudem a kabbalou.

B) Talmud

Talmud je vedle Tóry dodnes směrodatným zákoníkem a učebnicí Židů. Jeho zvláštní cena spočívá pro nás v tom, že odhaluje židovskou nenávist a pohrdání všemi ostatními národy i vůli k jejich naprostému podmanění. Je samozřejmé, že Talmud má ve svých konečných záměrech a cílech na zednářstvo mimořádný vliv.

Talmud v zásadě hlásá světovou říši Noema a Noachitů. Již nejstarší zednářské dokumenty mluví o Noemovi a jeho příkázáních, stejně o zednářích jako Noemových synech, kteří se jimi příkazy řídili, jak to učí Talmud. Mají tvořit „mravně religiózní“ zásady obecného „všelidského spolku“, protože různé konfese – židovská, křesťanská i mohamedánská – byly prý teprve později hlášány Mojžíšem, Kristem a Mohamedem. Precepta Noachica, tj. Noemova příkázání, mají jako první bod poslušnost židovské vrchnosti a Jehovy.

„Orel synagogy“ Maimonides ve svém Hilchoth Melachim C VIII, 4 mluví o tomto příkázání zcela jasně:

„A tak také náš učitel Mojžíš nám podle božské tradice přikázal přinutit všechny lidi světa k přijetí příkazů, daných syny Noemovými, a zabít každého, kdo by je nepřijal.“

O fyzické zabíjení se v Německu zatím ještě nejedná, nýbrž o ničení charakteru a formování lidí na syntetické Židy.

Je to pouze židovská taktika, když je dnes v nižších stupních zednářstva význam Noema poněkud oslaben a na jeho místo je dosazen Šalamoun; konečný cíl je tím zahalen dokonce ještě lépe. Prvním krokem je zřízení kapitalisticko kněžské světové monarchie a poté se budou národům vnucovat Noemova příkázání, tj. příkázání Jehovy. Pestrobarevná duha, která se v mistrovském ondřejském stupni klene nad Davidovou hvězdou, dává jasně najevo, že nad Šalamounovou říší stojí říše Noemova.

V Talmudu, konkrétně v knize Pirke rabína Elisera, v Jalkutu Schimoni i ve spisku Medrasch Vajoscha, se mluví o holi, kterou již Noe dostal od předka Adama prostřednictvím svého otce Henocha. Zmíněnou hůl předal Noe samozřejmě svému synovi Sémovi, z jehož rodu jak známo pocházejí Židé, zatímco ostatní národy odvozují podle téže legendy svůj původ od Cháma a Jafeta, které Noe ve své „otcovské lásce“ bezdůvodně znevýhodňoval ve prospěch Séma a tím jeho potomkům „přihrál“ světovládu. Poté přešla hůl přes tři patriarchy na Josefa a konečně se dostala do rukou Egyptřana Jetrose. Ten dal svou dceru Zepporath za ženu Mojžíšovi a k ní jako svatební dar zmíněnou hůl, na níž bylo napsáno židovské Boží jméno, ale nikoli Jehovah, nýbrž kabbalistické šemhamforaš, a dále sedm ran, které seslal na Egyptany. Pomocí této hole přivedl Mojžíš židovský národ z Egypta přes Rudé moře

a poušt' k dnešnímu životu. Jako Áronova hůl se stala symbolem moci Jehovova kněžstva a zůstala nerozlučně spojena s veškerou židovskou tradicí. Židovský mesiáš má s její pomocí porazit sedmdesát národů světa a podrobit je jedenasedmdesátému, tj. Židům.

Zmíněnou holí, rašicím proutkem, Judovým žezlem je akátová větvička. Ve vyprávění o Adoniramovi je pouze letmo naznačena, a jako symbol světské moci Jehovova kněžstva spočívá v tajném sklepení pod oltářem chrámu v arše úmluvy. V ondřejských stupních Velké zemské lože Německa se již objevuje zřetelněji. Např. již johanitský mistr zná její význam a projevuje jej jako své znamení skutečného mistra:

„Akátová resp. trnovníková větvička je mi známa.“

V zednářských dokumentech se akát objevuje také jako „strom života s bílými a rudými květy“, jako symbol „návratu k pravdě“. Tato „pravda“ ovšem zvěstuje Judovo žezlo nad všemi národy.

Je také rovněž „skutečným tajemstvím zednářstva“, jak to stojí v písemnostech Velké zemské lože Německa.

C) Kabbala

V zásadě jde o knihy pomatené židovské „filosofie“ a židovské magie, pochmurných pověr s amulety, magickými znameními, astrologií, stěhováním duší, zařikávacími formulami a především s „gematrií“ i mnohým dalším. Chceme-li Židům porozumět a správně je posoudit, musíme studovat kabbalu, protože pak přestávají být tak nebezpečným protivníkem. Němci i všechny ostatní národy už by konečně měli znát svého nepřítele.

„Gematria“ je pověrečná mystika písmen a čísel, která každému písmenu hebrejské abecedy přiděluje číselnou hodnotu. Podle ní znamená např. hebrejské slovo „světová válka“ židovský letopočet pro rok 1914. Obě první písmena hebrejsky napsaného jména Jehovy J.H.W.H. mají hodnotu $10 + 5 = 15$. Protože gematria pracuje s křížovým součtem,⁴¹ dává 1914 ve výsledku součtu jednotlivých čísel 15. Číslo 15 je pro Židy „svaté“ a chrání před pomstou! Uvádím zde tuto ukázkou proto, abych podnítil Němce ke studiu kabbaly na dalších příkladech. Současně je z toho zřejmé, co všechno musí německé zednářstvo akceptovat, aby z něj byl vhodný židovský nástroj.

„Šalamounova pečeť“ se v zednářstvu nazývá „Šalamounovou pečetí mlčenlivosti“. „Lžíce“, tj. rovnostranný trojúhelník s pravoúhlou rukojetí nebo dýka, tedy „obrácená lžíce“, se adeptovi zednářství přitlačí na jazyk. Rovněž o „Šalamounově pečetí“ je zmínka v kabbalistické zařikávací formuli:

„Neboť tak přísahám při pečetí, kterou král Šalamoun vtiskl na Jeremiášův jazyk.“

---

⁴¹ Resp. se součtem jednotlivých cifer daného čísla; pozn. překl.

Běda jazyku zednáře, který by této pečeti nedbal. Šalamounova pečeť je jedním z nejposvátnějších znamení kabbaly; rovnostranný trojúhelník představuje tvůrčí potenciál Jehovy. Šalamoun měl na své pečeti správně napsáno jméno Jehovy, které se jak známo ztratilo.

Šesticípá Davidova hvězda je pro Židy symbolem šestidenního stvoření světa a současně geometrickým obrazcem Šalamounovy pečeti na jazyku; rovněž je židovským amuletem pro štěstí. Je samozřejmé, že pověřivý Žid jej nosí jako symbol své světové monarchie, jejíž nastolení se přece proto musí zdařit! V lóžích všech stupňů se s Davidovou hvězdou setkáváme často. V nejnižším stupni, v johanitské učednické lóži Velké národní lóže Německa, je na místě šesticípé hvězdy pětícípá, židovská sovětská hvězda, která je rovněž kabbalistickým znamením. Představuje světlo, jež v „svatém“ chrámu svítí vstříc Židům vstupními dveřmi nad „oltářem“, když se velekněz po odhrnutí opony vrací ze svatyně. Sovětská hvězda symbolizuje předstupeň k židovské světovládě, což je důležité vědět, protože tak lépe porozumíme událostem v bolševickém Rusku.

„Gematria“ se jako „G“ objevuje také vepsaná do Davidovy hvězdy. Písmeno „G“ je v zednářských učebnicích vysvětlováno velice jalově, např. jako „geometrie, zvaná též matematika“ a podobně. „G“ zde ostýchavě nahrazuje písmeno „J“, počáteční hlásku slova Jehovah. Jako je pověřivému Židovi směrodatná gematria pro jeho život a konání, má být směrodatná „geometrie“ pro syntetického Žida. Židovský filosof Spinoza řekl:

„Na lidské jednání pohlížím tak, jako by se jednalo o přímky, plochy a tělesa.“

Vysokostupňoví zednáři Marbach a Hieber se ve svých spisech vyjadřují stejně. Německý čtenář by ovšem musel mít vysoké mínění o „židovské moudrosti“, aby něco takového nenazval nesmyslem.

Marbach píše:

„Není to snad bratři podivuhodné, že zdánlivě od vší morálky zásadně odlišná geometrie vede k nejhlubším pravdám mravnosti?“

A nyní má slovo Hieber:

„Tak jako je zednářská symbolika ovládána geometrií, ... existuje v našem duchovním stavitelském umění geometrie, která mu předepisuje architektonické zákony.“

Syntetický Žid tudíž zná „pravoúhlý“ postoj, „pravoúhlý krok“, „pravoúhlý“ způsob života a podobné duchaplnosti. Pravý úhel, tedy míra, která se přikládá na lidské konání, je úhelníkem, „mírou spravedlnosti Jehovy“!

Čísla v Adoniramově počítání: $3,3^2 = 9,3^3 = 27$, jsou těsně provázána s kabbalistickými souvislostmi.

Trojka tak představuje tvůrčí potenciál Jehovy. V kabbalistickém stvoření světa existují tři říše, jak si ještě později ukážeme.

Devítka tvoří základ magického čtverce, který je rozdělen na $3 \times 3 = 9$ polí. Do nich jsou zanesena čísla tak, že křížový součet tří sousedících polí dává vždy posvátné Jehovovo číslo 15.⁴² „V stvoření světa je číslo 9 spojováno s vlastnostmi kabbalistického Jehovy“. Podle moudrosti kabbaly je čtverec „dokonalý“ a symbolicky znázorňuje „dokonalý“ svět.

27 je kubické číslo ze 3. Krychle se považuje za dokonalý útvar, jehož podobností je dokonalý a spravedlivý Žid, a v takto „dokonalou“ krychli se mají změnit zednáři! „Zednářství je královské umění, jež se znamením, hmaty a hesly jakožto nástroji snaží přetvořit v dokonalou krychli jako věrné podobenství Boha lidí, kteří jsou od přírody hrubým kamenem.“ Proto je krychle také věrným podobenstvím Jehovy a nakonec i „dokonale“ stvořeného světa, v jehož středu trůní kabbalistický stvořitel světa. V důsledku toho je krychle rovněž znamením židovské světovlády.⁴³ Na podlahách a pracovních deskách lóží najdeme krychle s rozdílnou interpretací. V ondřejském mistrovském stupni narazíme na bílou mramorovou krychli se zlatým rovnoramenným trojúhelníkem a rudě vepsaným jménem židovského Boha, což je obrazné znázornění propojenosti mezi Jehovou, židovským resp. požidovštěným člověkem, a dokonalým židovským světem. Jde o symbol zastínění a proniknutí všeho stvořeného Židy ve smyslu smlouvy Jehovy s Noem, Jákobem, Mojžíšem a Šalamounem.

Jak jsme již viděli, kabbala podává židovské stvoření světa ve formě deseti soustředných kruhů. V prvním, který je kabbalisticky zobrazován také jako bod, spočívá Jehova. Kružítka v prvním z kruhů spolu s ostatními devíti, tj. třemi pro každou ze tří říší kabbalistického stvoření světa, je posvátným znamením zednářstva.

Jinou kabbalistickou představou stvoření je „strom života“, jehož vrcholek končí korunou,⁴⁴ která je vůbec nejposvátnějším symbolem zednářů. Mistr v čele lóže symbolizuje tajemství a moc koruny.

Nejvyšší výrazy pojmu Boha vycházejí v kabbale ze slova „rozum“. V časech krvavé zednářské revoluce ve Francii koncem 18. století se po pařížských ulicích nosila alegorie bohyně „Rozumu“ a jejím jménem byla prolévána ušlechtilá nordická krev stejně tak, jako v dnešním Rusku. „Židovský rozum“ takový rasový boj

⁴² Magický čtverec. Kolem Jahveho čísla 5 jsou seskupena ostatní základní čísla o úhrnné částce 45. Sudá čísla jsou „šťastná“, lichá „nešťastná“.

4	9	6
3	5	7
8	1	2

⁴³ Krychle se odedávna s oblibou užívá při stavbě zednářských pomníků a památníků. Dvojitou krychli, drtící ocelovou přilbu staré německé armády, můžeme vidět na mnichovském pomníku v místě, kde byla 9. listopadu prolita krev vlastenců.

⁴⁴ Rovněž tento symbol se nenápadně umísťuje na gójské památníky jako triumfální znamení židovské světovlády; mj. se jím „zažehnává“ moc nežidovských států. Tak např. na památníku bitvy u Tannenbergu je nad vchodovou věží vyobrazeno deset mečů podle řazení desíti „sefirotů“. Dále je tam ještě řada geometrických symbolů, které kabbala považuje za posvátné.

přímo přikazuje! Dnes má každý mistr lóže pod sebou dva dozorce jako představitele „teoretického“ i „praktického rozumu“, tj. svědomí.

Čistě obrazně se také schéma světů přenáší na člověka, zvaného „Adam Kadmon“, „pračlověk“ nebo také „člověk Východu“. Nezednář u takového symbolu bezděčně pomyslí na Židy očekávaného židovského mesiáše, případně na krále Šalamouna.

Mj. i kvůli omezenému rozsahu našeho spisu se již nebudeme dále zabývat kabbalou, jejíž pomatené myšlení je nám bytostně cizí. Zbývá snad jen ještě dodat, že tři velká světla zednářstva – moudrost, krása a síla – mají také svůj původ v schéma „stromu života“. Rovněž jsou v nich naznačeni Šalamoun – moudrost, Hiram – krása a Adoniram – síla.

D) Nový zákon

Tzv. „křesťanské“ i „humanitární“ zednářstvo Německa svůj „křesťanský“ mýtus nenavazuje na Ježíše Nazaretského, Petra, Pavla a čtyři evangelisty, nýbrž výhradně a čistě jen kvůli zdání na Janovo evangelium, které se od ostatních výrazně liší, a to hlavně v první kapitole. Při úředních úkonech např. Velké zemské lóže zednářů Německa je Bible otevřena právě na tomto místě. V jiných lóžích, jako třeba v johannitské mistrovské lóži Velké lóže U přátelství, se zůstává na půdě Starého zákona a Bible je otevřena u 7. kapitoly První knihy královské, kde se pojednává o stavbě Šalamounova chrámu. To už je srozumitelnější!

První věta evangelia svatého Jana zní:

„Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo.“

Zde je vidět shoda s kabbalistickou představou pojmu logos, že totiž Jehova stvořil svět slovem, které se stalo skutkem. Tato slova evangelisty Jana skutečně nemají nic společného s učením Ježíše Nazaretského, a vazby zednářstva na Krista jsou jen velice vzdálené a volné. „Křesťanské“ lóže jej nazývají „nejvyšším mistrem“ a vtahují Krista do svých „mýtů“ jako vznešeného a dokonalého člověka, jako Adama Kadmona. Něco podobného uvidíme záhy i na případu Jana Křtitele. Lóžoví bratři rovněž tvrdí, že Ježíš náležel k sektě esejců a byl sám zednář! Zavlečení osoby Ježíše Krista je ovšem až z pozdější doby a jeho smyslem byla nepochybně snaha učinit zednářství křesťanům „stravitelnějším“.

Obyčej otvírání Bible u první kapitoly Janova evangelia má ještě další důvod. Mluví se v ní totiž také o Janu Křtitelovi a Ondřejovi, bratru Petra a žáku prvně jmenovaného, který se stal učedníkem Ježíše Nazaretského. Oba hrají v zednářství významnou roli a především pak Jan Křtitel. Zednáři, neprávem se hlásící k evangelistovi Janovi a k Ježíši, slaví narozeniny obou biblických Janů jako svůj svátek.⁴⁵

Jan Křtitel je jakýmsi prostředníkem mezi „starou“ a „novou“ smlouvou, je „jitřenkou“, která z první prosvítá do druhé. Podle kabbalistického pojetí prošel Jan Křtitel devíti sférami, jimiž se Jehova obklopil, až k němu pronikl jako k „trojitému sta-

---

⁴⁵ 24. června Jana Křtitele a 27. prosince Jana evangelisty.

viteli“ celého světa, a tím se stal dokonalým, tedy Adamem Kadmonem. Podle Jana jakožto ortodoxního Žida a nikoli podle pokřtěného Jana jsou pojmenovány johanitské lóže. Zednářské povídačky o tom všem jsou proto záměrně nejasné.

Učednický katechismus br. :. Roberta Fischera klade již samu o sobě neobhájitelnou otázku:

„Proč jsou lóže zasvěceny jak Janu Křtiteli, tak i Janu evangelistovi?“, a takto ji zodpovídá:

„Od zbudování chrámu až do babylónského zajetí byly zednářské lóže zasvěcovány Šalamounovi, a od příchodu Zerubabala po rozboření chrámu pak svatému Janu Křtiteli. Pouze kvůli množství násilností a nepořádků, které tyto události provázely, zednářstvo velice upadlo. Mnohé lóže byly zcela rozpuštěny a jen málokteré se scházely v dostatečném počtu, aby tvořily zákonnou lóži. Při všeobecném shromáždění spolkových bratří v městě Benjamin bylo konstatováno, že hlavní příčinou úpadku zednářství je neexistence velmistra, který by je ochraňoval.⁴⁶ Proto se sedm vynikajících členů řádu obrátilo na svatého evangelistu Jana, který byl biskupem v Efezu, aby se ujal úřadu velmistra. Odpověděl jim, že byl zamlada zasvěcen do zednářství, a proto i přes pokročilý věk nabízenou hodnost přijme. Svou mimořádnou učeností pak dovršil to, co Jan Křtitel započal nesmírnou horlivostí. Od té doby jsou tedy zednářské lóže zasvěcovány Janu Křtiteli a Janu evangelistovi.“

Zneužití apoštola Ondřeje pro zednářské účely odůvodňuje Hieber takto:

„Tak jako ondřejské lóže představují nezbytný spojovací článek mezi johanitskou lóží a kapitulou, byl i Ondřej oním učedníkem Jana Křtitele, který jako první následoval nejvyššího mistra, vyhledal jej v jeho obydlí a přivedl k němu svého bratra Šimona Petra.“

Po Ondřejovi je ve Velké zemské lóži zednářů Německa pojmenován 4. a 5. stupeň. Podle jedné z legend byl Ondřej ukřižován na ležatém (šikmém) kříži;⁴⁷ odkazy na to se nacházejí v zednářství často. V nižších stupních je již ve formě ležatého kříže, který má znamenat moc a působení kabbalistického Jehovy, tedy starý zednářský plán, podle nějž jsou Nežidé cvičeni na syntetické Židy.

Až na pouhé vnější projevy se zednářství, k němuž patří mnoho protestantských duchovních, staví jasně nepřátelsky k oběma církevním dogmatům.⁴⁸ Sama Bible je jim pouze symbolem a nikoli učebnicí křesťanské víry. Říká se o tom:

„Bible má být symbolem zbožnosti, nikoli aby byla pobožností. ... Nechal by se zvolit i jiný symbol, mohamedánský korán nebo Starý zákon izraelitů, ale protože je Bible pouze znamením, mohou mohamedáni i izraelité pohlížet na knihy Starého a Nového zákona jako na zednářské svátosti.“

⁴⁶ Tím má být nejspíše prokázána nezbytnost takového úřadu.

⁴⁷ Ve skandálním soudním procesu vyšlo najevo, že židovští prznitelé takto ukřižovali několik německých dívek.

⁴⁸ Jenom v Berlíně je 40 protestantských duchovních členy lóží.

Tato svátost je ryze kabbalisticky stavěna na roveň kružidlu a úhelníku. Mj. se totiž dále říká:

„Bible upravuje a uspořádává naši víru, úhelník naše konání, a kružidlo určuje náš poměr ke všem lidem.“

To zní opravdu mnohem spíše kabbalisticky, než křesťansky! Ježíšovo učení se zednářsky označuje za „religiózní mravnost“.

„Je v judaismu i v hebraismu, a nakonec se religiózní mravnost dočkala svého dovršení v křesťanství tím, že bylo zcela opuštěno národní hledisko. ... V tom také spočívá spojitost Bible se zednářstvím.“

Žid pracuje jednoznačně a cílevědomě na tom, aby svůj „mravní zákon“ prosadil prostřednictvím zednářstva jako zákon země. V křesťanství i mohamedánství vidí první krok a druhý v zednářstvu, což nachází své potvrzení zejména v obyčejích řádu Odd Fellow. Zde se objevují Mojžíš, Abrahám, kaplani, velkokaplan i velekněží v úboru levitů. Modlí se tam otčenáš a uděluje se obvyklé církevní požehnání. Současně se bratrům Odd Fellow říká, že jejich řád je posvátnějším svazkem než církev. Jistě by bylo zajímavé vědět, kolik „pokřtěných“ Židů je duchovními této podivné konfese řádu Odd Fellow. Je opravdu úděsné vidět, do jakých propastí se to nechal německý národ strhnout.

Rovněž tzv. křesťanské staropruské lóže ostře odmítají všechna církevní dogma a cítí se být s nimi v „nejpříkřejším rozporu“. Br. :. Hieber píše:

„Rovněž zde nesmíme uvažovat o žádném církevním dogmatu. Po odstranění všeho, co o tom církev učila, můžeme pouze vycházet z představy, že kdyby Kristus neznepečetil své dílo vlastním životem, byl by jeho celý život a působení marné, zatímco ve skutečnosti žije po tisíciletí.“

Nato pak pokračuje myšlenkovým pochodem o sloučení lidství a božství, které upomíná na krychli se znamením Jehovy.

Příručka Velké zemské lóže Německa to říká ještě jasněji:

„Zednář je povinen z celé duše milovat všemocného, trojnásob velkého stavitel všehomíru [jak si zde nevzpomenout na kabbalu s jejími třemi světovými říšemi!].“

Rovněž ve Velké mateřské lóži U tří zeměkoulí je Bůh uctíván v podobě stavitel všehomíru. A když Velká zemská lóže zednářů Německa používá s oblibou symbolů čtyř evangelistů – člověka, lva, býka a orla –, jedná se o znaky na vlajkách nad stany 12 kmenů židovského národa ve 4 skupinách po 3 kmenech.

Již nežijící dlouholetý velmistr staropruské Velké lóže U přátelství a důvěrník císaře Bedřicha III., dr. Settegast, se o křesťanském principu zednářstva vyslovil ve svém díle takto:⁴⁹

---

⁴⁹ *Gesammelte freimaurerische Schriften für Freimaurer und Nichtfreimaurer (Sebrané zednářské spisy pro zednáře i nezednáře)*, Unger, Berlín 1904.

„Je nepochopitelné, proč by křesťanský princip v zednářském smyslu, jenž se ostatně právě myšlenice křesťanství vysmívá, neměl být užíván v světovém spolku, kterým zednářstvo přece chce být.“

Byť i br.: Settegast později pod nátlakem lóže svůj výrok pozměnil, jednou už jej pronesl, a to plným právem!

„Profánní“ člověk tedy ví, že křesťanství a Nový zákon byly do zednářství zataženy pouze jako vábidlo, a to ještě jen tehdy, pokud jsou v jistém souladu s židovsko mosaickým a kabbalistickým pojetím. Již se také rozšiřuje názor, že po éře Petrově (katolicismus) a Pavlově (protestantismus) by měl přijít věk Janův. Tím se tedy připravuje éra „velkého a všeobecného stavitele“, stavitele všehomíru neboli kabbalistického „velkého stavitele všech světů“. Za zmínku jistě stojí, že o něm s hrdostí a radostí mluvil také br.: Stresemann⁵⁰ na konferenci Společnosti národů v Ženevě⁵¹ a zaujímal při tom jasně zednářský postoj těla!

Jde tedy o éru kabbalistické víry v Jehovu ve smyslu Noemových zákonů k dalšímu požidovšťování národů i jednotlivců.

V „mýtu“ zednářstva je shrnut zásadní obsah židovské, tzn. židovsko národní a židovsko ortodoxní víry a „morálky“. Přitom je zcela lhostejné, z jakých starých kultur je Židé přejali, aniž by je skutečně zažili. Semknutá židovská síla pak působí na nic netušící Němce v zednářstvu, kteří si pod ním často představovali něco úplně jiného. Jejich německý charakter a národní vědomí jim byly odebrány, jejich krev a duše jsou spoutány. Tyranská židovská vůle, ztělesněná Jehovou, by tak časem zvítězila i nad arijskou neznalostí zednářství, jako je tomu již dávno v románských zemích.

2. „Morálka“

Základem zednářství je „mýtus“, a cílem, jak ještě dále uvidíme, je vnutit židovské pojmy „morálky“ ostatním rasám i národům a požidovštit je, znemravnit a zlomit jejich hrdost.

Nehorázná lež o zušlechťování člověka zednářstvím je zřejmá a odporná každému, kdo čte lóžové spisy. Odkazují zde zejména na prameny 7, 8 a 10, uvedené na konci naší knihy.

Autor této práce byl v opravdu „bratrské lásce“ vystaven nejhoršímu pronásledování také ze strany zednářských vlád, které představuje jedno z nejhorších období německých kulturních a právních dějin, ale současně je důkazem toho, jak velice zednáři dbají na zakrývání své vnitřní podstaty i vnějšího jednání. Vnější činy patří

---

⁵⁰ Br.: Stresemann se stal zednářem krátce před svým jmenováním říšským kancléřem. Tento hlasatel kabbalistického Boha je členem Velké národní mateřské lóže U tří zeměkoulí, jejímž velmistrem je evangelický farář br.: Habicht.

⁵¹ Ženeva je pro zednáře mimořádně důležitým místem. Všichni známe „ženevský kříž“, složený z pěti „dokonalých“ červených čtverců. Pozn. překl.: Autor zde má na mysli kříž ve znaku Mezinárodního červeného kříže.

k historii; tu jsem vylíčil a zevrubně pojednal v již zde citované knize „Podněcování válek a genocidy v posledních 150 letech“. Nyní se jedná o odhalení niterné podstaty toho spolku.

Nenadále zemřelý zednář Gotthold Ephraim Lessing již záhy po svém přesídlení do Německa shledal v zednářství velmi mnoho „zatuchlého“.

Ideologický Němec K. Ch. F. Krause, který do sebe nasál jed zednářství, nám již před sto lety ukázal, jak upadl do takového pomýlení. Nedokázal pochopit, že lóžové bratrstvo neuskutečňuje všelidský „spolek lidstva“ a tím méně nezušlechťuje lidi, přestože hluboko nahlédl do skutečně panujících poměrů v zednářství.

Píše o „vášni pro tajemství“, o „lsti“ a „podvodu“, které se v zednářství usadily, a soudí, že

„kazí a znehodnocuje lidi, a je vyhledáváno množstvím členů pouze z nekalých nebo přinejmenším postranních úmyslů.“

Sám zednář, soudí o zednářství takto:

„Historie nás učí, že instituce, jejichž duch dávno vyhasl [v zednářství panuje stále týž židovský], ještě po staletí trvají k nezměrnému soužení lidstva. Dvěma strašnými a v lidech vše dobré ubíjejícími chorobami zednářstva jsou vašeň pro tajemství [mysteriománie] a slepá poslušnost. Tím je doširoka otevřena brána zednářstva lži, podvodu, pýše, mocichtivosti ... ziskuchtivosti a všem dalším sobeckým sklonům.“

Žádný nezednář by nemohl vyslovit tak zdrcující soud o zednářství, ale také nás neudivuje, že tento šlechetný a idealistický Němec, nakažený zednářským učením, nevidí širší souvislosti, jakkoli si sám trpce stěžuje na zneužívání politiky lóžemi. Píše o tom:

„Jednorázová zmínka o Šalamounově chrámu by nám měla stačit k vytvoření obrazu o jeho stavbě pro nově vynalezené tzv. stupně, a tím je uvést do nějaké souvislosti.“

Br.: Krause tedy nevidí, že zednářství řídí Žid, a že považuje čas – jmenovitě ve vysokých stupních – za zralý k stále úplnějšímu odhalování pravé tváře, a tím také k přetváření zednářství ve svůj slepý nástroj. Krause ještě neměl žádné vědomosti o interních institucích zednářstva, jako je měli někteří jiní, např. br.: Eckert. Ve své nevědomosti a zednářském pomýlení vyjadřuje naději o židovském národu jako o bratrech, kteří

„nespoutáni zvyklostmi, ještě nezkaženi malými a nízkými žádostmi, nezúčastnění na pokrytectví panovačnosti a zotročování, zachrání zednářství před zchátráním v zájmu zušlechtění lidí a vytvoření velkého, skutečně všelidského spolku.“⁵²

Vzhledem k zásadním cílům Židů se jeho naděje samozřejmě v následující době nemohly vyplnit. Žid chtěl před sto lety dosáhnout ještě mnohem více, než čeho se

---

⁵² Až otřesně dokonalá charakteristika působení zednářstva na mnoho Němců!

mu dostalo francouzskou revolucí a občanským zrovnoprávněním v Prusku 1812. Tehdy již mohl použít větší kalibr; všechno měl nesmírně usnadněné!

Také „Milovník světla“⁵³ nesoudil r. 1838 jinak. Píše se tam:

„Pocit'uji všechno jako pravdu. Viděl jsem sice věci v obřadech, přísahách a závazcích, proti nimž bylo mnoho namítáno, ale ode mne se nikdy nežádalo např. zamlčování vraždy, velezrady a podobně. Přestože tak výslovně stojí v přísaze, považuji to za prázdnou formu.“

Br.: hrabě Haugwitz vyzýval pruského krále Bedřicha Viléma III. a roku 1852 i br.: Eduard Emil Eckert saský stát k přísnému zakročení proti zednářskému řádu. Oba požadovali bezpodmínečné jeho rozpuštění – jistě ne kvůli lidské dokonalosti jeho členů!

Br.: Didler zapřisahal vladaře Evropy i knížete Bismarcka, aby vyhubili zednářstvo do kořene.

Znemravňování a ponižování Němců zednářským řádem se prohlubovalo tou měrou, jakou se Žid blížil uskutečnění svého cíle. Je to zcela zákonité, protože jedno podmiňuje druhé.

V Krauseho časech platily za nejvznešenější zednářské „ctnosti“ vedle „mlčenlivosti“ ještě také „mravnost“ a „pospolitost“ (dobrá společnost). Příliš mnoho to ovšem také právě není. Dnes jsou vysloveně „mistrovskými ctnostmi“: „mlčenlivost“, „opatrnost“, „střídmost“ a „milosrdenství“.

Milosrdenství se ovšem vyžaduje jen mezi bratry a vztahuje se pouze na vdovy, děti a sirotky zednářů. S řečeným milosrdenství to mezitím vypadá více než svérázně. V přísahách se zednáři výslovně zavazují dobrovolně pomáhat potřebnému bratrovi,

„samozřejmě jenom v takovém rozsahu, jaký připouštějí síly pomáhajícího, a také aniž by tím škodil sobě nebo své rodině.“

Potom už zůstává jen přímá či nepřímá pomoc na účet jiných lidí. V obchodním ohledu se to provádí podle pěkného příkladu starozákonních Židů Davida a Jonatána, kteří se těší obzvláštní přízni řádu Odd Fellow (viz 1 S 20,10-23 a 35-42). Obchody zednáře s nezednářem se přeruší, pokud nejsou mimořádně výhodné pro zednáře, a přenechají se lóžovému bratrovi. Každý zednář má dbát na to, aby si s bratry obchody navzájem „přihrávali“, i kdyby šlo třeba jen o nepatrnou částku. To neplatí doslovně jen v obchodních záležitostech, nýbrž zcela všeobecně i na příkaznou snahu podporovat „blaho důstojného bratra“ ve všech oblastech. Kdo by si zde z vlastní zkušenosti nepřipomněl např. zvláštní zřetele při obsazování lukrativních míst a nadřezování všeho druhu bez ohledu na právní meze a povinnosti ke státu. Tím i mnohým dalším dostává zednářské „milosrdenství“ typicky lóžový charakter. Vzájemná pomoc zednářů nezná žádné etické hranice. Stejně jako musí Žid pomáhat Židovi i v rozporu se zákony hostitelské země, musí také zednáři přísežně

---

⁵³ V originále *Freund des Lichtes*.

slíbit pomáhat bratřím, i kdyby „byli v nepravu“, a má také povinnost je informovat „o každém hrozícím nebezpečí“.

Tím se podkopává veškerý právní cit, a je otevřeným výsměchem mravnosti, že německý život podléhá židovsko zednářskému chavrusu.⁵⁴

Jak je tomu s „dobročinností“ zednářů, líčí vysokostupňový br.: Didler ve svém pamětním spisu:

„Ohledně tolik vychvalované tzv. zednářské dobročinnosti si dovoluujeme podotknout, že do roku 1792 o ní v žádné lóži Evropy nebylo ani řeči. Když se však tou dobou v důsledku spisů proslulého státníka Burkeho proti francouzské revoluci připravoval zákon o rozpuštění všech tajných společností v Anglii, sáhli zednáři rychle po jediném možném východisku. Své lóže prohlásili za dobročinné ústavy, aby se uchránili před působností zmíněného zákona. To se jim také naprosto podařilo a od té doby skrývají své politické a revolucionářské rejdy pod klamný plášťik dobročinných snah. Tak např. ve šlesvicko-holštýnské válce 1864 měli skvělou příležitost blýsknout se svou vychvalovanou dobročinností, avšak v celém Německu není o ní jinak nic slyšet. S hlubokým zármutkem musíme proto současného revolučního ducha zednářstva prohlásit za odpovědného ze svržení trůnu a oltáře. Dobročinné lóžové slavnosti slouží pouze ke klamání čestných mužů v zednářském spolku a k získání blahovůle vlád. Ze svědectví proslulých zednářů, uvedených až dosud v šesti pamětních spisech, zcela jasně vyplývá, že skutečné působení zednářstva je pro stát nesmírně nebezpečné.“

Zcela otevřeně se v tom smyslu v červenci 1911 vyslovil „Kellet“, časopis Symbolické velkolóže Uherska:

„Popíráme, že by zednářské lóže byly dobročinnými spolky. Nikoliv, my stavíme základy nového světového společenského řádu. K naší soudržnosti potřebujeme tajuplnost. Dobročinnost je jenom plášťik, který se odhazuje, když už není potřebný! Členský slib o zachovávání lóžových tajemství by přece neměl žádný smysl, kdyby se jednalo o pouhou dobročinnost, a strašná zednářská přísaha by nebyla vůbec nutná.“

Zednářstvo je ve všech místech celého světa společnost vzájemnosti, ovšem jeho milosrdná dobročinnost jde vždy na účet jiných lidí a ke škodě vlastního národa i morálky. Na takové nemorálnosti spočívá moc i přitažlivost

---

⁵⁴ Také chavrosso, chabrus. Podle A. Trebitsche „chavrusso“ znamená v hebrejštině „přátelství, příbuzenství“. Jde tedy o sdružení na společném díle podvádění a vykořisťování cizinců, tj. Nežidů. A toto „chavrosso“ slouží k dosažení společného cíle, jímž je přelstění Árijců bez rizika odhalení a dopadení při činu.

V českém prostředí jako tzv. „chabrus“, druh tajné dohody k dosažení společného cíle. Nejznámější je chabrus židovských nákupčích k dosažení nejvýhodnější ceny a pod.; pozn. překl.

zednářstva pro slabé charaktery, a stejně působí i na jím vedené a ovlivňované spolky a sdružení.⁵⁵

Br.: Carl Heinzen, velmistr rudých vysokých stupňů zednářského spolku, vyslovil podle Didlera následující soud:

„Znali jsme lidi, kteří si zasluhovali opovržení, jimž se každý slušný člověk raději vyhnul nebo se snažil o jejich zneškodnění. Ale tito lidé přesto vždy našli nějakou oporu, a to nejen finanční, a pokaždé se s tajnou pomocí dostali z potíží, které by čestnému člověku srazily vaz. Nakonec se ukázalo, že tito lidé byli ‚bratři‘ zednáři, jejichž vliv sahá až do soudních síní a věznic. Nechceme vznášet žádná konkrétní obvinění tam, kde nemáme v ruce konkrétní skutečnosti a důkazy, ale naše podezření se rovná jistotě. Početné a nesmírně nápadné jevy prokazují, že jméno zednář je synonymem pro piráta, a že celý **proslulý zednářský řád je jistým druhem životního pojištění pro padouchy a ničemy.**“

„Všelidský spolek“ chce být konec konců také z něčeho živ, a proto zednářské členství stojí peníze. Členové řádu musejí platit nemalé částky jako příspěvky a neméně také za své povýšení. Slibovaného „lidského zdokonalení“ lze snadněji a bezpečněji dosáhnout s dobrým postavením a plnou peněženkou. Jak vysoko jsou tyto dvě věci v morálce zednářů ceněny, dokazuje skutečnost, že proti bratrovi, který pro platební neschopnost upadl do konkurzu nebo čestně přísahal, může být postupováno čestnými zednářskými tresty jako proti skutečnému zločinci.⁵⁶

Jak takové zednářské milosrdenství celkově vypadá, vidíme denně na drancování německého i všech ostatních národů podle instrukcí židovských a zednářských kruhů pod oficiálním vedením prezidenta Spojených států.⁵⁷

Ostatní mistrovské ctnosti „mlčenlivost“ a „opatrnost“ vlastně žádnými skutečnými ctnostmi nejsou. „Profánní“ člověk přirozeně chápe jako pouhou náhodu, že obě tyto „ctnosti“ jsou mimořádně vhodné k ochraně zločinecké společnosti před prozrazením a odhalením. Takový dojem je ještě posilován tím, že pro veřejnost neexistuje žádná zednářská adresa, a že před řádným soudem nesmí lóžový bratr projednávat věci, týkající se zednářských záležitostí. Je také příznačné,

⁵⁵ Z již zde citovaného pramene „Qu. 8“ uvádím následující charakteristické vyprávění: „V Americe nyní existuje zvláštní ‚obchodnický stupeň‘, jehož členové dbají na to, aby zednář kupoval výhradně u zednáře a s nezednáři uzavíral jen pro sebe výhodné obchody. I v tomto stupni jsou samozřejmě [!] přísežné závazky. V jednom obchodě chtěl jistý zednář zakoupit pár vysokých bot u ‚profánního‘ obchodníka. Učedník v prodejně poznal v kupujícím bratra a pomocí zednářského znamení nákupu zabránil, protože se nejednalo obchod, který by zednáři nabízel zvláštní výhody.“ – Spis končí vyprávění slovy: „David a Jonatán, tj. oba výše zmínění zednáři, rozuměli své věci; ‚profánní‘ obchodník obuví o tom neměl sebemenší tušení.“

⁵⁶ Čestná přísaha, při níž dlužník prohlašuje, že poctivě deklaroval všechno jmění a své dluhy nemůže zaplatit; pozn. překl.

⁵⁷ V důsledku zednářské součinnosti bude Německo až do roku 1988 platit každou minutu 4 000 marek židovskému velkokapitálu.

že zednářstvo až úzkostlivě dbá, aby se okamžitě dozvědělo o každém „ohrožení“, tj. o možném veřejném projednávání zednářských věcí, a velkolóže se v takovém případě ihned semknou k společné obraně.⁵⁸

K zmíněným mistrovským „ctnostem“ přistupují ještě další, které královské umění od svých adeptů vyžaduje: poslušnost, pracovitost a vytrvalost. Spolu s tím se pokazuje na sedm hlavních nedostatků: neopatrnost, nestálost, nestřídmost, bázlivost, svéhlavost, opovážlivost a samolibost. Zcela ve smyslu takové počestné zušlechtovací společnosti jsou odvaha a nebojácnost požadovány k splnění určitých pokynů, samozřejmě při zachování nezbytné opatrnosti. Tím je také odůvodněna překvapující zmínka o bázlivosti mezi sedmi hlavními nedostatky „opatrného“ zednáře. Vzájemná nenávist je zapovězena, protože by mohla vést až ke zradě celého spolku. Proto je také mezi nepravostmi vyzdvížena „nestřídmost“. Střídmost v požívání alkoholu se však vyžaduje pouze mimo lóži, aby bratr v opilosti něco nevyžvanil.

Ve vyšších stupních je počet ctností překvapivě menší a vyžaduje se už jen mlčenlivost a zachovávání tajemství. Naproti tomu od nižších stupňů se vyžaduje poslušnost, pracovitost a zřeknutí se vlastní vůle. Tolik haněná „slepá poslušnost“, která se neslýchaně sprostým způsobem připisuje našemu starému vojsku, je ve skutečnosti uplatňována v této „společnosti pro duchovní svobodu“. Umlčování zachází např. tak daleko, že „řečník“ v lóži nikdy nebude o zednářských věcech mluvit bez obalu, nýbrž vždy jen s výslovným povolením mistra stolce, o projevech před veřejností snad raději ani nemluvě. Kde zůstává ta slavná svoboda ducha, je-li každému bratru zakázáno zkoumat zednářství, a nižším stupňům je také upíráno všechno, co má pro vyšší stupně skutečně význam? Něco takového musí zákonitě vést k zotročení a zhroupení zednářů!

Zednářstvo nemůže zformovat svobodné, přímé a hrdé muže, nýbrž v nejlepším případě pouze zastrašené lidi s otrockou duší, poznamenané tajnůstkářstvím a slepou poslušností, tedy muže, u nichž je na druhé straně vypěstována a podporována mocičtivost, panovačnost a pýcha sebeklamu o lidské dokonalosti. Takový bývá až příliš často zednářský rezultat rozkládajícího se charakteru nevěrohodného pokrytce. Tvář takového muže pak rychle nabývá charakteristický výraz, podle něhož v něm i „profánní“ člověk rozpozná zednáře.

Pokrytectví je navíc umocněno ještě tím, že zednář, který se v lóži označuje za bratra, se mimo lóži k zednářství nezná; proto se také jako oslovení mezi „bratry“ používá velmi opatrného „vy“. Jak je to nečestné, když se zednář vydává za přítele „profánního“ člověka, který jej otevřeně za takového přijímá, aniž by mu sdělil, že je sám zednář se všemi z toho plynoucími závazky.

---

⁵⁸ Když jsem ve svých válečných vzpomínkách poukázal na zhoubné působení německého zednářstva (z něhož jsem podle svého tehdejšího názoru ještě vyjímал staropruské lóže), okamžitě se všechny velkolóže proti mně postavily. Postoj pozednářštěného tisku má svou příčinu v zásahu zednářstva, stejně jako mnoho dalšího.

Opravdu zednáři věří, že svým členům vštěpují vysokou morálku, když jim vtlačují do hlavy kabbalistická znamení a dávají hebrejská označení? Čtenář sám záhy s odporem porozumí stupeň od stupně silnějšímu účinku na charakter nešťastného zednáře všech těch dětinských, nedůstojných a děsivých obyčejů zednářstva jako jsou temná komora, směšné oblečení, nečekané údery do zad a čela, pohrůžka dýkou a mečem, pokládání do rakve, „postoupení“ na šibenici při puncování na syntetického Žida, atd.

Nicméně všechno, co jsem zde dosud o zhoubném a nemorálním působení zednářství uvedl a ještě bych uvést mohl nebo spíše měl, ustupuje do pozadí před strašlivou nemorálností slibů a přísah na bezpodmínečnou poslušnost zcela neznámých budoucích příkazů i stejně tak naprosto neznámé skryté vrchnosti, před zastrašováním hroznými tresty včetně smrti. Stejně tak všechno dosud zde řečené bledne co do zvrhlosti před závazkem vykonat a zamlčet vše, co tato vrchnost poručí, byť by i šlo o zjevný zločin. Závazek slepé poslušnosti vůči příkazům skryté vrchnosti a naprosté mlčenlivosti o všech zednářských věcech, a to i vůči „bratrovi“, dává zednářství odporný a charakter podřívající význam. Ustavičné opakování přísahy při každém povyšování jen prohlubuje propast zednářské nemorálnosti.

K zformování „lidumila“, který chce upřímně sloužit zušlechtění lidstva, jistě není zapotřebí hrozných přísah a slibů, není třeba vynucovat mlčenlivost a slepou poslušnost strachem z trestu smrti, nýbrž je k tomu třeba přímého, upřímného a mravně pevného člověka. To je vše! Jeho jednání bude vedeno výhradně a pouze vlastní mravní odpovědností vůči svému národu a Bohu, nikdy ne strachem.

Tresty, kterými počestný stát k uchránění sebe a lidu před újmami disponuje, mohou a mají kolísající udržet na správné cestě, a jsou proto plně legitimní. Avšak tresty, které takové oprávnění postrádají, jsou obludností, jež vyvolává v duši zednáře podlost a otupělost, a časem lámou i nejpevnější charakter. Jestliže však zednář chce tomuto strašnému osudu uniknout, je ihned označen za křivopřísežníka a zrádce, a rovněž musí počítat s tím, že jej jednou dostihne vyřčený rozsudek.

Zcela právem tedy br. Krause o přísežném závazku mlčenlivosti říká:

„Mravný člověk nikdy neslibuje o něčem pomlčet dříve, nežli ví, o co vůbec jde.“

Každý Němec musí být takovým mravním člověkem a již z pocitu odpovědnosti dbát na semknutost svého národa.

V důsledku revoluce je všem Němcům jasné, do jaké situace by se složením zednářské přísahy za zdánlivě jasných poměrů mohl dostat. Skutečným příjemcem přísahy na vlajku, tak svaté nám vojákům, byl Bůh, nikoli císař, a byla stejně tak nezrušitelná jako kněžské svěcení.

Právě řečené jsem uvedl kvůli jasnějšímu osvětlení hrůznosti a nemorálnosti na slepo skládané zednářské přísahy. Takové sliby jsou dnes rakovinou našeho politického života.

Protestantská církev hrozí peklem, římská očistcem i peklem, ale obě znají také pozemské tresty a opatření jako klatbu, index atd. Synagoga pracuje výhradně s pozemskými tresty. Jejich pohružkou nutí Židy k poslušnosti rabínů. Zednářstvo jde stejnou cestou jako Žid. Přidrží své členy k poslušnosti pouze strachem ze „střetnutí“ s rozličnými opatřeními a především s trestem smrti, který ještě stupeň po stupni nabývá na působivosti a hrůznosti. Jisté příkazy se přirozeně mnoha zednářům i vyšších stupňů nesvěřují a tím také nejsou vystavováni rozporu svědomí. Nepřemýšlejí o tom, a ani nesmí. Přesto na nich spočívá závažná výtka, že se nechávají zneužívat jako zahalující slupka „ušlechtilého“ zednářského jádra.

Německé lóže nyní tvrdí, že přísahy již neplatí. Neskládají se, ale pouze předčítají. Formule přísahy se skutečně již dávno pouze čte a neopakuje se po předčítajícím, ale zednář ji slibuje Mistru stolce. Např. v johanitské lóži při tom pokládá pravou ruku na Bibli, otevřenou na první kapitole Janova evangelia, zatímco levou drží hrot kružítko, dotýkajícího se jeho odhalené hrudi. V učednickém stupni Velké zemské lóže zednářů Německa se stojí před oltářem s pravicí na srdci, a v předčítané přísaze se zavazuje dodržet slíbené na „slovo čestného muže“. Někdy také zní přijímací formule „na zednářskou věrnost čestného muže“. I navenek prokazuje ruka na Bibli přísežný charakter „závazku“; jde o starou židovskou formu skládání přísahy. Stanovy Velké národní mateřské lóže U tří zeměkoulí říkají rovněž výslovně: „Zednář považuje svůj závazek vůči spolku za posvátný. Zednářské slovo je pro něj rovnocenné se slavnostní přísahou.“ – Velká zemská lóže Německa mluví ve svých stanovách o „složené přísaze“ atd. Br.: Fischer nechává učedníka na otázku, čím se zavazuje lóži, odpovídat: „Strašlivou přísahou.“

V katechismu jiného stupně zase stojí jako odpověď na otázku, co určitá zednářská znamení naznačují, že lóžový bratr raději vytrpí strašné tresty, předčítané ve formuli přísahy, než aby byl neposlušný nebo vyzradil tajemství. Rovněž Hieber podává odpovídající vysvětlení, že totiž právě zmíněná znamení znázorňují strašlivé tresty, jimž se zednář přijetím přísahy podrobí. Tak např. vyzdvihuje, že kandidát johanitského učednického stupně je při skládání slibu srozuměn „se svou likvidací na duchu, duši i těle, jak je to vyjádřeno ve staré [tedy ne zastaralé!] formuli přísahy“.

Forma není nic, rozhodující je duch, a zednářský duch si předčítanou hrůznou přísahou vynucuje bezpodmínečnou poslušnost, mlčenlivost a mnoho dalšího.

Zcela jasně se vyslovuje také již výše zmiňovaná „ústava“ Velké zemské lóže Švédska v článku 17:

„Jestliže některý bratr přísahu mlčenlivosti, kterou řádu složil při svém vstupu, poruší tím, že buď cizímu [tj. nezednáři] nebo bratru nižšího stupně vyjeví něco z toho, co mu bylo v řádu svěřeno, musí počítat s rozsudkem, kterému se při složení své přísahy sám podvolil [„nechť je mi proříznuto hrdlo, srdce, jazyk a vnitřnosti vyrvány z těla a vrženy do moře, moje tělo spáleno a popel rozptýlen po větru“ atd.]. Takový zrádce nebude bezpečný před ne-

známými a skrytými vykonavateli rozsudku na žádném z míst celého světa, kde se nalézají a pracují svobodní a přijatí bratři našeho řádu.“

Nyní si ještě uvedeme několik příkladů zednářské přísahy. Bude citováno z díla P. Ch. Martense „Tajné společnosti v staré i nové době se zvláštním přihlédnutím k zednářskému řádu“.⁵⁹

„Slibuji a přísahám ve jménu nejvyššího stavitele všech světů, že tajemství, znamení, hmaty, slova, učení ani obyčeje bratří nikdy neprozradím a budu nad nimi dbát věčného mlčení. Slibuji a přísahám při Bohu, že ani perem, znamením, slovem či gestem nic z toho nevyzradím, nenechám rýt do kamene nebo kovu ani nedám tisknout to, co mi bylo až dosud svěřeno a co mi v budoucnu ještě svěřeno bude [!]. Zavazuji se k tomu pod tresty, jimž se v případě nedodržení slova podrobují, totiž že mi budou rty páleny žhavým železem, odsekány údy a vytržen jazyk, podříznuto hrdlo, a nakonec moje tělo bude pověšeno v lóži bratří zednářů během práce a přijímání nového bratra k jeho odstranění a mé hanbě, poté moje tělo spáleno a popel rozprášen do všech stran, aby tak nezůstala ani stopa po mé zradě. K tomu mi dopomáhej Bůh a jeho svaté evangelium.“

Zde je znění další přísahy z učednického katechismu br. :. Roberta Fischera, který byl roku 1875 mistrem stolce lóže „Archimedes u věčného svazu“ v Géře. Tato přísaha odpovídá téměř doslovně staršímu dokumentu (Qu. 7):

„Já N. N. přísahám slavnostně a upřímně ze svobodné vůle v přítomnosti všemocného Boha i této důstojné, svatému Janu zasvěcené lóže, že budu skrývat a zamlčovat tajné obyčeje zednářstva a nikdy nikomu neodhalím to, co mi nyní nebo později bude svěřeno, ale pouze pravému a regulárnímu bratru skutečné zákonné lóže, který se mi po přísné a náležité zkoušce jako takový dá poznat. Dále přísahám, že sám nebudu psát, tisknout, kreslit či rýt nic, co by mělo sebemenší podobnost s písmeny nebo znameními, z nichž by mohl někdo neoprávněně poznat tajné umění. Všechno to přísahám s неотřesitelným rozhodnutím, bez skrytých výhrad a vytáček, a to pod hrozbou trestu, že mi bude proříznuto hrdlo, vyrván jazyk z kořene a zahrabán v čas odlivu do mořského písku ve vzdálenosti jednoho kabelu od pobřeží. K tomu mi napomáhej Bůh a dodej mi vytrvalosti v mém učednickém závazku.“

Dokument Qu. 7 uvádí ještě přísahu mistrovského stupně, jejíž začátek zní podobně jako v předešlém případě. Pak následuje slib pomlčet o slově a hmatu mistra stolce. Přísaha končí slovy:

„Všechno to přísahám s pevným a nezvratným rozhodnutím pod hrozbou ničeho menšího než trestu proříznutí hrdla, vyrvání jazyku a rozsekání těla na dvě části. K tomu mi dopomáhej Bůh a stůj při mně v plnění slíbených závazků.“

---

⁵⁹ V originále *Geheime Gesellschaften in alter und neuer Zeit – mit besonderer Berücksichtigung des Freimaurerordens*, Verlag F. G. Baumann, Bad Schmiedeberg und Leipzig, 2. Auflage.

Podle rituálu třetího zednářského stupně Velké lóže Pruska se v mistrovské řeči uvádí:

„Podobně chci jako vlastní zachovávat tajemství svého bratra, bude-li mi svěřeno. ... Zavazuji se jej povždy informovat o blížícím se nebezpečí, hodlám svému bratru ze všech sil sloužit bez újmy pro sebe a svou rodinu. Dále slibuji, že nikdy nebudu svému bratru svádět jeho ženu, sestru nebo dceru [!]“

Pak už následují obvyklé pohružky zavražděním. Podle dokumentu Qu. 9 obsahuje přísaha ondřejského učedníka a tovaryše tuto větu:

„A konečně také slibuji všechny bratry ... nejvroucněji milovat a pomáhat jim radou a skutkem, a přísahám tak při ztrátě své vlastní cti, prospěchu i krve. K tomu mi dopomáhej Bůh.“

Ondřejský mistr skládá při přijímání neméně než čtyři sliby. Mj. slibuje, že

„se chce ve všech úhlech světa snažit shledávat zdatné pracovníky a pořízovat stavební náčiní k výstavbě chrámu, vytrvale hájit čistotu, vzrůst i čest řádu, a bojovat za to vždy a všude, kdy to bude zapotřebí. ... Pokud bych se proti tomu prohřešil, pak jsme srozuměn s tím, abych vytrpěl všechny tresty, k nimž jsem se sám dobrovolně svými dřívějšími styky [tj. jako zednář v nižších stupních] zavázal, což nyní znovu potvrzuji, aniž bych se odvažoval spoléhat na sebemenší shovívavost. K tomu mi dopomáhej Bůh, Nejvyšší architekt světů.“

V některých vyšších stupních se pohružky trestem ještě zostřují v podobě vyloupání očí, rozčtvrcení těla a jeho pohození na rumiště pod chrámem. Další pramen zase uvádí následující přísahu vyššího stupně. Zednář Marten bohužel opominul uvést konkrétně, kterých. My je však známe a tak to nepostrádáme. Celá přísaha zní:

1. přísaha:

„V přítomnosti lebky s vavřínovou korunou, symbolu šlechetné oběti neodpovědné moci, přísahám poslušnost svým zákonným nadřízeným v zednářstvu ... slibuji až do smrti zachovat věrnost řádu i všem bratřím a pomlčet o tajemstvích rytíře Kádoše.

Přísahám, že se nikdy, i kdybych měl zaplatit životem, nepodrobím žádnému materiálnímu despotismu, který si vládnoucí moc uzurpuje a zneužívá, aby potlačovala a zotročovala lidi.⁶⁰

Přísahám, že se nikdy nepodrobím intelektuálnímu despotismu, který potlačuje svobodu myšlení.⁶¹

Dále slibují uctívat mučedníky víry a svobody, učit se z jejich příkladu, a raději chci zemřít, než bych se své přísaze zpronevěřil.

2. přísaha:

Přísahám a slibuji věnovat všechny své síly realizací cíle ... rytíře Kádoše, ochraňovat nevinu, vyžadovat právo a potírat utlačovatele ...

⁶⁰ Těmi jsou myšleni Židé a jejich nohsledi.

⁶¹ Tou je zde myšlen svět židovských idejí.

Slibuji tomuto předsevzetí zasvětit svůj vliv i život. Slibuji být až do smrti věrným apoštolem pravdy a spravedlnosti.⁶²

3. přísaha:

Přisahám a slibuji, že dostane-li se mi od rytíře Kádoše znamení na bitevním poli, budu za něj v případě potřeby obětovat vlastní život [!]

Přisahám mstít právo pravdy v případě potřeby, bude-li to nezbytné a nařídí-li mi to můj legitimní představený, a to i se zbraní v ruce [tedy závazek k úkladné vraždě a atentátu].“

Přísaha:

„Přisahám a slibuji napomáhat všemi dostupnými prostředky propagování a šíření zednářských principů.

Šlapu na královskou korunu, a to nikoli jako na symbol zvláštní vládní formy [správně řečeno, vždyť Žid chce svou vlastní světovou monarchii], nýbrž jako na symbol nestoudné a neodpovědné moci ...

Šlapu na papežskou tiáru, nikoli jako na symbol víry, náboženství nebo zvláštní církve [také správně řečeno, protože Žid chce víru ve svého Jehovu vnutit všem národům], ale jako na symbol ctižádosti a podvodu, který lidi zotročuje strachem a pověrou...“

Snad pro náš účel postačí tyto příklady různých formulí přísahy, které na sebe zednáři berou a jimiž se po celém světě vzájemně zavazují. Již K. Ch. F. Krause vystupoval proti takovým přísahám, které představují hrozbu státu; ve skutečnosti jde přímo o vlastizradu a velezradu. Avšak ve zcela pozednářštěných zemích, jakou je dlouho již i Německo, se proti lóžovému bratrstvu samozřejmě nesmí zakročit! Formálně jsou zákony zednářstva ve shodě s právním řádem takových států a vzájemně se koordinují! Ve velkém mnichovském procesu na jaře 1924 se ukázalo, že Kahr se spolčníky připravoval převrat „spolu s ministrem spravedlnosti“, aby nebyli soudně postižitelní. Tak se i zednářské zákonodárství dostává do souladu se státem; ostatně většina státních zákonů je dnes zaměřena proti slušným a čestným lidem! Pro každého Němce by bylo zajímavé vědět, jak dalece již zednářstvo ovládá celou naši justici i jednotlivé právní spory.

Ohledně nemravnosti a vlastizrádnosti zednářských přísah Krause píše:

„Tak hluboko již společnost klesla!“

Všechno, na co se už před sto lety pohlíželo s odporem a se zděšením, to i dnes v plné míře platí. Přísahy jsou téměř doslova stejné jako tehdy a mají přesně ten-
týž význam. Zvýšil se však značně počet Němců, náležejících k této „ponorné“ společnosti. Neblahé působení zednářstva v Německu se zmnohonásobilo, což vede k úpadku, o jehož příčině svět a jmenovitě Němci nemají naprosto jasno. Známí vůdci Německa jako Bedřich Veliký, Vilém I., Lessing, Goethe, Herder a Blücher, stejně jako podivně zemřelí Mozart a Schiller, nerozpoznali včas ve „vznešenosti“ zednářstva pustý podvod. Tak byli oklamáni a strhli s sebou i další do téhož neště-

⁶² Pravda a spravedlnost znamenají v zednářské hantýrce „židovskou spravedlnost“.

stí.⁶³ Z většiny právě jmenovaných se ostatně časem stali nesmiřitelní odpůrci zednářstva. Krause má pravdu, když nedává zednářstvu žádný jiný obsah, než jak zde o něm byla řeč.

Zdrceni čteme u Didlera citaci z dopisu velmistra Johanna Heinricha Voße velmistru Mommsenovi o systému Velké zemské lóže Německa v Berlíně:

„Za těch jedenáct let přece musím mít vědomosti o tom, kde by mělo být tajemství, a nyní již vím tolik, že akta, která jsem musel zveřejnit, abych laiky zbavil předsudků o pravosti naší sekty, nebyla ničím jiným než fraškou, jíž se srdečně smál i sám viditelný představený v Berlíně. Fraška stejná jako i ostatní předložené důkazy: vybájené zprávy o původu řádu ze Švédska nebo Skotska, z řádu templářů, z eluistických tajemství či z egyptské hierarchie. Jak může směřovat k pravdě a ctnostem řád, který si tak zjevně dovoluje nepoctivost a zneužívá k tomu horlivosti čestných a dobromyslných mladíků? Jak může být čisté svědomí v rukou strážců, kteří svůj vlastní původ tají ještě víc než své učení, kteří se neptají nikoho po duchu a počestnosti, nýbrž na hmotné poměry, a to všechno v naději, že z toho poplynou výhody pro řád? Již před lety vyvolala rozpaky moje námitka, jak mohl přijmout za svůj základní zákon tak hrozné ujařmení ducha řád, který si říká svobodný! Člověk musí být řádně zaslepený, aby záhy nepoznal, že takové zásady záměrně vedou k hierarchii, k strašlivé tyranii. K čemu tajné a tak hroznými přísahami pojišťované závazky, k čemu tolik symbolů, jimž se svévolným výkladem dodává morální smysl?“

Kde nepostačí přísežný závazek, tam zapůsobí vyděračské praktiky, které jsou charakteristickým prostředkem „ušlechtilého zednářského bratrstva“!

K charakterovým újmám Němců v důsledku zednářské morálky ještě přistupuje nesmírné oslabování a snižování jejich rasového vědomí. Zednářstvo jen pokračuje v tom, po čem tak baží Židovstvo, které si samo ovšem podržuje vědomí své vlastní krve a předků: očerňování a pomlouvání německé minulosti a německé krve, zničení německé kulturní svébytnosti.

V zednářství je sever sídlem temnoty, rubovou stranou života i místem všech nepravostí a chyb. Na severu jsou hrubé, drsné kameny, jež znázorňují lidi v hrubém a nedokonalém přírodním stavu, kteří teprve musí být podle výkresů na rýsovacích prknech zednářů zpracováni kladivem, lžící i válečnou sekerou a dýkou vysokých stupňů, aby se z nich pak v židovském zájmu staly „dokonalé krychle“. K židovské stavbě chrámu mohou být použity jen „obřezané“ kameny. Proto také na jihu panuje „kubická dokonalost“. Mdlé světlo měsíce ozařuje sever, zatímco jih spočívá v zářivém slunečním jasu. Avšak pouze na východě je skutečný Jákob. Tam je také domov kultury, světla, moudrosti i všech darů ducha a především výchova – nej-

---

⁶³ Bližší k tomu najde čtenář v knihách *Kriegshetze und Völkermorden in den letzten 150 Jahren* a *Der ungesühnte Frevel an Luther, Lessing, Mozart und Schiller*. Přehled literatury je na konci našeho spisu.

spíš asi „humanistická“ výchova resp. utváření. Na východě také trůní Mistr lóže. A stejně jako slunce vychází na východě a přes jih postupuje k západu, tak je tomu i se vším vznešeným a krásným, tedy opět jmenovitě s výchovou. My ubožáci na západě se teprve chystáme to všechno přijmout. Zednářstvo nám to ve své proslulé filantropii chce dát v podobě Žida!

Velká lež „ex oriente lux“⁶⁴ vlastně jen opakuje židovské pojetí „z této strany vane duch života“. Dnes je to udržováno a šířeno především zednářstvem. Jako všude tím Žid mj. usiluje o oslabení protivníka. Ovšem nikoli z „orientu“ nebo jihu, nýbrž ze severu přišla kultura, a s ní pocit mravní odpovědnosti k bližním ještě dávno předtím, nežli Žid vstoupil do historie. Němec se bohužel nechá snadno obezřet a je také vlastně spokojený, když je klamán. Nechává si místo své mateřštiny vnutit židovskou umělou řeč esperanto pod zdánlivě neškodnou záminkou, že to je „obchodní jazyk“, a tím připravuje potomky o možnost dát své německé duši německý výraz.

Charakterově zlomený německý zednář je rovněž paralyzován ve svém rasovém vědomí a tím také připraven k přijetí židovského pojetí dějin a světa! To všechno totiž bylo nezbytné k zardoušení německého duchovního dědictví, aby pak bylo možné udělat z Němců syntetické Židy. Jak mocná musí být německá krev a německá duše, když vzdor tomu všemu nepodlehla, nýbrž se znovu ztěžka a bolestně probouzí.

Polní lóže jako příklad zednářské „morálky“

Záměrně volím tento příklad, protože snad vůbec nejlépe osvětluje zednářské ochromení pocitu německosti a vědomí povinnosti.

Nikoli hned na začátku války v srpnu 1914, jak by se od „věrně vlasteneckých“ velkolóží vlastně muselo čekat, ale až 10. ledna 1915 přijaly usnesení, podle něž „ustávají až na další vztahy se zednářskými korporacemi zemí, které jsou s námi ve válečném stavu“.

Velká zemská lóže zednářů Německa k tomu podala následující komentář:

„Jednotlivým bratřím je dovoleno navštěvovat lóže, které těmto korporacím podléhají, stejně jako bratři těchto lóží mohou navštěvovat nás. Úřední styk lóží jako korporací prostřednictvím korespondence, delegátů, výměny čestných členů atd. však přípustný není.“

Pro nezednáře tento komentář znamená nefalšovaně zednářské zrušení vlastního usnesení, které stejně bylo jen zastíracím manévrem před německou veřejností. Německé velkolóže byly tedy srozuměny s tím, že jejich členové na obsazených částech Francie, Belgie, Lucemburska, Rumunska atd. mohou navštěvovat lóže nepřátelských států, a naopak zase že váleční zajatci apod. z těchto států mají přístup do lóží německých. Jak velkoryse se tu nabízela příležitost ke špionáži!

---

⁶⁴ Tj. světlo (přijde, přichází) z východu; pozn. překl.

Můžeme si uvést další ukázkou takového „věrně vlasteneckého“ smýšlení a současně usnadnění vzájemného styku bratří ve válčících zemích. Jsou jimi vznikající polní lóže na Němci obsazených územích, např. v Kaunasu „Německá stráž na Memelu“,⁶⁵ ve Vilniusu „U planoucího meče“, ve Varšavě „U železného kříže východu“, v St. Quentinu „U vycházejícího světla nad Sommou“ a v Bruselu polní lóže „Hvězda Brabantu“ (jejíž mistr stolce byl inspektorem telegrafů).⁶⁶

Polní lóže v St. Quentinu byla založena Velkou mateřskou lóží eklektického svazu ve Frankfurtu, jejíž vztahy k francouzskému zednářstvu byly vždy mimořádně vřelé. Přinášíme pohled do nitra zmíněné polní lóže, který musí každého upřímného Němce naplnit hněvem a studem současně, zvláště rozumí-li ostudnému významu zástěry.

Snímek byl pořízen na jaře 1915 v prostorách jedné francouzské lóže. Za oltářem sedí (zleva do prava) Mistr stolce bratr Wilhelm Ohr, o němž si ještě na svém místě promluvíme, a přiřazený mistr stolce bratr Witt-Hoë, který je dnes velkoarchivářem Velké zemské lóže zednářů Německa. „Humanitární“ i „křesťanské“ zednářstvo je na snímku dojemně sdruženo. Zleva až po oltář stojí v polní šedi br.: Oehler, Kowalsky, Ott, Thöne a Eicke, vpravo počínaje od oltáře br.: de la Chaux, Bodenstein, Epstein, v civilním oběvu Sparr, a opět v polní šedi Schneider.

Jakýkoli komentář by dojem ze snímku jen oslabil!

Později byl na podezřelou činnost polní lóže upozorněn oblastní velitel armády. Lóži sice rozpustili, ale potají pracovala dále, jak s hrdostí zdůrazňuje zednářská literatura!

Německý národ i staré vojsko volaly celé zednářstvo k odpovědnosti za ostudnou skvrnu na čistém štítu německé armády.

Bratr Wilhelm Ohr byl pro „zasvěcence“ skutečnou veličinou. Dokonce si během války našel čas k napsání rozsáhlého díla „Francouzský duch a zednářstvo“,⁶⁷ v němž mj. říká:

„V poslední době jsem měl příležitost všechny tyto věci osobně prodiskutovat s francouzskými zednáři v části Francie, obsazené našimi jednotkami. Subjektivně jsou naprosto odhodláni pravouhle pracovat na základě starých povinností. Jsou mezi nimi muži s 33. stupněm Velkého orientu, a patří k nejvlivnější hodnostářům a vůdcům lóžového světa.“

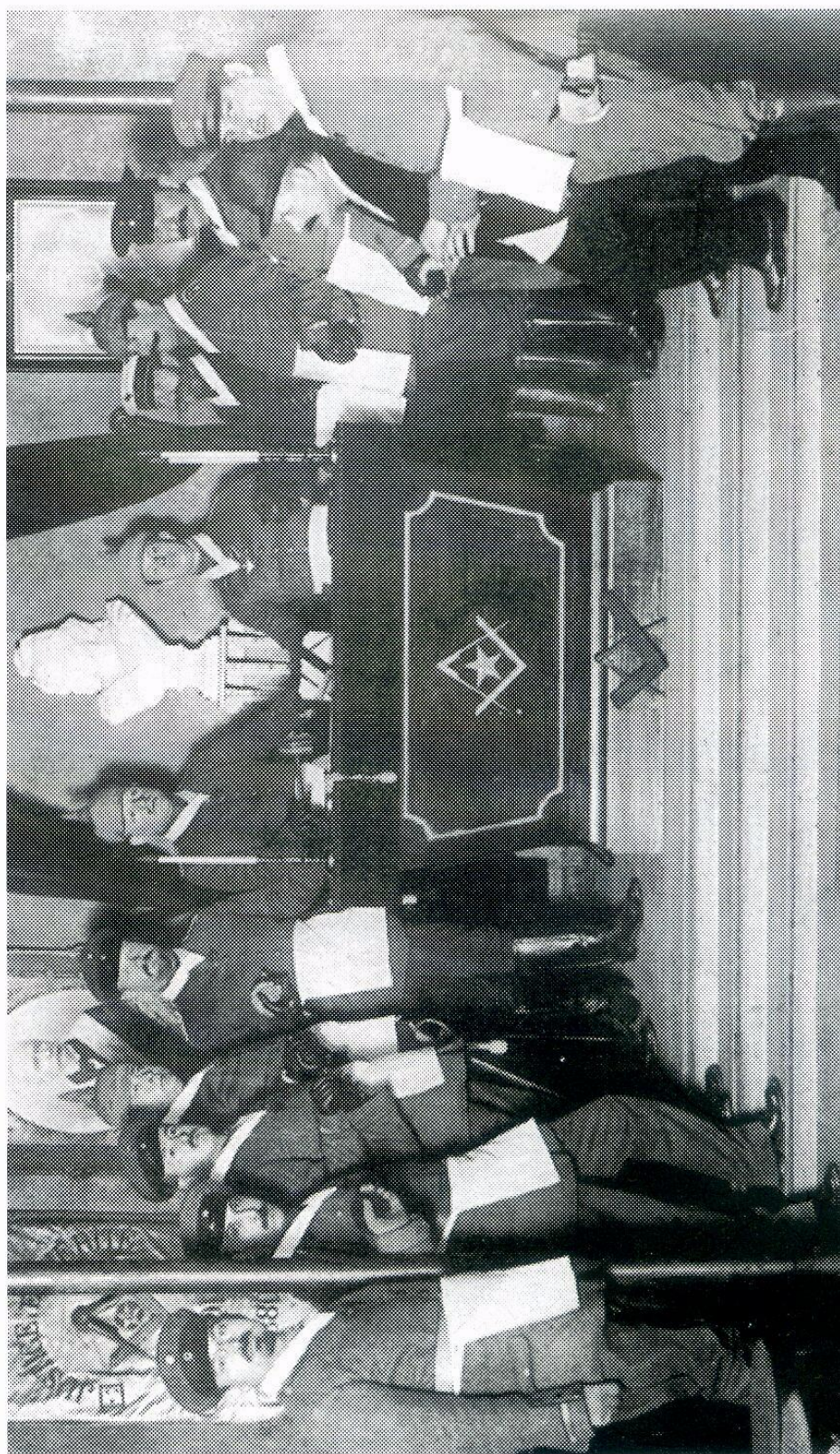
---

⁶⁵ V originále „Deutsche Warte an der Memel“ (tj. dnešní Klaipėda v Litvě), „Zum flammenden Schwert“, „Zum eisernen Kreuz im Osten“, „Zum aufgehenden Licht an der Somme“ a „Stern zu Brabant“.

⁶⁶ Brusel je sídlem Velkého orientu Belgie. Připomeňme si, že právě zde si velmistr Velké zemské lóže Německa br. Gartz a velmistr Velkého orientu Francie br. Boulay r. 1907 „vyměnili bratrské políbení“. Velký orient Francie vypsál roku 1870 na hlavu krále Viléma jakožto „vzteklého psa“ odměnu milion franků!

⁶⁷ V originále *Der französische Geist und die Freimaurerei*.

Polní zednářská lóže „U vycházejícího světla nad Sommou“

Komora rozjímání v zednářské lóži, již musí projít každý přijímaný

A to i přesto, že německé lóže za války oficiálně spatřovaly ve Velkém orientu Francie původce války, nejzuřivějšího válečného štváče a největšího nepřítele Německa!

Pod vedením br.: Ohra a Witt-Hoého bylo cílem práce polní lóže následující:

1. „Pěstování čilých a těsných kontaktů domovských lóží i velkolóží, a postoj k internacionálnímu zednářstvu s námi válčících zemí s ohledem na větší poválečnou úlohu německého zednářstva.“

Jak těsný takový styk s mezinárodním lóžovým světem byl, vyplývá z okolnosti, že zmíněné polní lóže musely vydat tento „služební příkaz“:

„Snahy z neutrálních zemí dovolávat se zednářských ideálů, stejně jako podobné zprávy o poměrech na obsazených územích, které se dostávají k našim bratřím v poli, musejí být přímo popřeny a odmítnuty.“

(Přece jen to tedy vypadá tak, že podobné snahy měly úspěch, a varování před prokazatelnou vlastizradou bylo pro „věrně vlastenecké“ smýšlení bratří zednářů nezbytné, protože jinak by takový příkaz nebyl vydán.)

2. Dalším cílem práce polní lóže bylo prostředkování domácí dobročinnosti v lóžích na frontě a obsazených územích Francie. Polní lóže tedy měly bezprostřední kontakty s nepřátelskou zemí! A jaké protislužby naši nepřátelé žádali? Sociální péče o válečné zajatce v Německu byla zčásti v zednářských rukou a br.: zednářům zajišťovala v zajetí přednostní zacházení a navíc až neslýchaně napomáhala špionáži.

3. Dalším cílem práce byla péče o duchovní činnost všech bratří a zvláště učedníků a tovaryšů k utváření zednářského charakteru. Co se pod tím rozumělo, vyplývá z témat přednášek, jako např.:

„Jakou povinnost má bratr zednář jako Němec vůči bratru zednáři ze země, která s námi válčí?“

Dobře známe tyto „povinnosti“, které jsou výsměchem povinností vojáka a vlastence.

Zmíněné lóžové povinnosti říkají, že zednář jako voják musí respektovat „velké znamení tísně“⁶⁸ jiného bratra zednáře. Řečené „znamení tísně“ spočívá v tom, že zednář v nebezpečí života položí ruce na čelo dlaněmi ven, přičemž palec a ukazovák tvoří rovnostranný trojúhelník. Další trojúhelník vytváří osa těla a obě paže. Znamení tísně bylo použito ve všech válkách včetně světové a například v polních nemocnicích (i nepříteli) zajišťovalo bratrům přednostní ošetření. Časopis „Ludendorffova stráž národa“ o tom přinesl množství konkrétních příkladů.

Podle rituálu při dávání znamení tísně ohrožený bratr volá:

„A moi, à l'enfant de la veuve de Naphthalie! (Ke mně, k dítěti vdovy Neftalího)“⁶⁹

⁶⁸ Snad není od věci upozornit, že od té doby zednářstvo toto znamení (i většinu dalších) nahradilo jiným, ale na výše řečeném se tím nic nemění; pozn. editora.

⁶⁹ Br.: Müllendorff překládá: „Ke mně, dítěti vdovy po Neftalím!“

Avšak bratr zednář, jemuž bylo takové znamení dáno, se prohřešuje proti svým vojenským povinnostem, když bere jiného bratra v ochranu. Porušení těchto povinností považuje zednářstvo za slučitelné s vojenskou přísahou i se ctí německého muže!

Tím se vychovává k vlastizradě a je už ponecháno osudu, zda se dotýčný bratr stane vlastizrádcem.⁷⁰

3. Puncování neboli symbolická obřízka

V následující části si stručně představíme postup puncování na syntetického Žida pěti nejnižších stupňů „nejpravivější“ Velké zemské lóže zednářů Německa. Ve velkolóžích s menším počtem stupňů je postup jen více sloučen; určité drobné odchylky a příležitostné změny jsou pro nás nezednáře zcela bezvýznamné.

„Vnějškové obyčeje, poznávací znamení ani symboly ... však netvoří jediné nebo dokonce nejvlastnější tajemství zednářstva. To naopak spočívá v účinku těchto forem na nitro jednotlivého člověka.“

Píše tak Velká zemská lóže Německa a dále uvádí:

„Zednářstvo vyžaduje a staví do popředí Jehovu, Boha středu [tedy Jehovu v krychli resp. v první sféře kabbalistického schéma světa], a pak požaduje, aby člověk prostřednictvím odvržení sebe sama stavěl na této základně pomocí znamení, hmatů a slov.“

Aspirant zednářství je v lóžovém rituálu „neopracovaným kamenem“, který bude otesán na „krychli“. Br.: Gloede z Velké zemské lóže Německa nazývá „neopracovaný kámen“ pozoruhodně výstižně „**neobřezaným kamenem**“ a ukazuje tím na skrytý smysl rituálu, na symbolickou obřízku, o níž si promluvíme podrobněji.

Podle židovského práva musel být Nežid k plnohodnotnému přijetí za Žida nejprve pokřtěn (očištěn) vodou od nežidovské krve a poté se z něj obřízkou stal plnoprávný Žid. Pokřtít resp. očistit, židovsky „šmáden“, však znamená také „vyhubit, vyhladit, zničit“. Křesťanský křest má pro Židy tento tajný smysl, a zednářstvo má symbolickou obřízkou udělat z pokřtěného góje dokonalého syntetického Žida.

Proto Žid dodává zednářskému rituálu velkou sugestivní moc, přijímaného Němce všemožně zastrašuje a zbavuje vlastního myšlení, aby tak nepochopil jeho skrytý smysl! Z toho důvodu je také puncování na syntetického Žida včetně symbolické obřízky spojeno s nechutnými žertíky nejrůznějšího druhu.

Nejprve si zde ukážeme vlastní opuncování na syntetického Žida a poté si vysvětlíme, do jaké míry má znázorňovat symbolickou obřízku.

---

⁷⁰ Pobouření německého lidu nad takovým postojem se zednáři snaží čelit tvrzením: „Znamení bylo po světové válce zrušeno.“ – Ani slůvko z toho není pravda!

A) Poznávací znamení zednáře

a) Převlek, k němuž patří

Zástěra. Je vydávána za zástěru stavebního řemeslníka, což je čirá lež.

Zástěra zednáře není zástěrou zedníka středověké stavební huti, nýbrž součástí velekněžského úboru Židů. S jejím dalším významem se záhy také seznámíme.

Ex 20,26 (Mojžíš přijímá desatero přikázání) říká:

„Nebudeš vystupovat k mému oltáři, abys u něho neodkrýval svou nahotu.“

Ex 28, 42-43 (ozdoby kněžských oděvů Árona a jeho synů) říká:

„Rovněž jim uděláš lněné spodky, aby zakryly nahotu jejich těla. Budou sahat od beder po stehna. Áron a jeho synové je budou nosit, kdykoli budou vstupovat do stanu setkávání nebo kdykoli budou přistupovat k oltáři, aby konali službu ve svatyni; tak neponesou následky nepravosti a nezemřou. To je provždy platné nařízení pro něho a pro jeho potomky.“

Na oba citované verše kapitoly 28 druhé knihy Mojžíšovy poukazuje br.: Hermann Gloede ve svých instrukcích pro johanitské učedníky Velké zemské lóže zednářů Německa. Na str. 110 píše:

„Takto dostal Mojžíš přikázáno pro všechny časy kněžím nařídít při výkonu své služby nošení lněného oděvu od boků až po stehna (2. Mojž 28, 42-43). Bez tohoto úboru by na sebe uvalili vinu a zemřeli.“

V přeneseném významu se v zednářstvu z oděvu k „zakrytí nahoty těla“ podle Gloedeho a Hiebera stala

„zástěra těla“ neboli „symbol těla“.

Tím se zednáři zabývají při znázorňování symbolické obřízky. Zástěra ve skutečnosti tvoří „podstatu zednářství“.

„Zástěra je kožená useň s tzv. padacím mostem, a bývá různě zabarvená podle jednotlivých stupňů. Tak např. zástěrou johanitských učedníků a tovaryšů je prostá neobroubená useň, ozdobená u tovaryšů mašličkami ve tvaru nůžek, a zástěra johanitského mistra je olemovaná světle modrými a zlatými ozdobami [modrá a zlatá jsou barvami oděvu Jehovy, jak dokládá Hieber]. Tři stužkové ozdoby na zástěře znamenají tři údery, jimiž byl Adoniram ubit, a mají mistry upomínat, aby hájili nevinu a trestali odbojné tovaryše.

Zástěra ondřejských učedníků a tovaryšů je černá se stříbrnou umrlčí hlavou na horní části. „Černá je proto, aby nebyly vidět skvrny, které zanechává boj.“

Zástěra ondřejského mistra je bílá. „Bílá je barvou očištěnosti. Zástěra nezůstala poskvřená boji tovaryšů.“

K zástěře patří v ondřejských lóžích ještě šerpa.

2. Klobouk: je převzat z kněžského úboru levitů.

3. Bílé rukavice: prokazují, že ruce nemohou být ušpiněny resp. poskvřeny vykonanou zednářskou prací. Ať už řád vyžaduje jakoukoli práci, zednář

je povždy ‚nevinný‘. Upomíná to na kožešinu, do níž se oděl Jákob, aby pomýlil svého otce, když okradl Ezaua o právo prvorozenství.

Zvláštní pár rukavic dostává zednář k vlastnímu pohřbu, aby mohl i na onom světě doložit svou čistotu a nebyl poznán jako gój.

Třetí pár rukavic dostává pro svou manželku, čímž se z ní stává ‚zákonná zednářka‘ a pomocnice královského umění, která se však přesto nikdy nesmí dozvědět, co její manžel ve skutečnosti provádí.

A konečně členové Velké zemské lóže zednářů Německa také nosí dýku.

V řádu Odd Fellow se způsob odění rovněž řídí podle Mojžíšových ustanovení pro kněžský oděv. Barevná fantazie se zde soustřeďuje hlavně na límec.“

c) poklepy, znamení, hmaty, slova a hesla:

B) Lóže a „pracovní tabule“ neboli koberec

Lóže mají připomínat stany, které si stavěli Židé při svém putování pouští po odchodu z Egypta, dále pak jejich tábor samotný, a také stan setkávání i chrám, který je dnes všeobecným symbolem. V přeneseném významu představuje lóže také součást lóže světové; chrám a světová lóže se tu pojí v jedno.

Vlastní lóžový prostor je čtvercový nebo obdélníkový a je orientován od východu k západu. Jak známo, nechal Jehova vanout východní vítr, aby převedl Židy Rudým mořem (Ex 14). Navíc „všechno vzdělání“ a „duch života“ přicházejí z východu. V lóže je pracovní tabule, koberec stanu setkávání (Ex 26). Má zvláštní barvu a často je ještě různobarevně olemován. Na koberci jsou načrtnuta znamení zednářské magie nebo bývají ve vyšších stupních znázorněna i „fyzicky“. Východně od koberce ještě v lóži podle mojžíšského zákona stojí oltář. Na východ se Žid obrací při modlitbě.

Koberec (pracovní tabule) a vlastní lóžový prostor symbolizují svým tvarem svět. Pozoruhodná, byť i nijak překvapující je např. ve Velké zemské lóži Německa pracovní čtvercová tabule obou nižších johanitských stupňů, která tak znázorňuje svět jako „dokonalý“. V johanitském mistrovském stupni a také v učednickém a tovaryšském stupni je svět najednou „nedokonalý“, tj. předvedený pravoúhle. Jak ještě uvidíme, jde zde o „svět boje“, v němž se nevykonává jako v oněch dvou stupních „ideální práce“, nýbrž velice reálná „bojová práce“. „Profánní“ člověk by si ve své neznalosti mohl myslet, že by vlastně v nižších stupních měl být svět znázorňován jako „pravoúhlý“ a „nedokonalý“, a teprve ve vyšším stupni „kvadratický“ a „dokonalý“. V zednářské lživosti tak tomu však není, a s nižšími stupni je sehrávána nepěkná hra. Teprve pro „reálnou bojovou práci“ v ondřejských učednických a tovaryšských stupních se svět ukazuje jako dokonalý. V ondřejském mistrovském stupni je pak již zase „dokonalý“, tj. „kvadratický“. Podobně to vyjadřuje i barva tabule. V současnosti je v johanitském učednickém stupni černá, protože tam dokonalý svět truchlí – pravděpodobně nad svou neupřímnou rolí, která jej očekává. V ondřejském učednickém a tovaryšském řádu je tabule rudá a má „upomínat na

krev bratří, prolitou v bojích“. V ondřejském mistrovském stupni je tabule světle červená jakožto barva „lásky“ a „triumfu“, jako znamení, že „v bojích prolitá krev nezpůsobila zednářstvu žádnou újmu“.

Podle Hibera znaková magie v obou nižších stupních ukazuje jen málo z „materiálního světa“. Hned uvidíme, oč se jedná. Johanitský učeň totiž svou „zednářskou dráhu“ ještě ani nenastoupil, a teprve johanitský tovaryš je na ni postupně a opatrně uváděn. Až ve vyšších stupních jsou mu pak ukazovány věci, na které slyší „pozemský svět“. Pro nezednáře není ve skutečnosti rozdíl tak velký. Nám stačí znát zednářský způsob ukazovat nižším stupňům skutečné cíle řádu v „idealistickém obalu“, propůjčovat jim charakter „Adama Kadmona“, a tím jim dokonale sypat písek do očí, zatímco vyšším stupňům se již téměř nezakrytě vštěpují židovský duch a židovské zaměření.

Na pracovní tabuli neboli koberci johanitské učednické lóže je křídou nakresleno 16 znamení.

Jsou zde „tři ozdoby“ z Šalamounova chrámu, tj. z „materiálního světa“, o němž byla právě řeč, resp. z „židovské národní svatyně“. V západní části tabule je „mozaiková podlaha“, jinak řečeno „neporušené základy chrámu“, ve středu se skví planoucí pěticipá sovětská hvězda neboli světlo z oltářní svatyně chrámu, a konečně na východě vidíme „pásku jednoty“, která je symbolem lanka, jímž se roztahovala a zatahovala opona ke svatyni.

Dále jsou na tabuli vyznačeny „tři nemovité klenoty“: v severní části sovětské hvězdy hrubý, „neobřezaný“ kámen jako symbol nordického člověka, na jihu krychle coby podobenství dokonalého židovského člověka, a na východě pravoúhlé rýsovací prkno, jehož diagonály tvoří ondřejský kříž. Jde o „nákres“, podle nějž lóže z vůle trojitého stavitele všehomíru své zednáře přitesávají, aby z něj udělaly kubický kámen, tj. dokonale povolný nástroj a hladký, „obřezaný“ kámen do stavby světové židovské říše.

Pak jsou zde „tři movité klenoty“: úhelník, rozevřený směrem k „pásce jednoty“ na západě, a dále „znamení spravedlnosti“, které si zaslouží naší zvláštní pozornosti a o něco níže si vysvětlíme, proč patří k „pásce jednoty“. Jižně od kubického kamene je nakreslena vodováha, protože na jihu je všechno vodorovné, tzn. vyrovnané a harmonické. Severně od hrubého kamene je olovnice (dříve spíše krokvice) na znamení, že na severu je naléhavě třeba všechno opracováním vztyčit do kolmice.

Potom jsou zde ještě „tři nástroje“: kladivo mezi sovětskou hvězdou a kubickým kamenem židovské dokonalosti, zednická lžíce – která se, jak již víme, ve vyšších stupních mění v dýku – jako nástroj k opracování hrubého kamene, a konečně kružidlo na mozaikové dlažbě, rozevřené přímo proti úhelníku.

A ještě zde máme „čtyři podobenství“: oba vítězné sloupy Jakin a Boas z vestibulu Šalamounova chrámu na západní straně tabule, a slunce s měsícem na východní. Slunce jasně ozařuje kubický kámen a „měsíc matně osvětluje panství temnoty“. Ubozí Němci na západě!

Pracovní tabule aneb koberec johanitské tovaryšské lóže již vykazuje významné rozdíly proti výše popsaným.

Planoucí sovětská hvězda je zde nahrazena šesticípou Davidovou hvězdou židovsko-kněžské světové monarchie. Později si ještě podrobně ukážeme význam této hvězdy v světových dějinách: po nezdařeném experimentu se sovětskou hvězdou v Rusku má ve světě následovat hvězda Davidova, která jej může stejně tak málo obšťastnit!

Typicky židovsko-kabbalistické je poučení, udělované tovaryšům o dvou přes sebe položených rovnostranných trojúhelnících Davidovy hvězdy. Podle zednářského ideového pojetí Velké zemské lóže Německa jsou to „akce a reakce“, na nichž podle osvíceného lóžového náhledu spočívají celé světové dějiny. Tak např. světová válka je zednáři označována za „reakci“ Židů na německou „akci“ založení bismarckovské a hohenzollernské říše. Ve stejném smyslu má také po „akci“ zničení šalamounské říše následovat jako „reakce“ prosazení židovské vlády a panování Jehovy. Podle tohoto bezduchého pojetí dějin o akci a reakci jsou v tovaryšském stupni interpretována i všechna ostatní magická znamení na pracovním koberci lóže.

Druhý podstatný rozdíl tovaryšské tabule od učednické spočívá v tom, že je zde na mozaikové podlaze z „materiálního světa“ vedle Davidovy hvězdy ještě nakreslen „sedmistupňový Jákobův žebřík“. Po něm tovaryši při obřadu přijímání stoupají a tím se přibližují Jehovovi a jeho Davidově hvězdě. A my se konečně také postupně blížíme k samé podstatě věci!

Zmíněných sedm příček žebříku ostatně upomíná ještě na mnohé jiné: např. na sedm šábesových let, z nichž posledním je tisíciletá vláda Židů, nebo na sedm let stavby Šalamounova chrámu, na sedm zlatých chrámových světél, případně na sedm kabbalistických planet včetně slunce a měsíce, a ovšem také na sedm svobodných umění a nauk, jimiž jsou gramatika, rétorika, logika, aritmetika, geometrie (správněji má být: gematria), astronomie (správněji má být: astrologie) a hudba, kterou lóžoví bratři pěstují zpěvem písní podivuhodného obsahu. Tedy opravdu bohatý a ideální myšlenkový svět, s nímž se tovaryš setkává na začátku své zednářské dráhy. Není divu, že to v něm urychluje proměnu v dokonalou krychli; jako učedník neměl ještě o všem tom krásném a vznešeném ani tušení.

Jak již byla výše zmínka, pracovní tabule johanitské mistrovské lóže už není čtvercová, nýbrž obdélníková. Opakuji to zde ještě jednou, protože nám dobře charakterizuje zednářskou zabedenost. Čtvercová tabule obou nižších stupňů, vhodná pro Adama Kadmona, ukazovala

„ideální svět spolu se silami, které v něm působí. Z materiálního světa obsahuje pouze podlahu, kryjící základy chrámu. A dokonce i tento symbol byl sedmi příčkami [Jákobova žebříku] pozdvižen do vyšší sféry. Na pracovní tabuli johanitského mistra vidíme téměř výhradně věci, patřící do života pozemského.“

Velmi správně řečeno!

Uprostřed obdélníkové pracovní tabule stojí rakev jako symbol napolo hotové krychle mezi západem a východem. Tentokrát nejde o pouze nakreslenou, ale již skutečnou rakev. Na jejím záhlaví na západě stojí lebka, otočená obličejem k východu, v nohách rakve leží dvě zkřížené kosti ve tvaru ondřejského kříže. Mezi těmi-to předměty na místě, kde jsme v obou nižších lóžích viděli na koberci sovětskou, resp. Davidovu hvězdu, nyní leží rovnostranný stříbrný trojúhelník s Jehovovým jménem. Trojúhelník svým vrcholem ukazuje na východ, kde leží akátová větvička.

„Tím jsme dospěli k úplně poprvé se objevujícímu symbolu i k vlastnímu tajemství mistrovského stupně, tj. k rašící akátové haluzi, symbolu vzkříšení ... co však má znamenat, to zde nemohu doložit.“

Tak to stojí psáno o pracovním koberci třetího stupně v dokumentech Velké zemské lóže zednářů Německa. Nuže, nám není třeba o významu akátové větvičky nic říkat a rádi jej prozradíme johanitským mistrům, které jejich řád udržuje v nevědomosti. Rašící akátová haluzka není jen „prastarým znamením“, „vítězstvím“ a „dědičnou odměnou“, jak se dále v řečených dokumentech uvádí, nýbrž je opisným znamením židovské světovlády, žezlem kněžské moci krále v mesiánsko-židovské světové říši!

Mezi mnoha již dříve poznanými znameními jako jsou kružidlo a úhelník, jejichž význam už není žádným tajemstvím, je zde ještě pracovní deska doslova poseta slzami resp. krůpějemi, které znázorňují hebrejské písmeno J, tedy počáteční písmeno jména Jehova.

„V těchto slzách,“ píše Hieber, „je vyjádřeno všechno utrpení lidstva. Historie nám ukazuje krvavé války, hrozné převraty a zánik národů i pozdvižení jiných. Všechno to je znamením proměny, která se neobejde bez utrpení a slzí, jež však vždy z hrůzy a temna vede k novému světlu.“

Kdo by si zde nevzpomněl na slzy lítosti, které musí talmudský Jehova každou noc ronit nad zkázou Šalamounova chrámu tak dlouho, než bude tato křivda napravena zřízením židovského panství? To samozřejmě bude stát mnoho válek i zánik početných národů, nad jejichž utrpením si ovšem Jehova dojista nepopláče!

Vzadu za oltářem je vidět zavřená brána. Na ní je nám už dobře známý ondřejský kříž se zářící korunou, vepsanou do trojúhelníku, představujícím jméno Jehova. Nad branou pak září planoucí Davidova hvězda s písmenem G (původně J = Jehova). Písmeno G má vlastně maskovat myšlené J a ukazovat na „gematrii“, ale v zásadě to vyjde nastejno. Všechno jen v bezduchem opakování jasně a zřetelně dává najevo židovské panství, jehož vědomými služebníky mají být johanitští mistři, jakmile projdou zatím jim ještě zavřenou branou. Odhalení tohoto cíle však již značně pokročilo.

Pracovní tabule ondřejských učednických a tovaryšských lóží je v temné, jen shora matně osvětlené místnosti, a tvoří ji červenomodrý čtverec s bílým lemováním. V intencích „pacifismu“ vlády židovského Jehovy má představovat v „bouřích a bojích“ se zmítající svět, který touží po „novém uspořádání“.

„Hledíme na bitevní pole [židovské bratrské lásky], zrudlé krví těch, kdo bojovali za pravdu v obrovském vývoji dějin. Je to krev Adonirama a bezpočetných [zednářských] mučedníků, k níž bychom měli být připraveni i my přimísit svou vlastní.“

Bílé orámování tabule má stejně jako v případě výše zmiňovaných bílých rukavic dávat najevo, že kdož krvácejí v boji za dosažení židovské světovlády, jsou samozřejmě zcela nevinní, a ostatní jsou „vzurní tovaryši“, kteří tomu brání.

I zde stojí na tabuli resp. na koberci rakev s úhelníkem a kružidlem na východě a na západě. „Páska jednoty“ zde není pouze nakreslená, nýbrž skutečná. V ondřejské mistrovské lóži později uvidíme, k čemu se jí užívá.

Po obou stranách rakve leží zbraně; na severu dvě dýky a na jihu bojová sekera. Dýky a sekera jsou tak přesně na tom místě, kde bývá v nižších stupních lžice a kladivo.

„Obě zbraně přesně odpovídají nástrojům johanitské lóže. Tato změna byla nezbytná [svatá zednářská prostoto!], protože mírové nástroje johanitské lóže nám zde nemohou pomoci. Jsme uprostřed prudkého boje, který lze vést pouze zbraněmi. Proto se také ze zednické lžice stala dýka a z kladiva je bojová sekera.“

Hieber se marně pokouší o zednářské vysvětlení proměny lžice v dýku. Dýky samozřejmě leží na severu, protože jsou

„zbraněmi světla proti temnu [tj. proti nežidovské rase]. V temnotách nemůžeme použít meče [tj. otevřeného boje], protože zápasíme s protivníkem tělo na tělo,“

nepochybně proto, aby mu bylo možné vrazit dýku do zad. Takové záludné rány dýkou známe až příliš dobře ze světové války i ze způsobu boje proti národovectví v poválečné době. Dokonale rozumíme symbolu zednářského stavebního plánu na rýsovacím prkně, znázorněném ležatým ondřejským křížem.

Dýka je však výhrůžně namířena i proti samotným bratrům, jak uvidíme z punčování na syntetického Žida. Je zbraní, vloženou do ruky ondřejských učňů a tovaryšů, která se má obrátit proti těm, kdo „musí prokázat svou spolehlivost při střežení Šalamounovy koruny“. Srozumitelněji řečeno jde o slídění s dýkou v ruce mezi bratry lóže.

Na bojové sekeře je vyrytý kříž,

„naznačující, že s touto zbraní podstupované boje mají být vedeny láskou ke světlu a v pevné víře ve vítězství.“

Zde dobře vidíme ryze židovsky krutý boj v celé bezohlednosti a pokrytectví. Nezednáře, který pochopil, doslova děsí, k čemu se němečtí muži nechávají zneužívat v naději na nejrůznější výhody.

Na místě, kde jsme v johanitské učednické lóži viděli sloupy Jakin a Boas, zde nalézáme zeměkouli a Šalamounovu korunu. Po zeměkouli se mají zednáři rozptýlit jako prach stejně, jako to přikázal Jehova Židům, a rovněž tak všechno infiltró-

vat a tím sloužit Šalamounově koruně, na níž je 9 plus 7 krát – tedy celkem 16 krát – napsáno jméno Jehovy.

Nad vchodem na západě pracovní tabule stojí na krychli mužská postava se zářící korunou na černovlasé hlavě a s akátovou snítkou v pravé ruce. Levá ruka se dotýká rtů na znamení mlčenlivosti. Dolní část těla je pevně zahalena do rubáše, který ji omezuje v pohybu. Nezednář si zde přirozeně připomene v Adama Kadmona přeměněného Adonirama nebo kabbalistického mesiáše z rodu Šalamounova, případně Šalamouna samého, který neviděn přihlížel Adoniramově pohřbu. Tato vznešená židovská postava si přirozeně ještě nepřeje, aby se o ní mluvilo. Německý zednář si zatím má pozvolna zvykat na pohled na svého pána a velitele, a pak už mu bude všechno ostatní připadat zcela samozřejmé. Podle ryze židovské pověry dává postava ještě kabbalistická znamení, která jsou rovněž umístěna na stěnách lóží a nepochybně mají svou magii posilovat víru ve vítězství. Kromě toho je lóžová místnost kolem pracovní tabule obklopena rozvalinami chrámu. Jak vidno, mají vyšší stupně ještě hodně co dělat, aby jej znovu postavily.

Pracovní tabule aneb koberec ondřejské mistrovské lóže znovu ukazuje, že obraz „dokonalého světa“, tj. těžká práce ondřejských učedníků a tovaryšů, musela přece takový výsledek přinést. Již známe ohnivě rudou barvu tabule, symbolizující „vroucí lásku“ těch, kdož padli nebo byli zraněni pro zednářské cíle. Tabule je olemována bílým okrajem a diagonálami rozdělena na trojúhelníky. Ve středu tohoto dokonalého světa stojí nám již známá krychle z bílého mramoru a na ní je znamení židovského Boha, stříbrný trojúhelník s rudým Jehovovým jménem. Tím je znázorňována jednota dokonalého židovského světa. Přesto však trosky pobořeného Šalamounova chrámu ukazují, že zbývá ještě opravdu hodně vykonat, aby byl tento svět převeden do reálné skutečnosti.

Podívejme se nyní na roztomilá magická znamení, skvící se v trojúhelnících koberce.

Na západě: lebka, růže, akátová větvička a kružidlo.

Na jihu: kobyłka, bojová sekera a dva meče v podobě ondřejského kříže.

Na severu: motýl a rýsovací prkno se sedmi hieroglyfy a zlatým kalichem.

Na východě: hlavní klíč k Šalamounovu chrámu, sedmiramenný chrámový svícen (Ex 37) a úhelník.

Jak stydlivě tu stojí akátová haluz vedle tří růží, představujícími korunu kněžství, korunu království a korunu Jehovova učení – a přirozeně mají bílou, růžovou a červenou barvu. Motýl s pohárem naznačují, že se očišťovacím procesem „pomocí lžice a dýky“ podle stavebního plánu stanou z hrubých a neotesaných Němců vyšší bytosti. Zednářská magie dosahuje pozoruhodných výsledků! Nyní se však zase vrátíme k zařízení lóže ondřejských mistrů.

V rozích pracovní tabule se symbolicky tyčí korouhve dvanácti kmenů Izraele, tábořících kolem schránky úmluvy, představované zde čtyřmi svícny po třech sví-

cích. Slouží také k připomínce dvanácti „architektů“ ze známého příběhu o Adoniramovi.

Na jižním konci tabule je jako úhelník Jehovovy spravedlnosti postavena šibenice; zednář ji stydlivě nazývá „stavebním jeřábem“. Na konci ramene je hák, a šibenici s kubickým kamenem ve středu pracovní tabule spojuje „páska jednoty“. Tím se dostáváme k skutečnému smyslu úhelníku a pásky jednoty.

Na znamení šťastného příslibu zřízení říše Jehovy svítí na stěně nad oltářem planoucí Davidova hvězda jako amulet pro štěstí a duha na znamení svazku Jehovy s Noem. Znovu jsme tedy o krok dál k úplnému odhalení.⁷¹

„Brány nového chrámu se otevřou, až se čas naplní, tj. až Jehova svolá svůj lid. Ovšem může se to také vztahovat na dobu, která je mimo pozemské bytí. Nebo si snad myslíš, že Jehova nemůže svůj lid povolát v každou dobu, pokud ještě chodí po zemi, a nechat jej již zde pohledět na svatyni věčné lóže? Jistě je možné všechno. Nesejdí se své stezky, a pokud bys zbloudil nebo se ztratil, pak si připomeň, že ztracený se vždy najde pod páskou sjednocení poblíže spravedlivého úhelníku.“

Tolik Hieber ve svém spisu o ondřejském mistrovském stupni k naplnění říše Jehovy na tomto světě a o trestech, které stihnou zbloudilé.

C) Vypálení cejchu

V johanitském učednickém stupni jsou hledajícímu⁷² ihned po vstupu do lóžové budovy zavázány oči. Pak je zaveden do tmavé místnosti a ponechán o samotě tak dlouho, než je mu páska s oči sejmuta. Poté musí odložit svrchní oděv, obnažit si levé koleno a levou část hrudi, ovázat si koleno kapesním šátkem – zde máme proslulý anglický podvazkový řád! –, poté zout levou botu a místo ní si obout sešlapaný a samozřejmě nepadnoucí pantofel jako upomínku na Mojžíše, když mu Jehova z planoucího keře poručil vyzout opánky. Nakonec ještě musí odložit všechno kovové, aby jak se říká „neměl u sebe žádné zbraně“. Podle staroanglického rituálu pak aspirant na „znamení vlastní soudní pravomoci lóže“ dostane kolem krku oprátku, „čímž se nachází v moci lóže, z níž nelze uniknout“. Stejnou úlohu hraje v řádu Odd Fellow řetěz.

Nyní se hledajícímu znovu zavážou oči a opět je ponechán o samotě v temné komoře. Vedle něj je postaveno „profánní“ světlo, aby se zjistilo, zda opravdu nic nevidí, jako to dělají děti při hře na slepou bábu! Po nějaké době je vyveden z komory za použití různých triků, jimiž má být vylekán; teprve poté je vpuštěn do lóže bdělým „dozorcem“ a takto znejistěn přiveden k mistrovi lóže, který jej krátce osloví.

⁷¹ Jistě šlo znovu jenom o náhodu, že podle zpráv tisku byla v zasedací síni sociálně demokratického sjezdu v Kielu r. 1927 na stěně za předsedou jasně viditelná „Davidova hvězda“, stejně jako že podle slov Otto Welse musejí sociální demokraté vést boj se zednickou lžicí v jedné ruce a s mečem v druhé.

⁷² „Hledající“ se obecně říká uchazeči o členství nebo čekateli na povýšení.

Z hledajícího se nyní stal „trpící“. V tomto výrazu je pro nezednáře plně vystižen skutečný zednář!

Nevidoucí trpítel je nyní ve svém směšném úboru dvěma „dozorci“, nazývanými „Rozum“ a „Svědomy“, doslova dostrkán na „cesty“, když mu dozorce „Svědomy“ současně v bratrské lásce přiloží hrot svého meče na obnaženou hrud', což z hledajícího při jeho klopýtavé chůzi dělá opravdu trpícího. Zmíněné „tři cesty“ vedou ze západu, místa „pozemskosti“ a „omezenosti“, na východ k „sídlu světla“. Při první cestě na sever při známé „temnotě“ přirozeně zcela zabloudí. Druhá cesta vede na jih, kde nevidoucí načerpá „sílu a naději“, a potom je tápajíc veden a postrkován „temnotou“ severu na východ.

Všechno to je prý slavnostně mužné a důstojné; ve skutečnosti je tím dáváno najevo, že se až doposud svobodný Němec slepě a odevzdaně poddává vedení zednářským řádem. Opravdu výstižný symbol svobody ducha, vládnoucí v lóžovém bratrstvu! Tím však nechutná hra ani zdaleka nekončí.

„Trpící“ je odveden na západní okraj pracovní tabule a tam musí zaujmout „pravoúhlé postavení“, jakým se jinak vyznačují lidé s plochýma nohama, a poté je vyváděn k třem „pravoúhlým krokům“. Jeho podivuhodné kroky směřují na jih, sever a východ.

„Chceme-li na východ, musíme překonat překážky. Zmocňuje se nás příval života, který nás odtamtud odnáší.“

Hieber, který to napsal, má jistě pravdu. I my jsme uneseni celým tím nedůstojným chováním a žasneme už jen nad tím, co Němci od zednářství očekávají. Nyní se však vraťme zpět do lóže. „Důstojně trpící“ konečně dospěl před oltář se třemi kabbalistickými světly „moudrosti“, „krásou“ a „sílu“, kde trůní „osvícený“ mistr, zastupující Jehovu ve všech jeho hodnostech. Adept nyní poklekne; pravým kolenem spočívá na úhelníku židovské spravedlnosti, a pravou ruku pokládá na Janovo evangelium. Levou rukou si současně přiloží hrot kružidla na obnaženou hrud', kde srdce tak „důstojně“ trpící jistě bije vzrušeným očekáváním. Nyní se předčítá přísaha a poté je od aspiranta přijata na zednářské slovo. Nakonec k tomu ještě mistr přidává „požehnání“ vložím ruky na hlavu klečícího.

Nato smí pořád ještě „důstojně trpící“ povstat a je znovu odveden na západ. Zde je mu na jazyk vložena Šalamounova pečeť mlčelivosti; musí zamlčet, že se zcela oddal židovskému Bohu Jehovovi!

Teprve nyní je mu konečně sejmuta páska s očí a aspirant se vidí obklopen bratry, kteří na něj míří svými meči, a on ještě rozechvřen právě prožitými dojmy, které jeho rozhodnutí po lidském zdokonalení výrazně posílily, slyší s úžasem mistrova slova:

„Tyto meče předvídají každé zanedbání povinností“.

Nedbalost povinností v lidské dokonalosti a bratrské lásce? Takto vnitřně posílen a povznesen přistupuje „důstojně trpící“ ještě jednou k oltáři, znovu pokleká před mistrem a podruhé si klade na obnaženou hrud' hrot kružidla. Nyní mistr svým kla-

divem, na němž je vyryto první písmeno jména Jehova, třikrát poklepne na opačný konec kružidla; jak známo, byl Adoniram zabit třemi údery. Hrot kružidla pronikne „trpícímu“ do těla a unikající krev je zachycena do „misky sloučení“, do níž byla jímána i krev dřívějších aspirantů. S pokrevním bratrstvím to však nemá naprosto nic společného.

Z „důstojně trpícího“ se nyní stal učedník. Na chvíli se ještě musí „pravoúhle“ postavit a tím mistra ujistit, že jeho způsob života bude také dokonale „pravoúhlý“. Pak si smí zase normálně stoupnout, je po zednářsku oblečen a jsou mu do hlavy vtlačována „znamení“, „hmaty“, „hesla“, „slova“ a „poklepy“. Svě učednické slovo „Jakin“ nesmí vyslovit naráz, nýbrž je musí nejprve hláskovat a teprve pak říci najednou. Jen sotva asi se jej zmocňuje hrdý pocit, že se jako Němec se Šalamounovou pečeti na jazyku stal dělníkem při budování židovské světovlády. Triumf mohou pociťovat jen ostatní syntetičtí Židé, bratři zednáři, kterým se znovu podařilo dalšího Němce dostat tak daleko! Poté, co učedník ještě dostal své heslo „tubalkain“, je proces puncování u konce. Novopečený zednář je potají asi šťastný, že mu pečeť ukládá mlčenlivost o všem tom nedůstojném a trapném, čemu byl právě podroben. Jaké to asi „výhody“ nabízí zednářstvo svému členu, že si po takovém potupení nevezme raději sám život?

Pro nás Němce je obzvláště „povznášející“ pocit, že se tolik našich dřívějších i současných politických veličin podrobilo tak ponižující proceduře.

Učednický stupeň Velké zemské lóže zednářů Německa není „zákonnou“ institucí a byl zaveden pouze k velmi pozvolnému připoutávání aspirantů.

Při puncování aspiranta na tovaryšský stupeň je „ideální svět“ znázorňován obzvláště působivě. Hudba a nepochybně harmonický zpěv bratří v tom hrají velkou roli. Jinak je maškaráda stejná jako v učednickém stupni. Avšak dotyčný již je nyní zednářským bratrem a jeho zednářské srdce se může zatetelit radostí! Stal se členem velkého „bratrského řetězce“, kterým je obklopen. Ten se tvoří tak, že bratři zkříží před tělem ruce a navzájem se za ně uchopí, jako to dělají děti při svých hrách. Děti při tom ovšem zůstávají samostatnými bytostmi – bratr je zde pouze článkem řetězu!

Rovněž na aspiranta tovaryšství čekají „tři cesty“ a tři kroky“, s jejichž popisem jsme se již dostatečně seznámili, a tak si rovnou povíme o zvláště „vybraném“ způsobu puncování na syntetického Žida. Jde o lezení resp. šplhání po nakresleném sedmistupňovém Jákobově žebříku od západu na východ. Ostatně žebřík je pouze naznačen na stejně tak jen nakreslené mozaikové podlaze, která symbolizuje zachované základy Šalamounova chrámu. Aspirant při tomto podivuhodném tělocviku vloží pravou nohu na spodní příčku kresby a poté táhne levou nahoru tak, že obě dohromady tvoří jako znamení jeho pokročilé lidské dokonalosti nikoli jen jednoduchý, nýbrž hned dvojitý pravý úhel. S touto „dokonalou“ šplhací technikou pak aspirant leze po žebříku a tím se blíží Jehovovi a Davidově hvězdě. Jaké to úžasné štěstí pro našeho Němce!

Přísaha zde probíhá stejně jako při zasvěcování učedníka, a samozřejmě že se předčítá a přijímá nová přísaha! Také tovaryšský aspirant si nasadí hrot kružidla na hrud', mistr stolce třikrát poklepne na opačný konec kružidla, a poté k počtě Jehovy znovu teče německá krev. Rovněž zde jsou proti aspirantovi napřaženy meče bratří na znamení, „jaký trest očekává tovaryše, který by nevešel správnou branou“. Stejně tak je potom zkoušen a dostane se mu slova „Boas“, nám již dobře známého vítězného sloupu ze Šalamounova chrámu. Tovaryšský aspirant se svým šplháním po Jákobově žebříku mnohem více přiblížil Jehovovi a Davidově hvězdě, než kolik bylo dovoleno ubohému učedníkovi!

Puncování v johanitském mistrovském stupni má mimořádně děsivý a po-kořující průběh, a bezprostředně vychází z „mýtu“ o Adoniramovi. Zde je sám aspi-rant Adoniramem! Ještě před nedávnem byl takový náhradní Adoniram „zabit“, za-balen do rubáše a pohřben třemi učedníky,⁷³ „protože mrtvola již začala zapáchat“. Nyní se celý proces již jen naznačuje.

Lóže je temná jako hrob. Aspirant do ní vchází pozpátku, přičemž mu strážný bratr „náhle prudce strhne zástěru“. Poté je dvěma dozorci „Rozumem“ a „Svědómím“ stále ještě pozpátku přiveden na západní okraj pracovní tabule a pak mu děsivě za-zní do ucha slovo mistra, zástupce židovského Boha Jehovy:

„Jen Bůh sám zná tvé skryté myšlenky, on je tvým soudem mezi tebou a ná-mi. Kéž by tvé svědomí vydalo v hodině smrti totéž svědectví, jaké jsi zde podal.“

Pak bratři obklopí s odvráceným obličejem tabuli. „Tiše a důstojně“ mají pravou ruku vloženou pod pravou tvář a levou rukou si podpírají loket pravé. Tváří se při tom velice zarmouceně – zcela podle židovského smutečního obřadu!

Pak aspirant nastupuje nezbytné „tři cesty“ za zády shromážděných bratří; samo-zřejmě, že začíná „pravoúhlým“ postavením nohou a také jím končí. Během jeho cest se ozývají různá zvolání. Např. při první cestě odkazy na smrt ze Starého záko-na a občas se ozvou tři temné zednářské údery. A stejně jako dříve spatří aspirant hroty mečů, hrozivě mu mířící na srdce.

Po dokončení cest je čekatel přiveden k záhlaví rakve, která stojí na tabuli jako „naprostá skutečnost“.

„Zde máš před sebou místo posledního odpočinku na své pouti. Dobře si je prohlédni, protože jednou bude patřit tobě,“ zvolá k němu mistr stolce. Poté je aspirant „pravoúhle“ postaven do „pravoúhle“ rozevřeného kružidla před rakví a odtud pak udělá „tři zvláštní kroky“ k životu na jih, na sever a na východ. Při druhém překračuje levou nohou rakev; bezpochyby to vypadá slavnostně! To je umocněno ještě tím, že aspirant na mistra dostane při kaž-dém kroku prudkou herdu do zad, „která jej bezmála povalí“.

---

⁷³ Snad není od věci dodat, že „učedníky“ zde představují ostatní mistři, protože povyšování do mistrovského stupně nesmí být samozřejmě učedníci ani tovaryši přítomni; pozn. editora.

Nyní musí budoucí mistr k oltáři, kde má k němu mistr proslov, jistě u vědomí slavnostního okamžiku. Mj. mluví o temných silách, které ohrožují řád, a upozorní na „nevěrnost“ (nepochybně ze strany bratří) i na „pověru“ (bezpochyby ze strany „profánní státní moci“).

Po novém slibu mlčenlivosti následuje přijetí zvláštní přísahy „chránit řád před zrádci a vzbouřenci, které mu mistr označí,“ tedy před nepřátelskými mocnostmi, jež narušují dílo řádu a snaží se zabránit jeho rozšiřování, tudíž slibuje bojovat proti státu, který na obranu své suverenity královské umění potlačuje nebo dokonce zakazuje, a samozřejmě rovněž přísahá nesmiřitelný boj těm, kdo si troufají odhalovat hrůznou pravdu o zednářstvu. To známe až příliš dobře!

Hieber, kterého zde cituji, s ryze zednářskou ostýchavostí zamlčuje, že mistr stolce hledajícímu velice podrobně ukazuje na význam akácie, která spolu s Jehovahovou pečeti leží na dně rakve a podle údajů řádu představuje královské umění.

Nyní však přichází něco doslova neslýchaného. Hledající je pozpátku doveden k nohám za ním stojící rakve, mistr jej v upomínku na události kolem smrti Adonirama třikrát poklepne na čelo Jehovahovým kladivem a dozorcí „Rozum a Svědomí“ jej neurvale popadnou a položí nznak do rakve. Nyní musí hledající položit pravou ruku na srdce v tovaryšském znamení a pravou nohu pozdvihnout do pravého úhlu. Pak se rakev uzavře!⁷⁴

Aspirant v rakvi teď slyší pouze zednářské klepání a hrozivé řinčení mečů bratří, rozestavěných kolem. Poté zaslechne tajemné šeptání; to se v bratrském řetězci posílá „tichou poštou“ kolem dokola mistrovské slovo „Mac benac“, a nakonec vydá dozorce heslo „Jehovah“. Poznovu se ozývá zednářské klepání, až konečně uvězněný v rakvi zaslechne mistrovo zvolání:

„Dokonáno jest!“

Celé to nedůstojné počínání je urážka majestátu smrti, a mistrova slova jsou pro křesťanské Němce výsměchem posledním slovům umírajícího Ježíše z Nazaretu. Ležící v rakvi si poté ještě musí vyslechnout bájně vyprávění o Adoniramovi v podobě, která je určena pro johanitský mistrovský stupeň.

Po jeho skončení přistoupí druhý dozorce „Svědomí“ k rakvi, uchopí podobně jako kdysi v případě Adonirama ukazováček ležícího a pak první dozorce „Rozum“ učiní totéž s prostředníkem. Poté přijde mistr, položí svou pravou nohu proti stále ještě pravoúhle ohnuté noze aspiranta, uchopí jeho pravou ruku mistrovským hmatem a pozdvihne si jej na hrud', přičemž mu oba dozorcí pomáhají. Levou rukou při tom podepře záda hledajícího a do levého i pravého ucha mu zašeptá obě části mistrovského slova „Mac benac“. Zde toto slovo znamená „žije v synovi“, tj. Jehova nyní žije v dotyčném Němci. Stal se syntetickým Židem, puncování je u konce!

Nový johanitský mistr ovšem není mrtvý, nýbrž musí dále žít se svým lidským ponižením. Řád však ví, že takto opuncovaný může klidně vyslechnout každé ta-

---

⁷⁴ Ve Velké lóži U přátelství není aspirant položen do rakve, nýbrž zabalen do rubáše.

jemství a bude mlčet a poslouchat. Proto mu také mohl být nabídnut pohled na akácii a na trojúhelník s Jehovovým jménem, aniž by mu byly tyto předměty zatím nějak vysvětleny.

V ondřejské učednické a tovaryšské lóži se před přijetím a ocejchování aspiranta, který o to písmeně požádal, pořádá balotáž všech bratří lóže. Nebylo by asi správné předpokládat, že její výsledek mohou ovlivnit „vnější důvody“, např. malá solventnost žadatele. Pro volbu je rozhodující lidská dokonalost hledajícího resp. jeho „způsobnost“ k úspěšné zednářské práci. Je rovněž tak jisté, že žadatel má navíc v případě odmítnutí mnohé právní prostředky k odvolání, jestliže se bratři odváží zamítnout aspiranta, kterého k přijetí připustil jejich pán a mistr.

Teprve po hlasování kuličkami následuje pozvání k povýšení hledajícího; mimochodem řečeno je to znamenitý výraz pro etický spolek rovnosti.

Ondřejský učednický aspirant musí nejprve odvést poplatek za povýšení.

„Nenásleduješ-li hlasu dobrého svědomí, pak se raději vrať, dokud je cesta zpět ještě volná, protože zakrátko již bude pozdě; žádný, kdo vstoupí do této tiché síně, se nemůže toutéž cestou vrátit.

To jsou vážná, ba výhružná slova, která zde hledající [před vstupem do lóžových prostor] slyší, neboť boj s temnotou ... je bojem na život a na smrt.“

Tolik Hieber.

Puncování zde již spočívá na další části duchaplného vyprávění o Adoniramovi. Aspirant je také přiměřeně k tomu vybaven světlem a zvoncem, představujícími „rozum“ a „svědomí“. Světlo je v „ochranném obalu“, tj. po našem jde prostě o lucer- nu, kterých je jak známo mnoho druhů. Taková opatrnost na světlo je

„nezbytně nutná. Venku ve světě, kde zuří bouře temnot, nepotřebujeme na sebe upozorňovat.“

To jistě ne! Kde by jinak zůstaly „opatrnost“ či dokonce „tajemství“!

Vybaven světlem a zvonek je nyní aspirant uveden do ondřejské lóže, jejíž dveře za ním zapadnou, a on už nemůže zpátky. Nachází se sám v dlouhé a temné chodbě, naplněné kosterními pozůstatky a rozpadlými rakvemi, jejichž původ zednářstvo samozřejmě zná. Z temnoty pouze září nasvícená slova na zdi před aspirantem:

„Mlčenlivý nalezne akácii. Máš-li odvahu si ji přivlastnit, postupuj dále nocí a tmou.“

O akácii se s ryze zednářským pokrytectvím říká:

„Je znamením naděje, že z proměn a rozkladu vzejde nový život.“

Dosadíme-li za „proměny a rozklad“ dřívější úpadek židovského panství a za „nový život“ budoucí židovskou světovládu, pak má nezednář před sebou pravý smysl citovaných slov, která tím vlastně vůbec smysl dostávají.

„Zda je třeba odvahy k přivlastnění si akácie?“,

ptá se Hieber a sám hned odpovídá:

„Jistě, kdo hledá život, musí být nebojácný, musí čelit hrubým masám ... jsou to ti, kdož své vřelé srdce uzamkli mlčením, i kdyby je chtěli přibít na kříž.“

Přenechávám čtenáři, aby si sám tato slova správně vyložil, protože se již mnohé naučil. Hrubí a neotesaní Němci nesmí skutečné cíle zednářstva znát, protože by pak možná opravdu mnohé zednáře chtěli „přibít na kříž“. Toho bych se však velmi rád vyvaroval. Zednáři se jako mučedníci opravdu dobře nevyjímají a raději nosí odznaky své dokonalosti, neviditelné pro každého Němce.

Zatím náš aspirant v temné chodbě vidí před sebou slabou záři lampy a samozřejmě k ní zamíří. Brzy pozná, že lampa stojí na rakvi, na níž leží akátová snítka, jíž se má neohroženě zmocnit. Náhle se však před rakví objeví strážce „svatyně“ s tasenou dýkou. „Strážný“ je však dobromyslný a nedá aspirantovi možnost prokázat svou statečnost, která by jej mohla přivést do rozporu s mistrovskou ctností „opatrnosti“. Po krátkém rozhovoru s ozbrojeným strážcem si aspirant smí vzít z rakve „svátost“, tj. akátovou haluz.

Tím se náš Němec dal plně a neodvolatelně do služeb mocichtivosti židovského národa!

S akácií, lampou a zvoncem v rukou se aspirant blíží k bráně lóže a ohlašuje se vyzváněním, jak to kdysi předepsal Šalamoun. Druhý dozorce „Svědomy“ jej ještě jednou důkladně prověřuje, zda je skutečně spolehlivý, přičemž mu v rýze bratrské lásce přiloží dýku na hrud'. Aspirant samozřejmě dokáže na všechny otázky uspokojivě odpovědět. Poté je pozpátku veden do zatemněné lóže. Ze stěny, před níž stojí, spatří svého krále Šalamouna, stojícího na krychli, jak na něj dolů shlíží. Jaké to nečekané štěstí pro Němce! Mistr stolce upozorňuje šťastlivce na tuto „podivuhodnou“ postavu, načež aspirant zdvihne akácii nad hlavu a poznovu slíbí poslušnost svému pánu a vládci!

Aspirant je jistě při pohledu na židovského mesiáše trapně dotčen faktem, že spodní část Šalamounova těla je zavinuta do rubáše. Poté mistr klade aspirantovi velice povážlivé otázky. Druhá zní:

„Netíží tvou hrud' nějaká vina?“

Nyní musí zcela omámený johanitský mistr vyznat vše, čím se za svůj život obtíží, protože neví, co všechno řád svým bratrským špehounstvím zjistil. Je tedy jistější všechno přiznat a vyzpovídat se, jak to požadují jezuité. Nyní už má řád svého nového mistra pevně v ruce!

Třetí otázka zní:

„Cítíš v sobě odvahu jako kdysi Adoniram raději podstoupit nebezpečí či smrt, než ztratit právo a pravdu? Kdo zde odpoví ano, ten je připraven na všechno, co jej může potkat. Vždy si připomene, jaké závažné povinnosti na sebe svým souhlasem vzal.“

Jaké závažné povinnosti to jsou, to samozřejmě naprosto netuší, protože zednářstvo prozrazuje své záměry jen krok za krokem a svoje pravé cíle ne-

sděluje nikdy! Právě v tom je jeho nesmírná nemorálnost, protože polapený nešťastník už zpátky nemůže.

Čtvrtá otázka:

„Chceš se plně věnovat službě řádu usilováním o světlo a pravdu?“

Podle Hiebera se tím hledajícimu připomínají jeho povinnosti k řádu. Síly dotyčného se mají spojit se společenstvím bratří, tj. s ostatními bojovníky, kteří jsou spolu s ním připraveni bojovat za světlo (!) a pravdu (!).

Aspirant pak odloží akácii, lucernu i zvonec, a nastupuje čtyři cesty místo dřívějších tří. Jsou samozřejmě vedeny zcela ve smyslu boje, který podstupuje lóže, až konečně zase šťastně dospěje na východ. Aspirant je při cestách oslňován světlem lampy, kterou mu dozorce drží těsně před očima, což má upomínat na Zedekiášovo oslepení. Po celou dobu stále cítí hrot dýky na své hrudi. Hledající je tedy znovu pouze bezmocným nástrojem řádu, vydíraným pohružkou hrozných trestů. Při cestách slyší aspirant příznačná zvolání, jako je např. třetí z nich:

„Vytrvej neohroženě v nebezpečí, buď trpělivý v neštěstí, a pevný v smrti.“

Hieber k tomu dodává na vysvětlenou:

„Zde jsme upomínáni na opatrnost, ... jež má být spojena s odvahou, s takovou odvahou, která se nikdy nezvrhne v ztřeštěnou smělost, nýbrž si i v tom nejlítějším boji zachovává klid a naději.“

Zednářská morálka! Nyní v ceremonii následují „kroky“. Vedou na jih, poté na východ a pak kolem jihozápadního rohu koberce, a jsou hledajícimu samozřejmě předepsány jako „pravouhlé“. To se opakuje třikrát pro třech kolech, tedy celkem 27 krát. Při posledním kroku je pohled upřen na modročervenou tabuli, čímž se má zednářsky vyjádřit, že se zednáři teprve nyní dostalo náhledu do světa boje, do něhož se také on sám dostal. Kroky aspiranta v johanitských lóžích vedou přes pracovní tabuli a skýtají mu pouze „výhledy“. Hieber o tom soudí:

„Nelze ani pomyslet, jaké hlubiny se tam skrývají.“

My však přesto soudíme, že to pochopit lze. „Hloubka“ spočívá v tom, že pohled johanitského bratra má být odváděn od nedůležitých vnějších věcí, a teprve pak že pochopí zednářskou práci v celém jejím skutečném dosahu, samozřejmě pouze v tom smyslu, že jej řád zasvětil do jednotlivých postupů, ale nikdy do svých konečných cílů! Otupělý zednář však tuto nejapnou hru považuje za nepředstavitelně hlubokou.

Nyní následuje předčítání přísahy. Aspirant s rukou na otevřené Bibli na to říká:

„Ano, tak slibuji!“

Znovu se tedy upisuje každému slovu předčítané přísahy. Slibuje mlčenlivost a poslušnost zvláštních zákonů ondřejské lóže, zavazuje se usilovat o „světlo a pravdu“, to je

„stát se spolehlivým strážcem chrámu a jeho koruny, neboť kdo chce bojovat proti temnotě, musí být ve svém úsilí vytrvalý. Každé zakolísání je porušením přísahy.“

Tak praví Hieber.

Chrást je ještě v troskách a aspirant má pracovat na jeho obnově.

„S mečem v jedné a se lžící v druhé ruce,“

a pak má být jeho strážcem. Skutečnou korunu vůbec nezná, nýbrž ji vidí pouze na Šalamounově hlavě a kabbalisticky interpretovanou na lóžovém oltáři. Přesto se však přísežně zavazuje, že bude spolehlivým strážcem chrámu a jeho koruny.

Nám už pomalu připadá jako samozřejmé, že při skládání přísahy si aspirant na hrud' nasadí hrot dýky, která mu byla mistrem k tomu účelu podána. Po ukončení aktu přísahy si mistr od aspiranta znovu dýku vezme a tuto „zbraň světla“ namíří postupně na obě oči, ústa a žaludek hledajícího. Zřetelněji již bratrskou lásku vyjádřit nelze.

Přijímání ondřejského tovaryše, jímž se zde nechci blíže zabývat, přivádí zednáře o „významný krok“ dále. Jsou mu uděleny tytéž přednosti, jako kdysi spolehlivým mistrům v příběhu o Adoniramovi. Nyní se smí – jaká to čest – dotknout Šalamounovy koruny s šestnáctinásobně napsaným jménem Jehovy. Koruna je mu samozřejmě coby nic netušícímu ukazována jako „výsostné znamení lidské důstojnosti“. Zednářstvo svým stoupencům opravdu nabízí mnoho opovržení a rezignaci na vlastní rozum. Jistě i samo uznává, že jeho „výchova“ ohlupuje. „Slovem“ aspiranta je zde „Adonaj“, jiné Jehovovo jméno. Zednářstvo se odhaluje, ale zednář sám zůstává nic netušící. Stále se jedná pouze o jeho „lidskou dokonalost“ s výhodami všeho druhu, které jsou při známé skromnosti zednářů jistě přijímány jen zdráhavě!

V ondřejském mistrovském stupni má zednář kolem krku kousek zlaté „pásky jednoty“ a vlastní obřad probíhá v různých prostorách: v ondřejské učednické lóži i v předsáli mistrovské lóže, přičemž obě místnosti jsou odděleny příčkou a tvoří kabbalistický kruh, a konečně také v samotné lóži ondřejských mistrů. Nechtěl bych čtenáře unavovat líčením všech věcí, které tam aspirant vyslechne, protože všechny mají tentýž nám už známý smysl. Proto se vynasnažím být co nejstručnější.

Aspirantovi je nejprve odebrán kord, aby byl bezbranný. Poté se znovu vyzná, že

„padlé musí být opět vzpřímeno, protože chrám leží stále ještě v troskách a on se bude pro zednářstvo snažit mlčenlivostí, opatrností a střídmostí ... dosáhnout vývoje a vítězství.“

V předsáli mistrovské lóže najde aspirant na rakvi ležící mistrovské slovo „Jehovah“, „nezničitelnou Šalamounovu pečeť“ a vezme si ji k sobě stejně, jako se to v ondřejské učednické lóži dělá s akátovou snítkou. Nyní už má tedy všechno! Toto slovo mu otevírá mistrovskou lóži, jako dříve akácie otevřela ondřejskou lóži učedníků a tovaryšů.

Dříve byl aspirantovi mistrovské lóže, již skutečně „dokonalému“, řečeno že

„takový klenot znamenal smrt mnohých bratří, a proto bych ti přál, aby tebe takový osud nepotkal.“

Mistr stolce pak poukazuje i na další okolnosti:

„Smyčka ti byla vložena na hrdlo rovněž jako připomenutí, že budeš-li shledán vinným zločinem [čti: proti zednářskému řádu], neujdeš trestu.“

Tato ozdoba už dnes hrdlo aspiranta na stupeň ondřejského mistra nekrášlí, ale i zde dobře vidíme, že všechno zůstalo v zásadě stejné.

Při vkročení do mistrovské lóže Velké zemské lóže Německa aspirant spatří v nádherném osvětlení sloupovou halu ke vchodu do nového chrámu, před jehož stále ještě uzavřenou branou stojí na východě oltář. Kromě jiného na něm leží Jehovova koruna, dýka a meč. V hale jsou shromážděni „skvělí“ mistři, do jejichž kruhu nyní aspirant vkročí. A právě oni jsou „spoluručiteli“ jeho dalšího správně zednářského postoje a chování. Při puncování na ondřejského učedníka přebírají bratři lóže spoluodpovědnost odevzdáním svých hlasů, zde se „skvělí“ mistři stávají přímo „spoluručiteli“. Snadno si představit, jak nesmírně tím vzrůstá vzájemné špiclování!

Při svých „cestách“ slyší aspirant následující skutečně příznačná zvolání:

„Náš starý chrám je pobořen!“

„Avšak pod troskami se našly neporušené základy!“

„Na nich se zdvihá stavba nového chrámu!“

„Jistě chceš být ... dokonalým mistrem tohoto chrámu!“

To aspirant jistě chce, a aby snad ve svém rozhodnutí nezakolísal a věc byla důstojnější, má při svých „cestách“ neustále na hrudi hrot dýky. Navíc se mu ještě zkříženými meči dozorců „Rozumu a Svědomí“ dostane silného úderu do prsou. Říká se mu „křížový úder“, který naznačuje další události. Nakonec se ještě na znamení zvláštní výstrahy namíří bratři svými meči na šibenici, která je postavena na jižní straně pracovní desky a svým ramenem ční na sever.

Od šibenice pak aspirant z „pravoúhlého“ postoje učiní po třech krocích do všech čtyř rohů tabule na památku dvanácti kmenů Izraele. Kroky mají naznačovat, že aspirant, který již poznal světlo, může a chce být vyslán do světa. To ovšem nemá nic společného s úsilím po vlastní lidské dokonalosti, nýbrž s bezduchou horlivou snahou neofyty o zatažení ostatních do židozednářského myšlenkového světa. Tedy nikoli zušlechtění lidstva, nýbrž provozování reálné politiky!

Při svých krocích vnímá aspirant znovu podivná zvolání a dokonce i výhrůžky, jako např. podle Sarseny tuto:

„Připravte tohoto buřiče na smrt a takového bratra nešetřete!“⁷⁵

Skládání přísahy se odvíjí nám již známým způsobem, ale tentokrát pod šibenicí. Aspirant při něm jako obvykle zaujímá pravoúhlý postoj, pak musí zkřížit předloktí tak, aby levé zůstalo navrchu. Místo zkřížení paží mu první dozorce „Rozum“ ovine jedním koncem „pásky jednoty“, z něhož se nyní jasně a jednoznačně vyklubala

---

⁷⁵ O různých zednářských krocích, např. o „pravoúhlé chůzi“, při níž se jedna noha přitahuje k druhé v pravém úhlu, soudí podle Krauseho jistý bratr následovně:

„Po mnohaletém pozorování a zkoumání [!!] byla nakonec přijata forma chůze, která je opravdu směšná. Domnívám se, že první z nich byla vynalezena člověkem, který trpěl zánětem kloubů, druhá zase námořníkem, zvyklým na kymácení lodi, a konečně třetí mužem, navyklým na přehnanou konzumaci alkoholu.“

šibeniční oprátka. Jde o konec pásky, který předtím ležel na krychli židovské dokonalosti; její druhý konec je veden přes hák šibenice. A v takové pozici, upomínající na poslední okamžik před oběšením, je aspirantovi čtena přísaha. Samozřejmě po něm opět vyžaduje mlčenlivost a poslušnost spolu s pěstováním zednářské nauky, kterou však vzdor dosavadnímu zušlechťování a osvícení nezná, a konečně se po něm vyžaduje vychovávání zdatných stavitelů k znovuzřízení chrámu, aniž by přísahající věděl, jaké vlastnosti tito stavitelé musejí mít a jaký chrám má být opravdu postaven. Dále přísaha po aspirantovi požaduje slib, že se nenechá odstrašit žádným pronásledováním, a že bude bojovat za šíření řádu, podporovat jednotu bratří a kárat chybní.

Aspirant souhlasí slovy:

„Ano, tak slibuji na zednářskou věrnost jako čestný muž.“

„Skvělí“ spoluručitelé to pak jednohlasně potvrdí:

„Tedy staň se tak!“

Nezednář v tom znovu právem vidí jasnou narážku na „pokárání“, které by aspiranta čekalo v případě selhání. „Skvělí“ mistři spoluodpovídají za to, že se jejich nový kolega a bratr v Šalamounovi ničím takovým neproviní.

Nyní probíhá vlastní puncování. Mistři se postaví do kruhu kolem šibenice a pravou rukou pozdvihnou své meče proti aspirantovi. Mistr stolce čtyřikrát zatáhne za oprátku, takže se na ní přivázané aspirantovy paže čtyřikrát zdvihnou nad hlavu. V lóžové hantýrce se tomu říká čtyři „postoupení do výše“. To je prozatím také všechno.

„Skvělý“ ondřejský mistr je hotov – Němec se stal dokonalou krychlí židovské kabbaly! Jaký hrdý pocit asi teď naplňuje jeho odněmčené srdce! S jakou renegátskou horlivostí asi bude nyní vládnout kladivem v johanitské lóži, k čemuž se stal způsobilý vlastním ponížením! Jeho horlivost jistě nijak neutlumí okolnost, že s tak vysokou zednářskou hodností jsou také spojeny velmi reálné výhody, a to nikoli až po zřízení židovsko-kněžsko-kapitalisticko světové monarchie, ale již před ní, jako třeba hned dnes v době tak hrozného zbídačení německého národa.

Nyní následuje vkročení do kruhu „skvělých“ ondřejských mistrů.

Noemova duha se šesticípou Davidovou hvězdou zazáří nad branou, kterou má projít ondřejský mistr v případě, že během své zednářské kariéry bude usilovat o další povýšení. Hieber tomu podivně říká:

„mírový pozdrav z jiného světa.“

My ovšem dobře víme, že jde o zotročení národů, které se pod panstvím Židů mají stát Noachity, spatřujícími v Jehovovi svého pravého Boha!

D) Symbolická obřízka

V níže popisovaném „rituálu“ se jako podstatné jádro skrývá symbolická obřízka. Je to opravdu d'ábelská hra s Němci, kteří mají být tisíci neviditelnými páskami připoutáni k Židům a vytrženi z vlastního národa.

Abychom dotyčnému zednářskému rituálu plně a správně porozuměli, musíme si zde – byť s přirozeným odporem – ukázat židovský rituál „miloh“ (obřízku).

Po příchodu do synagogy převezme dítě mohel (obřezávač) a pozdraví jej slovy:

„Baroch habbo,“ což znamená: „Bud’ požehnán, který přicházíš!“

Mohel odnese dítě k tzv. Eliášovu stolci, kde je položí na klín kmotra, pak uchopí předkožku pohlavního údu chlapce a nůžkami z ní odstříhne malý kousek, který bude později spálen.⁷⁶ Potom nehtem natrhne zbývající předkožku (to je nejdůležitější část židovské obřízky, zvaná „prio“), vezme do úst víno a vysává krev z rány na pohlavním údu. Nakonec směs krve a vína vyplivne do poháru. Tento postup se opakuje třikrát. Pak mohel požehná pohár, namočí do něj prst, a přiloží jej dítěti na jazyk se slovy:

„Žij skrze svou krev!“

Nakonec vloží ruce chlapci na hlavu za nového žehnání a oznámí přítomným jeho jméno.

Jak již bylo řečeno, akt zvaný prio je pro Židy mimořádně významný. Ostatní národy a tajné spolky, které také mají obřízku jako rituál, neznají prio – tj. natržení předkožky nehtem –, nýbrž pouze řezem. Vysvětlení je jako obvykle typicky židovské. Otec Abrahám, který podle Talmudu sedí u brány podsvětí a každého přichozího pečlivě prohlíží, pozná podle prio správně obřezaného, tj. svého židovského soukmenovce, a zachrání jej před pekelnými plameny.

Tolik stručně rituál obřízky a židovských představ.

Nyní se můžeme znovu vrátit do lóže. Temná komora, do níž je zednářský aspirant před svým přijetím uveden, symbolizuje matčin klín, z něhož se narodil. Temnou komoru opouští zcela bezmocný jako právě narozené dítě. Novorozenci lze jen stěží dávat dobré rady na cestu a tak je tomu i s johanitskými učedníky. Jejich stupeň symbolizuje první dny novorozeného dítěte, „ideální“ dětský svět.

Při aktu přijímání do johanitského mistrovského stupně se na zednáři uskutečňuje symbolická obřízka.

Tento rituál umožňuje zednářská zástěra jako symbol „těla“. Její stržení při přijímání za mistra symbolizuje „živé“ odtržení, tedy prio při obřízce!

Roku 1922 to Hieber ještě výslovně zdůraznil:

„Zástěra se [při obřadu] strhává náhle a prudce.“

Gloede o této věci píše na str. 37-38 třetího svazku „Instrukcí pro johanitské mistry“:

„Vysvěcení pozemského těla se symbolicky znázorňuje prudkým stržením zástěry dozorcem, neboť tato část oděvu se nazývá ‚zástěrou těla‘.“

V tom dále podle Gloedeho spočívá symbol, který je zcela zřejmý při rituálech johanitského mistrovského stupně:

„Stát se obřezaným vysvěcením pozemského těla.“

---

⁷⁶ Teď už víme, proč tovaryšskou zástěru v johanitském zednářstvu zdobí mašličky ve tvaru nůžek!

Zástěra skutečně patří k samé „podstatě zednářství“. Takto obřezaný zednář může i jako johanitský mistr místo čistě kožené zástěry s mašličkami ve tvaru nůžek nyní nosit zástěru v Jehovových barvách bílé a modré.

Citované „Instrukce“ br.: Gloedeho již beznadějně zmizely z prodejního katalogu vydavatelství Mittler a syn, ale našťástí mi několik dochovaných exemplářů dovolilo zachovat je ve všech souvislostech pro budoucí časy. To již takový br.: Hieber byl značně opatrnější než br.: Gloede r. 1901. Vynikající bratr humanitární lóže, August Horneffer, nyní velký archivář Velké lóže U přátelství, říká ve svém spisu⁷⁷ bratřím učedníkům pouze toto:

„A konečně se ještě musíme také zmínit o předávání zástěry, které do katechismů starých zednářů nebylo přejato [jistě jen náhodou!]. Působivě energickými slovy je třeba vyzdvihnout toto prosté poznávací znamení řemeslníků. Je starší než římská šlechta, úctyhodnější než hvězdy a kříže nejrůznějších řádů, kterých by se učedníkovi mohlo nyní či v budoucnu dostat. ... Jako nepřekonatelné čestné znamení mají [angličtí bratři] zástěru! Toto pojetí by si měl každý učedník zapsat do srdce a vždy se jí opásat s hrdostí ...“

Ano, zednářská zástěra je napořád podobenstvím symbolické obřízky, a proto je také největším „čestným znamením“ zednáře.

Nyní snad již nezednář dokáže sám rozpoznat mnohé z těchto symbolicky obřezaných, stejně jako i skutečný význam některých dalších rituálů, které v poněkud pozměněné podobě obřízku pouze naznačují a jsou udělovány v obou nejnižších johanitských stupních.

Tak jako židovští chlapci na Eliášově stolci krvácejí při mohelově zákroku, je tomu stejně i u zednářů, když mistr stolce při přijímání učedníka tovaryšů poklepne kladivem na tupý konec kružidla, které si aspirant hrotem přiložil k hrudi.

„Hrud’ je předkožkou srdce.“

Dt 10,16:

„Obřezte tedy svá neobřezaná srdce a už nebud’te tvrdošíjní.“

Mohel na Eliášově stolci třikrát vysává krev, třikrát také poklepne mistr stolce Jehovovým kladivem! Tam i tady se jímá krev do poháru s vínem, z něhož se ovšem nepřipíjí na pokrevní bratrství!

Při rituálu obřízky spočívá mohelova ruka na Eliášově stolci a ruka Mistra stolce (že by Eliášova?!) na hlavě zraňovaného. V obou případech pak „novorozenci“ dostanou židovská jména!

Při obou rituálech se dotýčnému sahá na jazyk a oběma je stejně předpovídán život skrze toto konání. Lžíce, pokládána zednáři na zuby, v lóži zastupuje do krve a vína smočený prst mohela. Nyní již víme, proč podle Gloedeho lžíce tvoří vedle zástěry „podstatu zednářství“.

---

⁷⁷ *Erläuterung der Katechismen der Johannis-Freimaurerei von Br. Robert Fischer, als Handschrift für Brr. Freimaurer gedruckt, Leipzig 1924.*

„Uzavření smlouvy“ se v obřizce i při přijímání zednáře uskutečňuje prolitím krve.⁷⁸

Při obou rituálech hraje svou roli také páska. Tou se obvazuje obřezané dítě, páskou se omotává levé nebo pravé koleno učedníka resp. tovaryše.

Tím je naplněno Mojžíšovo přikázání (Gn 17,13):

„Musí být obřezán každý zrozený v tvém domě i koupený za stříbro od cizince.“ (Příslib Izákovi je stvrzen obřízkou.)

Co asi říkají nezasvěcení bratři zednáři na to, jak byli obratně přelstěni?

Uvědomují si, že v rakvi nebo v rubáši jako Němci symbolicky zemřeli, a že po zednářském znovuzrození mají dále žít a působit jako syntetičtí Židé?⁷⁹

My ovšem víme, proč se neustále tvrdí, že ve třech johanitských stupních je naplněno celé zednářské tajemství a že vysoké stupně s svými „mystérii“ jsou s ním v rozporu.

Zasvěcený zednář německého původu doufá svou zradou na vlastní krvi nabýt „občanství“ v Jehovově nebi. Žid však velice dobře ví, že jeho otec Abrahám zednářské „miloh“ neuznává jako skutečnou obřízku, takže zednář sklízí jako dík za svou zradu jen židovský výsměch!

„Symbolicky obřezaný“ a jako syntetický Žid znovunarozený zednář se dal plně do služeb Jehovy a pracuje na zřízení jeho světovlády na exponovaném místě mnohem lépe než křesťan. Pro jeho službu je však zapotřebí ještě další drezůry a nového prověřování. O tom si už povíme v následující kapitole.

---

⁷⁸ Podle Lenninga jsou také synové zednářů již při „křtu“ zasvěcováni řádu, tzn. obřezávání! Je mi známo hodně takových smutných případů, a tito křtěnci jsou s oblibou nazýváni „zednáři bez zástěry“.

⁷⁹ Nyní je už také zcela jasné, proč se v esoterických knihách vždy zdůrazňuje, že ženy kvůli symbolice nemohou být v žádném případě přijímány do tajných spolků. „Postačí si připomenout naši symboliku, aby bylo zřejmé, že žena nemůže stát vedle muže v zednářském řetězci.“

IV. O vysokých a ostatních stupních

Další zednářská drezůra je vyhrazena vyšším stupňům. Patří k nim např. již ondřejské stupně Velké zemské lóže zednářů Německa, o nichž jsme si výše podrobně pověděli. Podle úrovně očekávaných služeb je sugesce samozřejmě ještě vystupňována. V studii „Hanebná tajemství vysokých stupňů“⁸⁰ jsem již stručně vylíčil podstatu staropruských velkolóží a tato drobná práce je v zásadě doplňkem naší knihy. O vysokých stupních si pro lepší pochopení podstaty zednářství promluvíme trochu podrobněji.

Modré johanitské zednářstvo, tj. zednářští bratři tří nejnižších stupňů, představuje jakousi zásobárnu rekrutů a předstupeň k vyšším, tzv. rudým „skotským“ stupňům.⁸¹ Těm podle „neviditelných otců“ přísluší politické činy, dokud nejde o jejich provedení, jímž se zabývá ještě užší okruh nebo si je pro sebe vyhrazují přímo „neviditelní otcové“, pokud ovšem není věc příliš nebezpečná. Jinak jsou johanitští bratři zednářský proletariát, „viditelné orgány“ zednářského řádu, konající pomocné práce pro vyšší lóže, obvykle zcela skryté veřejnosti. Johanitští bratři také zajišťují spojení mezi nimi a profánními masami, v drobném řídí jejich propagandu mezi lidem, ohlupují je (většinou nevědomě) ohledně podstaty tajného řádu a odvádějí bezprostřední politickou „práci“. V okamžiku zajištění židovského panství mohou a také mají jednoduše zmizet, aniž by to ve vlastní tajné organizaci zednářstva vyvolalo nějakou lítost. Vidíme to ostatně již nyní ve fašistické Itálii i v komunistickém Rusku. Nicméně je důležité všemožné potírání i johanitských lóží, protože jejich rozbití má na celé zednářstvo neblahý účinek. Je třeba proti němu vystupovat v době, kdy vláda Židů a vysokých stupňů není ještě zabezpečená. Bere se jim tím zásobárna rekrutů a osekávají se jejich nesčetná chapadla mezi lidem. Nejvyšší skryté vedení, „neviditelní otcové“ a pověřiví Židé ovšem tento boj přijímají, a mimo to oslabují jeho účinky používáním „pomocných jednotek“, démonických nápomocných duchů, jimž přičítají velkou hodnotu. Věří totiž, že johanitští bratři, symbolicky obřezaní syntetičtí Židé, kteří se nemohou dostat do židovského ráje, musí i po smrti jako „démoni“ podporovat svým magickým vlivem židovské plány. Pomyšlením na zástupy mrtvých johanitských bratří si zažehnávají strach z odplaty za své zločinné záměry a činy.

Br.: Didler odhalil,

„že při vypracovávání velkého světového plánu na zavedení univerzální republiky [diktatury zednářského spolku] spočívala hlavní úloha v tom, jak a jakým způsobem oklamat monarchy a jejich vlády, aby jim zůstalo skryto politické působení skutečného zednářstva, stejně jako jeho prostředky a metody.

⁸⁰ V originále *Schändliche Geheimnisse der Hochgrade*.

⁸¹ Již slovo „skotské“ klame a samo o sobě by bylo nesrozumitelné. Na místo „ecossias“ je položeno „acassias“. Acassias ukazuje na akácii, tzn. na Mojžíšovu hůl, na židovské světové žezlo, které hledají a chápou se ho již ondřejští učedníci.

Bylo rozhodnuto, že nejspolehlivější cestou k tomu je vytvořit zdání důstojnosti zednářského spolku a jeho legálních zásad. Samozřejmým cílem při tom bylo rozbití všech státních zřízení revolucemi, vyhnání či likvidace monarchů a stržení vládní moci na sebe. Proto byla zednářskému spolku dána dvojí tvářnost: první vnější s krásnými obřady a dramatickou pompou, se symboly, humanitními ideály, slavnostními recepcemi atd., avšak pro „zasvěcené“ bratry byly vytvořeny stonásobně zakonspirované vysoké stupně. Proto také byla „vysoká politika“ za účelem „dosažení světovlády“ projednávána a formována jen v úzkém kruhu vysokostupňových bratří a navíc obvykle nikoli v lóžích, nýbrž v soukromých bytech zúčastněných, jak jasně dokazuje např. biografie berlínského ilumináta Nicolaie.⁸² Celý viditelný lóžový život je tedy pořádán pouze k oklamání panovníků a vlád a současné bratrstvo je určeno jen pro široké zednářské publikum, pro „nevědoucí“ resp. „neobeznámené“ bratry. Na tomto lóžovém životě se intrikáni, političtí aktéři a skuteční rozvratníci účastní jen minimálně nebo vůbec ne, jako např. Zschokke, který jím založenou lóži v Aarau nenavštívil po 18 let, ale současně byl mistrem stolce a prostřednictvím zástupce i hlavou zednářského spolku ve Švýcarsku.

Monarchové osudně chybili, když se domnívali, že lóže podřídí státníkům, jejichž osobnost měla být zárukou, že se tam nebude provozovat politika. Tato opatření ve skutečnosti zbavila lóže některých starostí a tím jen usnadnila politické působení vysokých stupňů zednářského spolku v malých kroužcích mimo lóže.“

Br.: zednáři nás také zajímavě zpravují o postavení johanitského zednářstva v rámci celého systému, jako např. článkem v „Zednářských novinách“⁸³ z roku 1874:

„K čemu je nám dobrý Jan? Nuže jen k tomu, aby nám propůjčil své pokorné a mírné jméno, jímž klameme své nepřátele. Co pro nás znamenají zevní podoba a způsoby lóže? Jejich úlohou je skrývat nás před nepřítelem v časech neúspěchu!“

Proslulý a roku 1891 zemřelý zednářský papež br.: Albert Pike, představený Supreme Conseilu v Charlestonu (viz pozn. 27), a tedy naprostý zasvěcenec, nazývá johanitské stupně „předsíní chrámu“, a říká k tomu:

„Část symbolů se tam ovšem světlo hledajícímu vysvětluje, ale záměrně je klamán falešným výkladem. Není žádoucí, aby porozuměl, nýbrž úče-

⁸² Br.: G. von Goekingk o tom píše: „Tak např. v Berlíně existovala tajná společnost, o níž se kromě vlastních členů nikdy nikdo ani to nejmenší nedozvěděl. Nyní už zde mohu jmenovat její nežijící členy. Byli jimi státní ministr von Struensee, vrchní konzistorní radové Dietrich, Teller, Zöllner a Gedicke, lékař Möhsen, vrchní soudní rada Suarez, tajný rada Selle, Nicolai a Biester. Posledně jmenovaný působil jako tajemník společnosti. Počet členů byl stanoven na dvanáct a jakmile měl být po uprázdnění místa úmrtím někdo pozván k přistoupení, muselo se na tom shodnout všech zbývajících jedenáct členů. Hlavní povinností spiklenců bylo neprozradit ani sebe-menší o existenci společnosti. Porady se konaly každou středu o šesté večer postupně u každého z členů.“

⁸³ V originále *Freimaurerzeitung*.

lem je, aby se domníval že rozumí. Správný výklad je vyhrazen jen těm opravdu zasvěceným, skutečným vládcům zednářstva.“

Kdo by si zde nevzpomněl na metody jezuitů, které se zcela kryjí s povzdechem rakouského br.: dr. Julia Goldberga, že tři první stupně jsou trvale drženy v nevědomosti a dokonce přímo klamány, zatímco se od nich na druhé straně vyžaduje slepá poslušnost.

Br.: kazatel a redaktor lipských zednářských novin dr. Fischer řekl na adresu vysokých stupňů následující:

„Stav je ještě povážlivější, než býval. Vrství se stupeň na stupeň, vyšší jsou vždy uzavřenější [závažnější přísahou] než předchozí, přičemž každý z nich zahrnuje směrem nahoru stále menší a proto úžeji semknutý počet členů bez jakékoli odpovědnosti a kontroly, avšak zato s prostředky, vlivem a dokonce i právem vyžadovat bezpodmínečnou poslušnost od nižších. Vždy jim mají možnost říci, že pro nedostatek přehledu a zkušeností nemohou řád jako takový posuzovat, protože jsou jako nižší jen slepými nástroji bez vlastní vůle, pouhými mladšími bratry, malými chlapci vedle zralých mužů.“

O významu skotských lóží v „zednářských novinách“ z roku 1874 čteme:

„Těžiště naší práce spočívá ve vysokých stupních, tam děláme pokrok, politiku i světové dějiny. Proto také úplné a nezkrácené zachovávání skotského obřadu. V něm naši otcové uskutečnili svůj přeslavný čin svržení tyranů.“

„Zednářský časopis“⁸⁴ píše:

„Zednářstvo usiluje o neomezený pokrok lidstva, jemuž stojí v cestě všechny společenské instituce vzhledem k svému konzervativnímu duchu. Proto muselo zednářstvo v jistých dobách konspirovat a bojovat, proto jsou nezbytná tajemství a zkušenosti lidí. Řečená tajemství jsou chráněna a lidé školeni ve skotském organismu. Dokud neskončí posláním rozenkruciánů a kádošských rytířů, bylo by omylem ba zločinem je zrušit.“

Jistý vysoký hodnostář vídeňské lóže se nedávno vyjádřil takto:

„V nejvyšší radě se zrodí myšlenka a k provedení je předána nižším stupňům. Vycházejíc z nejvyšších míst pak neustálou selekcí dorazí až do lóže prvního stupně, kde se má proměnit v čin. Lóže vyššího stupně se stará o přidělení pracovních úkolů a z moci svého lepšího vhledu do problematiky rozhoduje o tom, co bude svěřeno lóži nižšího stupně.“

Zednářské noviny z roku 1876 velmi otevřeně objasňovaly jeden zvláštní případ:

„Účelem a smyslem skotského Velkého orientu Uherska je organizovat veškerou inteligenci svazu, aby jí mohl disponovat ve vhodném okamžiku, kdy vypukne revoluce proti Rakousku.“

Systém starého a přijatého skotského obřadu byl v Charlestonu nově uspořádán krejčím Pirletem a tanečním mistrem Lancornem, a od té doby se svými 33 stupni

---

⁸⁴ V originále *Revista Massonica*.

zcela ovládá zednářstvo.⁸⁵ Protože však v tomto 33ti stupňovém systému mají kromě nejnižších tří johanitských ostatní stupně jen nepatrný význam, jako jsou např. 18. stupeň „Kniže jeruzalémský“, blíží se počtem faktických stupňů tzv. „křesťanským“ staropruským velkolóžím.

Dnes podle tohoto systému pracuje Symbolická velkolóže Německa.

„Zákoníky“ staropruských velkolóží, které jinak obsahují všechno možné, svérázným způsobem obcházejí skotské i ostatní vysoké stupně, které nacházíme v ondřejských a kapitulních stupních Velké zemské lóže zednářů Německa i ve vysokých místech Velké národní mateřské lóže, stejně jako v nejvnitřnějších orientech Velkolóže U přátelství.

Tyto skotské stupně podle zednářského výroku v jednotlivých skotských lóžích i pod nimi tvoří již od konce 18. století naprostou jednotu, jakýsi „soukromý spolek“ v zednářském svazu s vlastní odpovědností a vlastními záležitostmi. Při zevnějším pohledu to vypadá tak, že členové nejvyšších zednářských úřadů jedné velkolóže jsou střídavě čestnými členy obou ostatních. Skotské lóže nejsou ani zmiňovány v Dalenově zednářském kalendáři, který pojednává o zednářstvu celého světa a uvádí všechny johanitské lóže Německa i ostatních států. O skotských a kapitulních lóžích mlčí kalendář úplně a přispívá tak k jejich skrývání. Zmínku o nich lze nalézt výhradně v tajných zednářských spisech. Do zákoníku Velké zemské lóže zednářů Německa nejsou pojaty zákony a nařízení pro „nejvyšší řádový útvar“ a kapitolu. Nacházejí se v tzv. „separátním svazku“ (červené knize), který může být zapůjčen každému kapitulnímu bratru. V ústavě zednářského svazu Velké národní mateřské lóže, zvané U tří zeměkouli,⁸⁶ je jako nejvyšší úřad pro „vnější záležitosti svazu“ uvedeno „spolkové direktorium“ s poznámkou, že ve vnitřních zednářských záležitostech se nazývá „nejvyšší vnitřní orient“. Dále se tam říká: „Jako takové je spolkové direktorium současně i nejvyšším úřadem staroskotské lóže pod jménem ‚staroskotské direktorium‘.“ To se již velmi podobá „starému skotskému obřadu“ z Charlestonu. Zatímco úkoly spolkového direktoria jsou v ústavě uvedeny (čl. 43-48), marně tam hledáme úlohy „staroskotského direktoria“. V „spolkových zákonech“ z roku 1928 jsou takové údaje ještě nedostatečnější. V ústavě Velké lóže Pruska U přátelství (Berlín 1906) je proloženým tiskem uvedeno, že nejvnitřnější orient má pro sebe a pro vnitřní orienty zvláštní zákony. O těch ovšem naprosto mlčí.

Německý stát i zemské vlády si to nechávají líbit, přestože jinak každý společek musí úřadům předložit své stanovy. Nebo snad mají zednářské vlády možnost tajného nahlédnutí do těchto zvláštních zákonů proto, že každý jejich člen je současně br.: skotské lóže, jak je to už dávno pravidlem ve Francii, v Anglii, Spojených státech atd.?

---

⁸⁵ Bratři starého a přijatého skotského systému zavedli tanec charleston na znamení, že „celý svět tančí podle jejich písňalky“.

⁸⁶ Berlín 1895, článek 34.

Skotský učedník a tovaryš tvoří pevnou základnu celé stavby vysokých skotských stupňů. Před shromážděnými skotskými mistry totiž přísežně slibuje obvyklou mlčenlivost vůči bratřím nižších stupňů a zaklíná se zatracením vlastní duše, kdyby přísahu nedodržel. Vždyť proto rovněž říká:

„... a konečně také slibuji všechny bratry a zvláště své skotské bratry ze srdce milovat a být jim nápomocný radou i skutkem, byť by to mělo být pro mne spojeno se ztrátou cti, majetku a krve. K tomu mi dopomáhej Bůh!“

Tím však závazky skotského učedníka nekončí, nýbrž je i dále dotazován:

„Slibuješ v případě potřeby bránit svým životem a krví zednářstvo i jeho tajemství a buď zvítězit nebo padnout, stejně jako pomstít násilné činy, které by mohly být spáchány proti němu a bratřím?“

Tuto otázku učedník zodpoví podle očekávání kladně a tím vstupuje do řad bojovníků za bratrstvo proti všem, kdo říkají pravdu o zednářstvu, neboť taková pravda je v zednářském pojetí útokem a násilnictvím! Stejně tak skotský učedník vstupuje do řad spiklenců proti státu a národu, odhodlaných bránit svou svobodu před zednářským znásilňováním.

Jinak je tomu se skotským mistrem. Jeho postavení jej staví vysoko nad ostatní bratry zednáře, ale současně je před nimi pečlivě skrýváno.

Čteme o tom již u „Sarseny“ (Qu 9) a ještě podrobněji v „Hephaté“, což jsou podle zednářského názoru samozřejmě „hnusné pamflety“. Ve skutečnosti jde o velmi přesné a svědomité zprávy, a je v nich dobře popsáno odporné špiclování nižších stupňů vyššími.

„Skotští mistři sice mají právo vládnout kladivem v jakékoli lóži, kterou navštíví, ale současně je vhodné, když svůj vyšší stupeň a dosaženou hodnost v navštívené lóži zatají,⁸⁷ aby tím nebyli donuceni chopit se hned kladiva a postavit se nad hodnostáře dotyčné lóže. Dále skotští mistři musejí neskotským mistrům stolce odebrat lóžové dokumenty, pokud je předpisově neuschovávají pod třemi zámky. Totéž se ovšem také může stát skotským mistrům od bratrů vyšších stupňů. ... Ale ještě důležitější je mé doznání, že tolik vychvalované zednářstvo tak zcela neplní příkazy státu, v němž je trpěno, protože skotský zednář má volnost pořádat potají zasedání lóže všude, kde žádná není, a je rovněž oprávněn v přítomnosti dalšího skotského mistra přijímat cizince za zednáře a udělovat jim tovaryšský i mistrovský stupeň. ... Kdo by v tom neviděl ideální možnost k zvyšování počtu lóží, které tak zcela bez pozornosti státních úřadů mohou být zakládány k libovolným účelům? Skotským mistrem založené lóže se nazývají skryté! Kde pak zůstává vrchnostenské svolení, které je předepsáno zákonem? Milí bratři nižších stupňů, pokud jste o právě řečeném dosud neslyšeli, pak si to vezměte k srdci a bedlivě se střežte před vším, čemu se říká „skryté“. Jak známo, „skryté“ hříchy jsou trestány nejpřísněji!

⁸⁷ Tak např. se bratři kapitulního stupně Velké zemské lóže zednářů Německa objevují v johanitských lóžích s odznaky johanitského mistra, v ondřejských lóžích zase s ondřejskými.

Právě ve skrytosti spočívá znamenitá možnost vyhnout se možnému podezření z účasti na politických intrikách.“

Autor pak ještě pokračuje:

„Necht' si houfec skotských mistrů myje ruce jak chce silně, já vím velmi dobře, jak jsou špinavé.“

A vydavatel díla k tomu poznamenává:

„Tento důležitý bod [účasti na politických intrikách] zemřelý dosti opatrně obchází; snad proto, že ani jeho ruce nezůstaly zcela čisté.“

Již nežijící autor pak své úvahy uzavírá takto:

„Ale i v případě, že by jejich [skotských stupňů] zásah do chodu velkého státního stroje [povšimněme si výrazu!] byl k jeho prospěchu, bude jejich jednání nedovolené, jelikož k tomu nejsou oprávněni. Protože se řád v žádném ze svých stupňů nezabývá náboženstvím, vědou, uměním ani státním hospodářstvím, co mu pak zbývá k činnosti, když alchymie, čarování a zaříkávání duchů se už dávno přežily? Odpověď na to je současně také řešením velké hádanky, v čem spočívá smysl a cíl řádu.“

Odpověď na otázku citovaného autora tedy skutečně zní: Nezůstává nic jiného než účel a obsah skrytých lóží a tím i celého řádu, tedy zasahování do chodu velkého státního stroje ve službách židovského národa a Jahveho! Totéž zůstává samozřejmě především hlavním smyslem vysokých stupňů.

Proto také byla pruskému králi Bedřichu II. úzkostlivě jejich existence tajena! To však nebránilo lžím o tom, že prý sám vytvořil vysokostupňový systém, ba dokonce je jeden takový systém po něm pojmenován.

Jak těsná a vřelá je spolupráce skotských mistrů po celém světě, vyplývá již ze skutečnosti, že všechny skotské lóže světa tvoří pevně propojený řetěz. V mistrovských projevech jsou na to bratři jmenovitě upozorňováni:

„Nahoře ještě naleznete pásku přátelství [nám už známou zlatou „pásku jednoty“]. Je to posvěcené znamení řádu a našich spolkových bratří, kteří jakkoli jsou rozptýleni po celém zemském povrchu, přesto tvoří jedno jediné společenství, protože mají společný původ, směřují k jednomu cíli, jsou zasvěceni do stejných tajemství, vedeni toutéž cestou, měřeni jednou mírou a prodchnuti stejným duchem.“

Tak také slibují ve druhé ze čtyř přísah, které museli složit při svém přijetí:

„Chci dostát všem povinnostem skotského mistra, jsem připraven a ochoten konat práci na jakémkoli místě, určeném mi architektem, zavazuji se do krajnosti hájit svobodu i majetek našich bratří, pokud by byli nějak ohroženi nebo utlačováni [!!].“

Třetí slib, který již jasně určuje úkoly, navíc ještě br. :. vysokostupňového zednáře zavazuje „starat se o co největší moc a majetek v zájmu šíření řádu i o pěstování zednářské nauky“, jak se tomu ostýchavě říká, a dále slibuje podřízené zed-

náře „povzbuzovat k činnosti“, „vyučovat je v zednářském umění a ve všech koutech světa je vést k pilné práci na výstavbě chrámu“.

Tudíž slibuje

„nenechat se odradit ohněm ani plameny, útiskem ani pronásledováním, nýbrž vytrvale hájit jednotu, rozkvět a čest řádu a bojovat za to všude tam, kdekoli a kdykoli to bude potřebné.“

Slavnostní slib pak končí slovy:

„Pokud bych se proti tomu provinil, pak jsem připraven vytrpět všechny tresty, k nimž se sám a dobrovolně svým právě složeným slibem zavazuji jako skotský mistr, aniž bych měl právo doufat v sebemenší slitování. K tomu mi dopomáhej Bůh, Nejvyšší architekt.“

Nemůže tedy být pochyb o tom, k čemu je takový přísežný slib skládán, protože v prosloveh mistrů je v křiklavých barvách líčeno zničení jeruzalémského chrámu a rozptýlení Židů, ale současně se hned vyjadřuje naděje v znovuzřízení chrámu.

My již víme, že čtyři přísahy 30. kádošského stupně jdou ještě dál. Vypovídá se v nich boj všem nezednářským silám a jmenovitě každému národnímu státu:

„Šlapu na královskou korunu. Ne však jako na symbol vládní formy, nýbrž jako na symbol nestoudné a neodpovědné [tj. nežidovské] moci.“

Pouze totální zednářské zhroupení nedovolí bratrům jasně vidět, jakému účelu slouží, a porozumět celému smyslu skotských stupňů. Ale takoví mají lóžoví bratři skutečně být!

Příslušníci skotských stupňů staropruských velkolóží jsou politickými nástroji ke zřízení židovské světovlády, ale přirozeně že ne všichni. Jak jsem již naznačil, i tam jsou neškodní hlupáci, kteří si ustavičně lámou hlavu pouze nad rituálem. Těžko se ubránit pousmání, když např. v rukověti řádového učení Velké zemské lóže zednářů Německa od br. Otto Hiebera čteme:⁸⁸

„Rytíř západu dostává poslední rukavice, přestože je v kapitule již nenosí. Podle mého názoru by se měl tento zvyk zachovat, protože právě v tomto stupni hraje boj s temnotou velkou roli. Při předávání rukavic se říká, že je máme ‚uschovat‘, ale není jasné, zda se tím míní ‚uložit‘ nebo ‚opatrovat‘. Prvně řečené by sotva mělo nějaký smysl, protože jsme si uschovali už první pár pánských rukavic, které jsme dostali v johanitském uřednickém stupni. Je velice žádoucí, aby bylo v této věci zjednáno jasno.“

Jiní bratři skotských lóží se zase zabývají studiem zednářské historie, pátrají po jeho počátcích a sledují je až do temného starověku. Další se toužebně pídí po „tajemství“, které by jim mělo zajistit lidskou dokonalost. Tito vcelku neškodní zednáři snad tím ani příliš nenapomáhají dalšímu šíření zednářského ohlupování.

V dějinách národů mají ovšem význam členové rudých skotských lóží, kteří jako nástroje nadřízených černých aneb skrytých lóží případně i samotných „neviditel-

---

⁸⁸ Osmá část s názvem „Der Grad des Ritters von Westen“ (Stupeň Rytíře Západu).

ných otců“ zasahují do veřejného života, podle potřeby uklidňují situaci, vyvolávají chaos a používají násilí, ale vždy napomáhají uskutečňování židovských cílů. V tom smyslu také řídí johanitské lóže, stejně jako kontrolují, ovlivňují a špiclují i ostatní bratry nižších stupňů. Zda tak činí vědomě nebo v důsledku zednářské sugesce, je nám nezednářům zcela lhostejné.

Podstata vysokých stupňů a jejich politických záměrů se nejlépe projevuje v popisu přijímání do černé „skryté“ lóže, jak nám je podává „Hepatha“. Podle téhož pramene víme, že tyto lóže již bezprostředně vedou k „neviditelným otcům“. „Hepatha“ uvádí své líčení obvyklou prázdnou frází, které jej snad má ochránit před pomstou, a pak pokračuje:

„V temné klenuté místnosti, jejíž stěny jsou ozdobeny lebkami a hnáty, stály vlevo i vpravo stoly. Na pravém byl krucifix a vedle něj bible, korán a talmud; nad tím transparent s nápisem ‚Ve všem pravda.‘ [!!] Na levém stolku ležely pistole, dýka a jed. Nahoře pak nápis: ‚V rukou moudrého poslední léky pro tělo i duši.‘ Při obřadu přijímání se kandidát podpisuje krví, aniž by sám poznal některého z členů spolku. Lóže byla jen slabounce osvětlována zastíněnou lampou a přítomní viděli kandidáta pouze jakoby v mlze. Byli oblečeni do dlouhých černých plášťů, každý měl na hrudi pověšenou dýku a pravou ruku skrytou v záhadě. Na konci kruhu seděl muž, před nímž členové řádu klečeli, z nichž první měl na hlavě korunu a druhý prelátský oděv. Třetí však byl v ocelovém brnění, přes nějž splývala lví kůže. Muž v plášti pak řekl klečícím: ‚Přijali jste svou mzdu. Jděte a polepšete se!‘ Ti vstali, uctivě se uklonili a poté se vzdálili.“

Nato se kandidátovi dostává pěkného poučení o humánnosti, protože vyprávění pokračuje:

„Když kandidát přijal toto čisté učení, které někdy ještě bylo zamořeno mnohými doplňky a příměsemi, je omámen narkotickým dýmem. ... Když se probere z narkózy, leží v posteli.“

S typicky židovským cynismem jsou zde „tajemství“ zednářstva a cesty k uskutečnění jeho cílů stanoveny v rituálu!

Stůl po pravé straně říká zcela jasně to, čemu dodnes křesťanští Nežidé nechtějí věřit: křesťanství a mohamedánství jsou pro Židy pouze „židovské“ konfese a mají za úkol vnutit gójům v zastřené formě to, co tóra a hlavně Talmud říkají zcela nepokrytě. Odtud citovaná slova: „Ve všem pravda,“ proto je také konečným cílem sloučení všech „židovských“ konfesí do jediného židovského náboženství v „liberální katolické církvi“ nebo podobné „pozitivně křesťanské“ konfesi, jak to již hlásají „Staré povinnosti“⁸⁹ z roku 1723.

Stůl po levé straně svědčí zase o tom, že války a vraždy všeho druhu jsou cestou, a jed se zbraněmi že jsou prostředkem k uskutečnění talmudských pravd, tj. hrůzného a krvelačného panství Židů nad všemi národy světa. „Moudrý“, který v zájmu

---

⁸⁹ V originále *Old Charges*.

tohoto konečného cíle vraždí či přikazuje vraždit, je přirozeně „dobrodincem“ a osvoboditelem“, a ti, kdo pistolí, dýkou nebo jedem zabili, budou podle výsměšných slov „vyléčení na těle i na duši“.

Tři klečící postavy před černým „otcem“ jsou král, kněz a válečník, kteří po staletí nevědomě sloužili skryté židovské vládě.

Co tedy johanitská lóže ještě zakrývá a co se v skotských lóžích jen poodhaluje, je zde v černé lóži již jasně oznámeno!

Všechno zde řečené o černé lóži obecně platí i pro lóže vysokých stupňů.

Přesto však „učení humanity“ neviditelných otců není skotským bratřím v těchto lóžích podáváno ani všude, ani bez posledního odhalení.

Narkotické výpary při obřadu symbolizují omámení zednáře v lóži, zbaveného vlastní vůle a poté vyslaného zpět do profánního světa jako poslušného nástroje v rukou vrchnosti.

Podobná narkotickému omámení je i sugesce na zednářích, která se pak ze všech lóží – ať už se nazývají jakkoli – šíří do národa a zbavuje i jej schopnosti jasného myšlení. Zednářské ideje infiltrují národní kulturu i svéráz a formují celé veřejné mínění.

„Veřejné mínění“ je vytvářeno stranami a spolky, tiskem, církvemi i z lóží obratně šířenými fámami, a všemi „kulturními“ a „civilizovanými“ prostředky cílevědomě ovlivňováno a řízeno ve smyslu židovské světovlády. Vysokostupňový bratr Köthner potvrzuje v mnoha svých spisech „judaizaci“ staropruských lóží i jejich činnost v zájmu židovského národa. V knize „Poslední tajemství“⁹⁰ říká:

„Nálady převážné většiny obyvatelstva jakékoli země jsou vždy zásadně ovlivňovány tajnými instrukcemi a hesly, které zednáři dotyčného státu přijímají od své neznámé vrchnosti.“

Je zde tedy jasně přiznána působnost sugestivní činnosti zednářů na celý národ, sugestivní zpracovávání, které je přirozeně uvnitř lóží všech typů a stupňů ještě mnohem silnější. Řečená sugesce je připravována již daným druhem naší křesťanské výchovy ve škole, a jezuita dnes v sugestivním zpracovávání národa nezůstává pozadu za zednářem.

K dovršení ochromení vůle, které již začalo dlouholetým sugestivním zpracováním, se také učí okultismus, na jehož kabbalistický původ a velký význam pro úspěch díla „neviditelných otců“ se bohužel příliš málo poukazuje. Zdravě myslící Němec se musí naučit chápat, že tato pověra je důležitou oporou i zbraní Žida.

Jistě k tomu postačí odkaz na slova Karla Heise:⁹¹

„... Je a zůstane skutečností, že celá válečná politika [světové války] vyšla ze skrytého působení okultních lóžových kruhů, které se pro snazší působení

⁹⁰ V originále *Das letzte Geheimnis*.

⁹¹ Velká národní mateřská lóže U tří zeměkouli dílo Karla Heise svým bratřím doporučila, ostatní velkolóže v Německu je zamlčují.

ze zákulisí obratně skrývaly a stále ještě skrývají v zednářských lóžích i v početných profánních společnostech.“

Karl Heise nám nabízí ještě další hluboký náhled:

„... a takto jistá vrchnost zednářstva a okultních svazů spolu s některými představenými jezuitského cechu tvoří jakési arcibratrstvo, které ze své sakristie na celek dozírá a řídí jej.“

Okultismus je obzvláštní, vůli ochromující jed „neviditelných otců“, neboli okultisticky řečeno „svrchních sfér“. Žid, zednář i člen okultních lóžových kruhů i profánní člověk jej do sebe přijímají a vědomě či nevědomě pak dále šíří.

K pochopení působnosti jedu okultismu nám jako jeden příklad za mnohé poslouží skutečnost, že oblíbené „médium“ Eduarda VII., Annie Besantová, předstírala „iniciaci“ ducha Zerubabela a tím z anglického krále dělala poslušný nástroj plánů „neviditelných otců“. Jako kdysi Zerubabel přivedl Židy z babylónského zajetí zpět do Jeruzaléma, byl nyní král Eduard nástrojem v rukou Židů, aby jim vrátil Jeruzalém a hlavně aby podporoval jejich světovládné plány, což je samozřejmě mnohem důležitější než celá Palestina.

Rovněž náčelník generálního štábu německé armády na začátku války, generál von Moltke, byl již dlouhá léta předtím pod okultními vlivy. Právě ty však přispěly k tomu, že se vůbec náčelníkem generálního štábu stal. Působily na něj samozřejmě i v čase bitvy na Marň r. 1914, když vydal příkaz k nešťastnému ústupu.

Na těchto dvou historických příkladech jsme si ukázali, že věřících v okultismus ve významných politických postaveních lze obzvlášť dobře využít, protože se svou vírou v magické učení stávají pouhými „automaty“, neschopnými žádného vážnějšího odporu.

Podstata kabbalistického učení magie a její rozkladný vliv na ducha jsou velmi vážným jevem v životě národů. Všechny odrůdy magického učení se svým sugestivním působením snaží podlomit činnost, samostatnost a nezávislost osobnosti.

Nejvýznamnějším ústředím okultního hnutí v Německu byl tajný řád rozenkruciánů, pozorovatelný už ve středověku. Počátkem 17. a koncem 18. století se stáhl do pozadí, potom se však po zhruba sto letech zase začal objevovat. Podle údajů br.: Reverchona z března 1926 vyvíjí znovu v Německu intenzivní činnost. Má své hlavní sídlo v Hamburku se služebnami v Amsterdamu a ve Vídni, a je financován „americkými“ společnostmi. „Je sběrníci celého spiritistického a okultního hnutí,“ říká br.: Reverchon výslovně a současně rozenkruciánský řád označuje za zednářskou organizaci. Je to přesné a bylo tomu tak i dříve.

Br.: Reverchon pak ještě uvádí, že „anglická“ lóže „Berlínské údolí“⁹² také provozuje k ní náležející organizaci „Velkého orientu a suverénní svatyně zednářů starého skotského obřadu Memfis a Mizraim“, tedy ústřední zednářský úřad.

⁹² Právě v údolí Josafat pracovali nežidovští řemeslníci pod židovským dozorem na výrobě stavebních strojů pro Šalamounův chrám; odtud jméno „údolí“ pro zednářské ústřední instituce.

Od přelomu minulého století se ve spojení s tímto Velkým orientem začal v Německu a v Rusku šířit Ordo Templi Orientis, zkráceně O.T.O. V jeho manifestu *Mysteria Mystika Maxima* čteme, že O.T.O. je korporací zasvěcenců, v jejichž rukou spočívá moudrost a poznání nejrůznějších organizací. Bližší rozvádění nemá pro čtenáře význam, protože již pouhá jména a obsah jasně ukazují na zednářský postoj.⁹³

O.T.O. je britskou sekcí *Mysteria Mystika Maxima*, a je řízen a ovlivňován z Anglie.

Můžeme tedy konstatovat jako skutečnost, že ve Velkém orientu a suverénní svatyni v „Berlínském údolí“, v rozenkruciánském řádu i v Ordo Templi Orientis máme zde v Německu tři zednářské a lóžové organizace, a mezi nimi zednářský ústřední úřad nejvyššího významu, který se vůbec nesnaží o zachování zdání nezávislosti na zahraničních bratrech, jak to dosud dělají německé velkolóže. Zato se však na druhé straně halí do ještě neproniknutelnějšího temna k zakrytí prostředkování i provádění příkazů k špiclování ostatních lóží; za tím účelem někdy obcházejí jejich oficiální vedení. Členové těchto tajných okultních společností zasedají také v „regulérních“ a „úplných“ velkolóžích Německa. Všechno je tedy vzájemně dokonale propleteno v zájmu provádění záměrů „neviditelných otců“!

Po světové válce pak v německém národě v těsném spojení s výše jmenovanými okultními organizacemi a zdánlivě pro boj se zednářstvím povstal značný počet ostatních „tajných organizací“. Do jejich řad se začlenilo množství různých spolků, údajně za účelem posilování němectví.

Takové „tajné společnosti“ jako např. „řád“, k němuž položil základy br. Kötner, dostávají své členy plně pod okultní vliv, zbavují je zcela samostatného myšlení a názorů, a prostřednictvím satanismu černé magie z nich dělají pověřivé a poddajné nástroje Jahveho.

Z nitra těchto „tajných společností“ se rovněž neblaze působí na lid prostřednictvím teosofie, antroposofie, pansofie, ariosofie, psychoanalýzy, úsilí o reformu života a v neposlední řadě i astrologie.

Takže znovu opakují, že všechno je dokonale propojeno – v službách talmudského Jehovy!

Samo Židovstvo původně nepotřebovalo žádné členství ve zvláštních tajných řádech. Vystačilo si s „neviditelnými otcí“, jejichž tajnými řády se jim spolehlivě dostávaly do rukou gojímské národy. Jejich pospolitost zajišťoval pokrevní svazek, udržující celé Židovstvo v pospolité kázni nejvyšším rabinátem se soudní pravomocí nad životem a smrtí, působící navíc pomocí kabbaly, která je na ovládání tohoto pověřivého a strachem z démonů posedlého národa zvláště vhodná.

---

⁹³ Snad jen jako ukázkou: Gnostická katolická církev, Templářský řád, Johanitský řád, Řád rytířů svatého hrobu, Tajná církev svatého grálu, Řád posvátné Enochovy klenby, Svedenborgský řád zednářstva, Martinistický řád a Řád sat bahai.

Avšak po „emancipaci“ se dřívější soudržnost Židovstva uvolnila. Tajná soudní pravomoc nejvyššího rabinátu ztratila svou odstrašující sílu nad významnou částí Židů. Proto bylo nezbytné odpadlíky znovu podchytit prostřednictvím tajných židovských řádů a dalších židovských organizací podobně jako gójské národy. Tak vznikl roku 1843 nám už známý řád B'nai B'rith. Světlo světa spatřily i další organizace, jako např. ve Francii Aliance Israelite Universelle, která se později rozšířila i do Německa, kde její politice sloužil mj. list „Berliner Tageblatt“.

Byly samozřejmě také vytvořeny i Judovy „nacionalistické“ organizace, v nichž jsou silně zastoupeni východní Židé! Idealisticky zbarvený sionismus byl založen podle pokynů „neviditelných otců“ a když se pod Herzlovým vedením dostatečně upevnil, začal se v něm prosazovat brutálně imperialistický a politicky radikální tajný řád B'ne Moše Ašera Ginzberga, jak to odpovídalo nesmírné mocenské pozici „vyvoleného národa“. Všechny tyto a další organizace vzdor různým vzájemným třenicím co nejtěsněji spolupracují.

Člověk s dosud samostatným myšlením se musí udiveně zeptat, jak je možné, že tak dlouho nebyli rozpoznáni tito traviči, recepty k výrobě jedů ani jejich samotné účinky. Jak se tito „neviditelní otcové“ se svými podřízenými kumpány dokázali skrývat? Jednou částí vysvětlení je zvláštní systém. V okultních spolcích se jednotliví členové vůbec neznají a stýkají se jen se svým nadřízeným, jehož totožnost se nikdy nedozvědí. Rovněž tak navzájem neznají své úkoly, jakkoli všechny sledují stejný cíl, a sděluje se jim z nich pouze to, co je nezbytné pro jejich zadanou činnost. Rovněž tak zde platí přísná vzájemná mlčenlivost. Také mezi Židy jsou „nezasvěcení“, za nimiž se obratně skrývají skuteční „zasvěcenci“.

Rozpoznání Židů a způsobu jejich „práce“ mají Němci i ostatní Nežidé ztíženo tím, že si prakticky vůbec ani neuvědomují, jak protichůdný je židovský svět pojmů a morálky jejich vlastního. „Zasvěcený“ Žid vidí v obelhávání, podvádění, vykořisťování a vraždění Nežidů povinnost ve službách Jehovy, a cítí naopak ještě hrdost jako vykonavatel příkazů Talmudu. Všechno to je u něj „mravně oprávněné“. Má „čisté svědomí“ teprve tehdy, když svědomitě koná „službu Jehovy“.

Zatímco prakticky všichni Nežidé, pokud nejsou zasvěcenými vysokostupňovými zednáři nebo okultními satanisty, by se při takových odporných činech museli cítit jako zločinci, pohybují se zasvěcení Židé mezi góji právě pro takové ohavné skutky zcela spokojeně a samolibě jako „vyvolený národ“, jako „dítě Boží“. A jsou to zločiny proti hostitelskému národu, tedy mimořádně ohavné. Mravní myšlenkový svět těchto zasvěcenců je zcela protichůdný našemu.

V takovémto myšlenkovém světě zasvěcených Židů se pohybují a pracují i jimi vycepovaní jedinci všech táborů. Zvláště těžko je pro nezdednáře rozpoznatelný takto vystupující zednář, jehož drezůra spočívala především v naočkování takového chápání pojmů a svědomí. Se zcela stejně nabubřelým sebevědomím se tito zednáři pohybují mezi profánními lidmi všech národů, přestože se dopustili stejných zloči-

nů jako Židé a navíc dokonce na svých pokrevních bratrech, aniž by mohli být jako takoví rozpoznáni podle rasových znaků.

Možnost páchaní takových zločinů má samozřejmě za předpoklad zničení veškeré naší morálky.

„Nikdy tedy nepřestávejme lidi znemravňovat“
v zednářstvu. Znemravňování se ovšem nejrychleji projeví na zednářích samých.

Pro spolehlivější oklamávání užívají zednáři také zvláštní řeči, jako to dělá zločinecké podsvětí, a pociťují cynické potěšení z toho, že skrývají tajemství za neškodně znějící fráze. Projev vždy doplňuje pověstný „augurský úsměv“.

Z politického dění posledních let již známe taková slova a jejich skutečný smysl. Tak např. ohavnými hesly „neviditelných otců“ a jejich kompliců jsou:

„Válečná reparace“ – finanční vyčerpání německého národa nekonečnými platbami Židům.

„Polský koridor“ – uloupení téměř celého západního Pruska po obou stranách Visly.

„Svévolná moc“ – o níž mluvil Wilson, je jakákoli státní moc s vlastní vůlí, které se nechce sklonit před židovskou tyranii. Takovou „svévolnou moc“ je třeba všude zlomit; v Německu odstraněním monarchie.

„14 (!) Willsonových bodů“ – mluví zločineckou hantýrkou. Ostatně opravdu pochází z lóžového žargonu.

„Dobrý skutek, dobrodiní“ – je jím každý zločin, především každá válka, každá revoluční masová i jednotlivá vražda, spáchaná k uskutečnění židovské světovlády. Proto se také lyonská lóže, která měla obrovský podíl na francouzské revoluci a tím i na vraždění árijské šlechty nazývala „Lóže rytířů dobrodiní“.

„Být opatrný“ – znamená předvídat, kdo by mohl být židovským cílům nebezpečný, aby jej bylo možno včas odsoudit, „odstranit kámen z cesty“. Proto mají ilumináti ve svých tajných stanovách nařízeno, že každá osobnost, která by jako spisovatel nebo státník mohla být někdy svým nadáním nebezpečná, musí být pozorována, včas zpracována, a pokud by nechtěla být poslušná, okamžitě „odsouzena“, tzn. pomluvami a falešným obviňováním „znemožněna“. Sovětští Židé jsou v tajných spolicích neustále napomínáni k „opatrnosti“, což po našem řečeno znamená, aby včas bez lítosti zabili každého, kdo by jim mohl být později nějak nebezpečný.

„Být milosrdný“ – znamená ke cti Jehovy, a tak, jak je to prospěšné jemu i židovským cílům. Znamená to z bohatství uloupeného gójům jim dávat almužny a tím skrývat Židovstvo pod ochranný plášť milosrdné dobročinnosti.

„Pravda“ – znamená „spravedlnost“, ale „spravedlnost“ zde znamená všechno, co slouží židovskému zákonu a uctivě se vyhýbá všem zločinům zednářů a Židů.

„Zušlechtování člověka“ – znamená znemravňování gójů a jejich vypreparování k spolupráci na židovských cílech proti vlastnímu národu.

„Usilovat o humanitní cíle, o toleranci a bratrství“ – znamená ubít v národech jakékoli vědomí rasy, příbuzenství a rodiny, každou vůli po národní sa-

mostatnosti a svobodě, a tím je proměnit v bezbrannou a tvárnou masu, která se úslužně sklání před židovským národem, v němž nepanuje bratrství a humanita, nýbrž vůli ochromující násilí!

Podobně je tomu s „pacifismem“, který přes války a genocidu vede k odzbrojení národů pod dozorem nejvyšší exekutivy v rukou Židů.

„Svoboda“ – znamená naprosté a bezvýjimečné zotročení gójů Židy.

„Politikařením“ se nazývá práce gójů pro blaho svého státu a národa. Protože však pouze Žid a zednář mohou jednat v zájmu světového židovského státu, nespádají podle tajné hantýrky jejich činy pod pojem „politika“. To znamená že nepolitikaři, pokud to slouží jejich cílům. Pro rodilé i syntetické Židy je samozřejmostí plnit příkazy Jehovy; pokud však nějaký gój pracuje v zájmu svého národa, pak je to pro Židy a jejich poskoky „špatná politika“ a dotýčný je „špatný politik“.

Nyní už také víme, co to ve skutečnosti znamená, když příslušník rudé skotské nebo černé lóže tvrdí, že „se nezabývá politikou“, a co tím má na mysli, když nás o témže ujišťuje johanitský bratr. Ten totiž musí být držen na uzdě, aby nepracoval samostatně, protože by to ne vždy muselo být účelné pro stavební plány Jehovy. Nechat jej takto jednat, toho se Žid zatím ještě nemůže odvážet a proto mu káže: „My se politikou nezabýváme!“ Pokud nám však totéž tvrdí zasvěcený skotský bratr, pak to myslí v skrytém smyslu a vlastně tím říká, že jeho veškeré tajné i skryté zasahování do života vlastního státu se děje výhradně v zájmu zřízení židovské světovlády – a tudíž to „není politika“.

Pojem „nezabývat se politikou“ bývá někdy v černých lóžích nahrazen výrazem „dělat vysokou politiku“. Je jasné, že to v sobě skrývá stejný smysl!

Pak už také rozumíme dvojímu smyslu slov z usnesení velkolóžového sjezdu v roce 1876:

„Lóžoví bratři jsou povinni uplatňovat v životě zásady zednářstva.“

Takové uplatňování je ovšem velmi rozdílné podle toho, jde-li o johanitský proletariát nebo o zasvěcené skotské bratry!

Rovněž tak je nám jasný dvojitý smysl 2. článku „Starých povinností“:

„Zednář má být mírumilovným poddaným občanské vrchnosti. Jestliže se však vzepře proti státu, ani poté nebude z lóže vyloučen, přestože by loajální bratrstvo nemělo jeho přečin schvalovat, aby se dané vládě nedávala příčina k podezření.“ (Podle jiného překladu „k politické a státní žárlivosti“.)

Je to tedy typicky mnohoznačné. „Politicky a státně“ může být navíc „daná vláda žárlivá“ pouze na moc nebo na stát ve státě, který ji hrozí přerůst. Tím se zednáři zcela otevřeně přiznávají, že jsou významnou politickou mocí resp. skrytou mocností v tom kterém státě.

Lóžoví bratři však jdou ještě mnohem dál! Zednářstvo nepočítá „zradu a odboj“ mezi zednářské přečiny, protože nesmí „provazovat politiku“ a nepodřizuje ji zednářským trestům. Vysokostupňový bratr Mackay a jeden z nejváženějších anglo-amerických lóžových spisovatelů ve své rukověti zednářského „práva“ zdůrazňuje,

že tato „juristická zásada“ – tedy ochrana, kterou zednářstvo poskytuje zradě a oboji –, je výslovně schválena a potvrzena v řečeném článku „Starých povinností“. Říká k tomu:

„Moudrost tohoto ustanovení je evidentní sama sebou. Stačí uvážit následující: pokud by velezrada a vzpoura byly zednářskými přečiny, pak by roku 1776 téměř všichni zednáři novoanglických kolonií museli být vyloučeni z řádu, a rovněž tak všechny patenty, vydané Velkolóží Anglie a Skotska [lóżím novoanglických kolonií], by musely ztratit svou platnost.“

Zednářstvo se ovšem nespokojuje jen s tichým trpěním zrady a vzpoury, ale z obojího dělá dokonce „občanskou povinnost“.

„Lidem“ resp. „národem“ zednáře je souhrn rodilých a syntetických Židů, jeho „předky“ jsou bratři starších generací, a on sám je „synem“ Noema resp. vdovy ze židovského kmene Neftalí. A konečně jako vysokostupňový zednář se zrodil z kmene Juda!

Aby se veškerý lidský rod
velkým bratrským řetězem stal
a pravdu, světlo s právem rozdával,

říká verš, líčící „lid“ a „národ“ zednářů. Rovněž tak se i „vlast“ zednáře rozprostírá po celém světě.

My zednáři vlast svou všude máme,
kde stiskem ruky se hned poznáváme,
ať je to znamení, heslo či věta,
totožná ve všech koutech světa.
Od slunce žhavého tropů břehu
po jiskřivou říši věčného sněhu,
všude kam až boží nebe sahá,
zednářská otčina je naše drahá!

Jinak řečeno je to světová říše, po níž už po staletí tolik dychtí Žid. Ta je však pro rodilé i syntetické Židy opět nerozlučně spjata s „domovinou“ v Palestině, protože podle francouzských pramenů tentýž vysoký zednář odpověděl na dotaz po jeho vlasti takto:

„Moje vlast se jmenuje Judea.“

Vlasti pokrevních i syntetických Židů je světová říše, místně zakotvená v Palestině. Židé chtějí mít svou národní domovinu, ale současně i vládnout ve všech zemích světa. Když zednáři několik let po válce začali se zbožným výrazem mluvit o „německé“ vlasti, mají k tomu větší právo až nyní, protože mezitím se už svobodné Německo stalo „součástí“ židovské otčiny a je zcela ovládnuto Židy. Dříve byly „německá vlast“ a „židovská otčina“ dva vzájemně se vylučující protiklady. Proto mluvili zednáři před válkou jenom o „vlasti“ a mysleli přitom na „židovskou otčinu“ z výše citovaných veršů. V důsledku roz-

plynutí Německa v židovské „otčině“ si ti samí zednáři klidně mohou říkat „německy vlastenečtí“, aniž by tím své židovské pány sebedméně pohoršili!

Otčinou rodilých i syntetických Židů, tj. jejich „širší vlasti“, zůstává světová židovská říše. Proto je také „občanská povinnost“ zednáře závazkem, který má vůči Židy řízenému bratrskému řetězci a světové říši, své „širší vlasti“. A Žid tak skrze takový druh „vlasti“ skutečně žije všude s dvojím státním občanstvím, přičemž židovské je samozřejmě vždy nadřazené. Pro zednáře je ostatně také na prvním místě povinnost k světové židovské říši, jež je nadřazená „občanské povinnosti“ vůči státu, k němuž svou krví přísluší.

Takže teď již také dobře rozumíme smyslu slov časopisu „Freemasons Chronicle“:

„Budeme-li tvrdit, že zednář za žádných okolností nesmí proti špatné vládě sáhnout po zbrani, pak bychom jej v jistých případech vlastně odsuzovali k porušení jeho nejvyšší a nejsvětější bratrské povinnosti. ... Loajalita v boji za svobodu [čti: bezuzdnou „svobodu“ levitských kněží!] v takových případech zatlačuje do pozadí všechny ostatní ohledy.“

Každá státní moc, která takovou „loajalitu k svobodě“ jako škodlivou a nebezpečnou netrpí, je ovšem „despotická a tyranská“, a je tudíž „občanskou povinností“ zednáře takovou „tyranii“ svrhnout. Výše citovaný zednářský časopis dále píše:

„Vysokými ideály prodchnutý zednář může – aniž by se dopustil nespravedlnosti – směle zasadit úder tyranii a spojit se s dalšími, aby jinak zavrženíhodnými prostředky odstranil nesnesitelný zlořád [tj. státní moc svého národního státu!]. Historie nás informuje o početných případech takového zásahu zednářů.“

Ne vždy se ovšem jedná hned o „vzpouru“ v otevřeném boji proti „autoritě“, kterou lze podrývat všemi prostředky a ve všech oblastech. Německý zednář Findel psal r. 1885 o takové „občanské povinnosti“ bratra v oblasti výchovy, jejíž plnění samozřejmě také neznamená „provozování politiky“:

„Každý zednář, není-li stížen slepotou, velmi snadno zjistí, na co musí být zaměřena naše nejvážnější a nejvytrvalejší práce, totiž na zničení principu autority, jak se stále ještě uplatňuje ve výchově a školství našeho lidu.“

Který Němec dokáže jasně rozpoznat postupující zřizování židovské světovlády, jež se rovná likvidaci jeho vlastního národa, a ještě takové spiknutí odhaluje a klade mu odpor, ten ovšem „uráží Jehovu“ a „zasahuje do jeho řádu světa“. A naopak ten z Němců, který takovou vlasteneckou práci narušuje a vlastní národ vydává na pospas demokracii či diktatuře proletariátu, je „osvoboditel a moudrý člověk“.

Tak je také Německo „útočníkem ve světové válce“, proto je mu připisována „vina na válce“, a rovněž z toho důvodů nesmí být tato lež nikdy odhalena.

Lstivostí své tajné řeči se spiklenci utvrzují v klamných představách, že se jejich světodějné zločiny stanou „oprávněnou obranou“, a bohužel mnozí zaslepení gójóvé to po nich stále ještě papouškují.

Avšak vzdor vši lstivosti a talmudskou morálkou dodávanému „čistému svědomí“ mají světoví spiklenci a jejich spolupachatelé strach z odhalení svých zločinů. Děsí se možného nezdaru vlastních činů, který by na ně přivolal spravedlivou odplatu gójů, a proto se ve svém strachu utíkají ke kabbalistickým pověrám, jež by je měly ochránit před neúspěchem a hlavně před trestem.

Zde končíme stručné pojednání o vysokých stupních, o jejich myšlenkovém světě, způsobu boje i o jejich židovských pánech.

V. Místo Šalamounova chrámu německý dóm

V dubnu 1933 se německé velkolóže rády i nerady podvolily tlaku nacionálně socialistické diktatury. Rády v naději, že se tím vyhnou zkáze, hrozící jim mými odhaleními, která by je stihla již nyní, kdyby nacionálně socialistická diktatura příslušnými opatřeními účinně podpořila moji osvětovou práci mezi lidem. Zmíněnému tlaku se podrobily jen nerady proto, že byly přinuceny přidat se ke směru, k němuž se až dosud stavěly odmítavě. Především to však udělaly v jasném poznání, že se sice musely něčeho vzdát, ale základní osnova jim zůstala zachována.

Nyní v květnu 1933, kdy píši tyto řádky, není ještě situace jasná. Značná část velkolóží Německa si obléká kabát jiných tajných společností, které nacionálně socialistickou diktaturou dosud nebyly zakázány, jež však sledují stejný cíl jako zednářstvo. Vydávají se za bezejmenný „řád“, který zůstává zcela okultní, avšak nyní Jahveho aneb Velkého stavitele všehomíra nahrazují „nejlepším a největším Bohem“, tj. **Deus otimus maximus**. Německé velkolóže samozřejmě i nadále zůstávají služebníkem Boha, vyžadujícím slepou poslušnost, pro nějž ovšem nemá být už stavěn Šalamounův chrám, nýbrž chrám božského D.O.M. Z těchto počátečních slov nyní povstal „Německý dóm“, čímž má být pod ním ukryt Šalamounův chrám.

Zmíněný „nejlepší a největší Bůh“ je rovněž zcela kabbalistický. V „Hermetických listech“ br.: Köthnera čteme:

„Bud' Tvoje vůle jako na nebi, tak i zemi. Svrchovaná vůle je nejvyšším řádem zjevení, avšak svrchovaný řád je řádem prapůvodního světa (5). Proto také nejvyšší cíl řádu (10) znamená naplnění nejvyšší vůle. Ta je zahrnuta v slovech „jako na nebi, tak i na zemi“. Podle Herma Trismegistona říkají zasvěcenci totéž.“

Čtenář si jistě povšiml zdánlivě nelogicky vložených číslic 10 a 5. Jsou to, jak už víme, číselné hodnoty prvních dvou souhlásek slova JAHVEH. Již sama tato okolnost ukazuje na ztotožnění „nejvyššího cíle řádu“ s Jehovou.

Memfický a mizraimský řád, jak o něm byla řeč v kapitole IV., „pracuje“ rovněž s hermetickým „uměním“ a spojitost těchto zednářských lóží s řádem je charakteristická. Mnohé navíc ukazuje na rozenkruciánský řád a na gnosi. Duši i charakter rozkládající učení je rovnoměrně smíšeno v ohavnou slátaninu a zednáři se zde nesetkávají s ničím novým.

Aby se vynucené převlečení kabátu zednářům usnadnilo, je zde kabbalistická symbolika ledabyly přeměněna na árijský duševní majetek. Udělalo se to velice snadno. V tištěném textu přednášky br.: Benkmanna čteme,

„že se Židé během svého babylónského zajetí seznámili s tradicemi árijských Sumerů. Židé je pak ve svých kmenových dějinách, spisech, příbězích a interpretacích vydávali za své vlastní. Z toho plyne, že veškeré mosaické zákonodárství i hebrejské písmo spočívají na árijském podkladě, tedy na naší dědičné výbavě.“

Každopádně jsou to tolik posmívané nejstarší knihy na světě, Kabbala a Taro, z nichž k nám září árijská moudrost. Nemůže tím otrást ani fakt, že tuto moudrost si po staletí jako svou ústní tradici předávali Židé. Nyní musí povolání s nejvyšším úsilím vyhledat a očistit všechno cenné, co bylo v kabbale napůl ztraceno, a znovu tam vyhledat všechno ve své prapůvodní árijské podobě.“

Takovou árijskou „prapůvodní formou“ má být nyní kruh, tj. sluneční kotouč. Ovšem tento sluneční kotouč zednářů má ve svém středu černý bod, což je jak známo, kabbalistické znamení Jehovy a světa. Z ústředního bodu pravoúhle vycházejí „silové paprsky“. Spojením jejich průsečíků s kruhem vzniká zednářský čtverec, čímž je znovu symbolicky naznačeno spojení s židovstvím.

Téma citované přednášky br. :. Bekmanna jasně ukazuje novou cestu zednářstva. Čím silnější je rasové dědictví lidí, tím silněji se musí proti němu vystupovat okultním ohlupováním. Rasově procitlí Němci tak mají být znovu zavlečeni do služeb Jehovy a jeho lidu, který zná jediný cíl,

vládu vyvoleného národa nad všemi ostatními.

Z Velké zemské lóže zednářů Německa se nyní stal templářský řád. Ve veřejném prohlášení k tomu čteme, že změna jména byla rozhoduta

„kvůli návratu k tradici, opuštěné v 18. století.“

Tím ovšem Velká zemská lóže Německa přiznává, že bylo záměrně vypočítanou lží tvrzení o tom, že trapné obřady zednářů včetně zástěry mají svůj původ v středověkém cechu německých kameníků. Jak známo byl řád templářů r. 1313 králem Filipem IV. a papežem Klementem V. zrušen a jeho velmistr Molay s dalšími hodnostáři upálen, protože v bratrstvu pěstoval satanismus, převzatý z gnose. Rituály a kult řádu byly výsměchem křesťanskému smýšlení a jmenovitě kultu Panny Marie. Ostatně již samo jméno řádu napovídá, že byl ve službách Šalamounova chrámu.

Z Velké národní mateřské lóže U tří zeměkouli se stal Národní křesťanský řád Bedřich Veliký. Jak bylo přizpůsobení novým poměrům v praxi zavedeno, vyplývá z úředního dopisu jedné sesterské lóže:

„Národní křesťanský řád Bedřich Veliký,
johanitské lóže U tří karafiátů,
řádová pobočka v Meiningenu.
Meiningen 20. dubna 1933

Milí bratři,

ve středu 12. tm. se pořádalo shromáždění téměř všech v Meiningenu žijících mistrů. Bylo obzvláště důležité vzhledem k projednávání událostí předšlého dne. Z Berlína přišel dopis s následujícím sdělením direktoria: V pátek 7. dubna hovořil lóžový velmistr Velké zemské lóže Německa s panem ministrem Göringem, v němž mu bylo řečeno: ‚V nacionálně socialistickém státě fašistického ražení není místo pro zednáře.‘ Velká zemská lóže z toho vyvodila závěr, že jako taková přestává existovat a pokračuje pod jménem ‚Ně-

mecko křesťanský řád templářů'. Rovněž z toho plyne požadavek přerušit všechny styky s ostatními zednářskými lóžemi včetně Velké národní mateřské lóže. Je politování hodné, že Velká zemská lóže o zmíněném rozhovoru s ministrem Göringem ihned neinformovala naše zemské direktorium a tím je připravila o možnost tuto důležitou otázku projednat hned na výroční valném shromáždění v Berlíně.

Ohledně nacionálně socialistického požadavku spolkové direktorium píše:

1. odstranit slova „zednář“ a „lóže“,
2. přerušit všechny zahraniční styky,
3. uplatnit zásadu německého původu členů,
4. odstranit tajemnost a starozákonní prvky v rituálu

Naši bratři vědí, že my internacionální styky neudržujeme a že německví je u nás zásadou, takže body 2 a 3 citovaného požadavku se nás netýkají. Další požadavek již byl splněn změnou jména naší lóže na Národní křesťanský řád Bedřich Veliký.

Jednotlivé johanitské lóže se nyní jmenují ‚Řádová skupina NN‘. V dopisu z 11. dubna se dále říká, že rozhovor s nacionálně socialistickým vůdcem je stanoven na nejbližší dny a že Velká zemská lóže U přátelství připravuje podobné kroky.

K řečenému rozhovoru s nacionálně socialistickým vůdcem již mezitím došlo ve středu 12. tm. Jeho hlavním účelem bylo zjištění, zda je zamýšlen zákaz lóže resp. jejího nástupnického sdružení. Podle zprávy spolkového direktoria (velké řádové rady) tomu tak podle všeho není, protože by to muselo být známo našemu nacionálně socialistickému informátorovi. Definitivní rozhodnutí o zednářské otázce si vyhradil pan říšský kancléř.

Spolkové direktorium oznámilo naše přejmenování a strukturální přeměnu říšským ministrům dr. Frickovi a dr. Goebbelsovi i vedení NSDAP. Řádový mistr nařídil, aby byla pravidelná týdenní shromáždění bratří jednotlivých místních skupin informována o všech důležitých rozhodnutích. Prosíme všechny naše bratry, aby se každou sobotu scházeli v zájmu úplné informovanosti.

Spolkové direktorium dále píše: ‚Přejmenování naší velkolóže a nová ústava vyžadují od našich sesterských lóží následující okamžitá opatření:

1. Každý řádový bratr musí všude mimo lóži rozhlašovat, že už nejsme zednáři.

My k tomu ještě dodáváme, že k smazání špatného dojmu je třeba připojit vysvětlení, že naše křesťanské německé zednářstvo bylo vždy vlastenecké v tom nejlepším smyslu slova, a že úředně chráněná označení ‚zednářstvo‘ a ‚lóže‘ byla zrušena kvůli možné záměně s internacionálně zaměřenými skupinami, které se rovněž nazývají ‚zednářstvo‘ a ‚lóže‘.

2. Tajemství již není třeba chránit a chápat.⁹⁴ Nelze tomu však rozumět tak, že k naší práci připustíme bez výběru každého profánního člověka, ale že nejprve dovolíme nahlédnout do našich rituálů směřovaných stranickým a státním funkcionářům a umožníme jim účastnit se naší práce. V ostatním přenecháváme na pochopení a taktu našich bratří, jak dalece budou informovat profánní svět o našich obyčejích.

3. Změny v rituálech prvních čtyř stupňů spočívají prozatím v tom, že se jednotlivá starozákonní označení nahradí německými výrazy.

4. V mistrovské legendě se bude místo „chrám“ říkat „německý dóm“ a „stavitel“ místo „Hiram“.

5. Práce ve IV. až VI. stupni mohou pokračovat.

6. Všechny řádové skupiny se musí okamžitě jménem svých bratří vzdát případného členství v Svazu německých zednářů.

Tolik z přípisu našeho spolkového direktoria. Jsme přesvědčeni, že všichni bratři budou srozuměni s dotyčnými změnami. Doufáme také a věříme, že říšská vláda našemu řádu dovolí pokračovat v práci za stanovených forem a poskytne nám svou ochranu. V důsledku také nepochybně padnou dosavadní omezení NSDAP ohledně zednářstva a uvolní se cesta těm bratrům, kteří by se chtěli připojit k jejich straně. Prosíme všechny bratry, aby zachovali věrnost našemu svazu i v této nové podobě. Právě v nynější době je naléhavou povinností každého bratra ukázat vnějšmu světu dávnou soudružnost a angažovanost, abychom zůstali v přední linii s těmi, jímž je nejvyšším příkazem blaho vlasti a národa. Počítáme proto s vaší podporou a vyzýváme vás k další spolupráci v našem řetězci na mravní obnově a znovuvýstavbě naší milované německé vlasti.

S německým pozdravem váš

Mohr, vrchní řádový mistr

Kalbfleißer, vrchní řádový jednatel“

V dopisu Velké národní mateřské lóže je bod č. 3 vysvětlen ještě podrobněji:

„Změny v rituálech prvních stupňů spočívají předběžně v tom, že se z nich vypouštějí slova tubalkin, šibolet a akácie. Slova „jakin“, „boaz“, „M.b.“⁹⁵ a „Jehovah“ se v hovoru a oslovení nahrazují výrazy „světlo“, „lid“, „žije v synovi“ a „víra“.“

Odstavec 4 mluví právě o Jehovovi. Dále jsou v listu ještě body 7 a 8:

„7. Prosíme mistry nebo jejich zástupce, aby se ihned spojili s vedoucími nacionálně socialistickými představiteli v místě svého bydliště a sdělili jim, že už nejsme zednáři. K podpoře tohoto tvrzení⁹⁶ vám co možná nejrychleji zašleme pozměněné stanovy.

⁹⁴ Není ani co, protože jsem je již dávno odhalil!

⁹⁵ M.b znamená Mac benac a je to tedy stále „žije v synovi“.

⁹⁶ Zvýraznění v textu je od autora knihy.

8. Prosíme představené místních skupin, aby ihned zahájili prověření německého původu svých členů ve smyslu intencí NSDAP.“

Z dopisu je jasné zřejmé, jako povrchní je „přeměna“ zednářstva. Je to pocho-pitelné, protože jak známo nemohou zednáři na svých rituálech a hlavně cílech nic měnit, protože jinak by se jejich „stavba“ zhroutila. Jak Velká národní lóže U tří ze-měkoulí na řečenou „přeměnu“ pohlíží, je zřejmé z bodu 7, kde sama mluví o pou-hém tvrzení a nikoli o skutečnosti. Stejně tak je tomu s prohlášením, že členové Německého křesťanského řádu už nejsou zednáři, z čehož každý bratr pochopí, že jsou stále ryzími zednáři jako dříve. Své zednářské hantýrce lóžovní bratři rozumějí!

A tak se z Velkolóže u přátelství stal Německo křesťanský řád U přátelství, z Velké zemské lóže Saska je rázem Německo křesťanský řád Saska, z Darmstadtské velkolóže U svornosti se přes noc vyklubal Bratr-ský svaz U svornosti, a konečně z Velkolóže U slunce v Bayreuthu máme dnes dokonce Společnost pro pěstování německé kultury!

O Velkolóži Hamburk nejsou zatím bižší údaje k dispozici a Velkolóže U bratrského řetězce má být začleněna do Německo křesťanského řádu Saska.

V mnoha zemích světa je zednářství v plném rozkvětu a nadále provozuje v naší knize popsaný rituál. V Německu prožívá období přechodu a prozatím se částečně utíká ke změně formy. Skotské lóže ovšem zůstávají nedotčené a také johanitské dále pracují!

Zednářstvo však musí být vytaženo i ze své skrýše, v níž se nyní krčí. Boj s ním nesmí ani na chvíli ustát a je třeba jej rozšířit i na všechny ostatní tajné organizace a spolky, které svým okultismem ohlupují národ.

Nacionálně socialistická diktatura až dosud nezakázala zednářstvo ani tajné orga-nizace, nemluvě už o tom, že by zadržela činnost tak škodlivých okultních spolků! I samotný zákaz by byl již výrazným krokem kupředu, ale bez náležitého poučení lidu o podstatě a nebezpečnosti zednářstva i ostatních tajných a okultních společ-ností by se mohl stát plácnutím do vody. Historie to dostatečně prokázala a proto lidová osvěta zůstává důležitou součástí našeho boje za svobodu.

Všechno v této i v mých ostatních knihách řečené si podrží navždy platnost. Přestože se národ domnívá, že nebezpečí již překonal, zůstává jím i nadále dlou-hodobě ohrožen. Protilidové síly budou i nadále pracovat na oslabení sebezáchovné vůle národa. Pamatujme na to!

* * *

---

znamení johanitských stupňů⁹⁷

na srdci nošený amulet:

pro učedníky: neleštěná stříbrná zednická lžice (rovnostanný trojúhelník) na bílé pásce

pro tovaryše: totéž, leštěná

pro mistry: zlatá zednická lžice na světlé modré pásce a klíč z kosti na světlé modré pásce jako řád na krku

stupeň:

učedník

tovaryš

mistr

poklepy:

(pozn.: společné pro učedníky i tovaryše)

Dva tiché, rychle po sobě následující údery, a po nich o něco později třetí, silnější. mají symbolizovat: přírodu, náboženství – sílu

moudrost, krásu – sílu

rozum, paměť – vůli

tzn., že důraz je kladen na sílu a vůli!

poklep pro mistry:

Třikrát opakované 3 údery. Vztahují se zde na Šalamounův chrám, jmenovitě na 3 předsíně, na 3 síně, i na samotný chrám se svatyní.

Tři údery také mají představovat ozvěnu, znějící z hor Moria a Sion, když byly v údolí Josafat zasazeny 3 zednické údery.

Dále 3 krát 3 údery upomínají na kabbalistické schéma světa.

znamení:

Pravá ruka se v pravém úhlu přiloží na krk, poté se jí vodorovně táhne do prava, a nakonec se nechá klesnout dolů, jako by se tím naznačovalo proříznutí hrdla. (Pozn. 1): Hieber k tomu píše: „Těmito třemi znameními se označují tři tělesné dutiny, obsahující orgány vlastního života (hlavu, hrud' a břicho). Nyní tedy rozumíme pohružkám strašlivými tresty, jimiž starý zednářský svaz hrozil zrádcům; odseknutí hlavy, vyrvání srdce a vyvržení vnitřností je koncem celého člověka, jehož duch, duše i tělo mají být zničeny tak, aby po zrádci nezůstala ani stopa.“ V katechismech jsou adepti zednářství dotazováni po tomto smyslu znamení.

Pravá ruka se dlaní přiloží na hrud' a pak se jí vodorovně táhne dopředu, jako by se mělo srdce vyrvat z těla. (pozn. 1)

---

⁹⁷ Zde samozřejmě platí, co bylo řečeno již v pozn. č. 68.

Vodorovně držená ruka se hřbetem nahoru přiloží na žaludek tak, aby se palec dotýkal pupku, a pak se jí táhne tak, jako bychom chtěli rozpárat břicho. (pozn. 1)

Hmaty:

Trojité stisk palcem na první kloub ukazováku partnera. (pozn. 2): Tento hmat se užívá tehdy, jestliže si zednáři podávají pravou ruku. Mimo lóži se všeobecně používá pouze učednického hmatu! Hmatu často předchází přibližovací znamení, např. pravoúhlé přiložení pravé nohy do podkolenní jamky levé nohy, nebo se užívá nenápadného učednického znamení např. u stolu před napitím a pod.

Trojité stisk palcem na první kloub prostředníku partnera.

Propletení rukou. Palec při něm leží mezi palcem a ukazovákem partnera, ostatní prsty se dotýkají zápěstí a objímají je.

slova:

Jahin (Jachin), pravý z obou triumfálních sloupů v předsíni Šalamounova paláce.

Boas, levý triumfální sloup v předsíni Šalamounova paláce. Pozn.: Na obou sloupech měly spočívat duté koule jako symboly nebe a země, v nichž jsou prý uloženy tajné spisy zednářstva.

Mac Benac, „žije v synovi“, které se po hláskách šeptá do ucha.

hesla:

Tubalkain, 7 krát 7 zatracený potomek bratrovraha Kaina, syn Lámecha a Sily (Gn 4,21-24).

Gabalité, Giblim, Gibelum, obyvatelé města Gebal a mimořádně obratní stavební dělníci a kameníci, které král Hiram dal k dispozici svému nepříteli Šalamounovi. Gibelum byla také platová třída stavebních dělníků Adonirama.

Šibbolet. Nepřátelští Efratejci slovo neuměli správně vyslovit a říkali Sibbolet. Díky tomu byli poznáni a pobiti Geliádany, obyvateli města Gabaon neboli Gileád. Pozn. 3: Efratejcem nebo Efraimitou se dnes nazývá zednář, který nedovoleným způsobem pronikl do mistrovského stupně.

znamení ondřejských stupňů

Učedníci a tovaryši: Na srdci nošený amulet, stříbrný trojúhelník s umrlčí hlavou (příběh o Adoniramovi) tj. znamení, že raději zemřou, než aby vyradili tajemství, a dále dýka na černém bandalíru s bílými pruhy na „obranu“ chrámu a jeho koruny na znamení, že spíše zemřou, než aby se stali křivopřísežníky.

Mistři: Jako znamení pěticipá hvězda na červenomodrém bandalíru (barva má připomínat „mučedníky řádu“) se zeleným okrajem (tj. barvou naděje). Jako řád na krku se nosí ondřejský kříž, na jehož přední straně je ve středu kříže v zářícím slunci obraz apoštola Ondřeje, na zadní straně čtyři červené kabbalistické kruhy na bí-

lém podkladu se slovem „Jehovah“. Pěticípá hvězda se stala symbolem sovětského panství; všechno spolu těsně souvisí!

stupeň:
učedník
tovaryš
mistr

poklepy:

Stejně jako v johanitském učednickém stupni, a poté následuje ještě jeden silnější, vyjadřující vůli k provedení činu. „Je to výzva k činu, jehož je nám v boji s temnotou tolik zapotřebí.

Čtyřnásobný úder také upomíná na dokonalost a nezničitelnost nového chrámu, který znovu pozdvihneme ze suti a trosek v stále stejné nádheře.

Trojí opakování zmíněných čtyř úderů.

Těchto 12 poklepů má zednáře upomínat na 12 architektů, kteří se podíleli na odhalení základů starého chrámu, nezednáře pak na 12 kmenů Izraele.

(Pozn.: Ve vyšších stupních roste počet úderů na 7 až 9, a při opakování až na 27 poklepů.)

znamení:

Levou ruku přiložíme palcem pravoúhle k spánku. Pak jí přejíždíme vodorovně stranou tak, aby loket tvořil pravý úhel. Poté ruku necháme svisle klesnout.

Totéž s pravou rukou.

hmaty:

Ruce spojené do johanitského mistrovského hmatu přitahujeme k sobě, až ohnuté prsty obemknou ohnuté prsty partnera.

Tzv. „korunní hmat“. Tovaryš se smí dotknout Jehovovy koruny. Ruce se spojí špičkami prstů, takže vyvářejí přibližný obraz koruny.

Mistrovský hmat je trojí:

Hmat paže: oba bratři uchopí pravou rukou loket partnera.

Hmat ruky: jako při johanitském mistrovském hmatu palcem, ostatní prsty obejmou ruku partnera.

Dotyk: vzájemně opakovaný dotyk prostředníku do dlaně partnera.

slova:

Mac Benac. Stejně jako v johanitském mistrovském stupni se šeptá do ucha.

Adonaj, dříve také Elohim, je židovským opisem pro Jehovu.

Jehovah. Oba bratři si jméno střídavě po slabikách šeptají do ucha, přičemž mluvící při každé slabice k sobě přitáhne paži partnera.

hesla:

Sedechia. Jméno „nešťastného“ krále Judeje, který byl se svým lidem Nabuchodonozorem odveden do zajetí a oslepen (2 Kr 25).

Nehemjáš. Jméno Žida, který spolu s Ezrou vytvořil a zformoval židovský národ do dnešní podoby a obnovil rabínský stát. Pod králem Zerubábelem vyvedl Židy ze zajetí a obnovil chrám se zednickou lžící v jedné a s mečem v druhé ruce (Neh 4).

Gabaon (Gibeón) je místem uložení archy úmluvy, kde se později zjevil Jahve Šalamounovi a udělal z něj krále. Šalamoun za to přislíbil vystavět chrám (1 Kr 3,5-13). Obyvatelé města Gibeón jsou služebníky levitů (Joz 9). Jaká to čest pro mistry zednáře!

Přehled pramenů

1. *Bible*
2. *Entdecktes Judentum*, von Johann Andreas Eisenmenger, Gedruckt zu Königsberg in Preußen im Jahre 1711.
3. *Das Deutsche Judentum. Seine Parteien und Organisation*. Berlin – München 1919. Verlag der neuen jüdischen Monatshefte.
4. *Die Elemente der Kabbalah*, 2 Bände, erläutert von Dr. Erich Bischoff, Berlin W 30, 1914, Hermann Barsdorf Verlag.
5. *Die Kabbalah, Einführung in die jüdische Mystik und Geheimwissenschaft*, von Dr. Erich Bischoff, Leipzig 1923. Theodor Griebens Verlag.
6. *Die geheimen oder Mysterien-Gesellschaften der alten Heidenkirche von Eduard Emil Eckert-Schaffhausen*. Verlag der Friedr. Hurter'schen Buchhandlung 1860. (Viz také č. 10 a 11.)

Zednářské spisy

7. *Die drei ältesten Kulturkunden der Freimaurer Bruderschaft, mitgeteilt und bearbeitet von Karl Christian Friedrich Krause*. 2. Auflage, 2 Bände. Dresden 1820/21 in den Arnoldschen Buchhandlung.
8. *Ritual und Aufdeckung der Freimaurerei pp. Sowie eine Darstellung des an William Morgan wegen Enthüllung der Geheimnisse der Maurerei begangenen Menschenraubes und Mordes*. Aus englischen Schriften gezogen von einem Freunde des Lichtes. Leipzig 1838. In Kommision bei Leopold Michelsen.
9. *Sarsena, oder der vollkommene Baumeister*, Leipzig 1851. F. A. Brockhaus.
10. *Der Freimaurerorden in seiner wahren Bedeutung, d. h. als ein Weltorden, in dem und mittels dessen ..., ein Geheimbund die Revolution ... sowie die Zerstörung des Eigentums, der Stände und Innungen zum Zwecke einer theokratisch-sozialen Ordensrepublik, seit drei Jahrhunderten vorbereitet, vollführt und geleitet hat. In zwei Schriften den sächsischen Kriminalgerichten und der Ständerversammlung nachgewiesen aus der Geschichte, aus den Statuten und den Bekenntnissen des Ordens in seinen Geheimschriften zur Motivierung des damit verbundenen Antrages auf Aufhebung des Ordens*. Von Advokat Eduard Emil Eckert, Dresden 1852, Im Selbstverlag des Verfassers.
11. *Magazin der Beweisführungen für Beurteilung des Freimaurerordens als Ausgangspunkt aller Zerstörungstätigkeit ... mittels List, Verrat und Gewalt*, von Advokat Eduard Emil Eckert, 2. Heft, 2. Auflage. Regensburg 1875.
12. *Ueber den Zweck der Freimaurerei, dargestellt aus den alten Landsmarken*. Verlag von Br. Eduard Max. Röth. Frankfurt am Main 1832.
13. *Allgemeines Handbuch der Freimaurerei*. 2. Auflage von Lennings Encyclopaedie der Freimaurerei. 3 Bde. Leipzig 1863. F. A. Brockhaus und 3. Auflage, 2 Bde. Leipzig 1863. Max Hesses Verlag.

14. *O. van Dalens Kalender für Freimaurer. Statistisches Jahrbuch für 1926 bis 29.* Verlag Br. Bruno Zechel.
15. *Grundgesetz des unter dem besonderen allerhöchsten Schutz Seiner Königlichen Hochheit des Großherzogs von Hessen und bei Rhein stehenden Freimaurerbundes Zur Eintracht, nebst Anhang.* Gießen 1873, Druck von Br. Wilhelm Keller.
16. *Grundgesetz des eklektischen Freimaurerbundes aus dem Jahre 1845 mit Anlagen A und B.*
17. *Gesetzbuch der Loge zur Freundschaft im Cirkel Berlin. Manuskript für Brd. der Loge.* Berlin 1901. Wilhelm Gronaus Buchdruckerei, Schöneberg-Berlin.
18. *Grundverfassung des Bundes der Frmr. Mr. Der Großen National-Mutter-Loge der Preussischen Staaten, genannt zu den drei Weltkugeln zu Berlin. Nach der Revision vom Jahre 1873.*
19. *Statuten desselben Bundes 1873.*
20. *Bundesgesetze der Großen National-Mutter-Loge Zu den drei Weltkugeln. Als Handschrift gedruckt für Br. Freimaurer,* Berlin 1918 und 1924.
21. *Handbuch für die Brüder der Großen Landesloge der Freimaurer von Deutschland. Eine Uebersicht ihrer Einrichtungen. Als Handschrift für Frmr. Gedruckt.* VI. Ausgabe. Berlin 1912.
22. *Versuch einer Darstellung des Positiven inneren Freimaurer-Rechtes. Im Auftrage des Vereins Deutscher Freimaurer bearbeitet von Br. von Groddeck und Br. Henne Am-Rhyn. Mit einer historischen Einleitung von Br. Dr. Merzdorf. Handschrift nur für Br. Fr. Mr. Leipzig.* Verlag von J. G. Findel 1877.
23. *Was sind die Freimaurer und was wollen sie? Ein Antwort zur Wehr und Lehr über Ursprung, Wesen, Bedeutung und Ziele der Freimaurerei. Von einem Br. Freimaurer. 4. Umarbeitung. 10. Auflage. 21. bis 25. Tausend. Vermehrt durch einen Anhang: Was sind Odd-Fellows-Brüder und was wollen sie? Von Herm. Oesterwitz, Lissa i. P. Friedrich Ebbeckes Verlag 1906.*
24. *Verschiedene Katechismen von Br. Robert Fischer. Manuskript nur für Brüder gedruckt.* Leipzig, pp. Druck und Verlag von Br. Bruno Zechel.
25. *Leitfaden durch die Ordenslehre der großen Landesloge der Freimaurer von Deutschland in den verschiedenen Graden vom Kapitelmeister Br. Otto Hieber.* Berlin SW 68, während und nach dem Weltkriege. Druck und Verlag von Bundes-Br. E. S. Mittler und Sohn:
  1. Heft: *Was dem fremden Suchenden von einer Aufnahme in den Freimaurer-Orden zu wissen ist.*
  2. Heft: *Der Johannis-Lehrlingsgrad.*
  3. Heft: *Der Johannis-Gesellengrad.*
  4. Heft: *Der Johannis-Meistergrad.*
  5. Heft: *Der Andreas-Lehrlings-Gesellengrad.*
  6. Heft: *Der Andreas-Meistergrad.*

26. *Gebrauchtum der Johannisloge. Zehn Instruktion von Br. Hermann Gloede, als Manuskript für BBr. Lehrlinge gedruckt.* Berlin 1901. Ernst Siegfried Mittler und Sohn, Königliche Hofbuchhandlung.
  1. Bändchen: *Ritualien und Arbeitsteppich der Johannislehrlinge.*
  2. Bändchen: *Ritualien und Arbeitsteppich der Johannismitbrüder Gesellen.*
  3. Bändchen: *Ritualien und Arbeitsteppich der Johannismeister.*
27. *Verschiedene freimaurerische Zeitschriften der altpreußischen und humanitären Großlogen in Deutschland.*
28. *Die Entente-Freimaurerei und der Weltkrieg* von Karl Heise. Basel 1920. Ernst Finkh Verlag.
29. *Auf den Pfaden der internationalen Freimaurerei. Sonderdruck aus dem Mecklenburger Logenblatt.* 46. Jahrgang.
30. *Die Italienische Freimaurerei und ihr Wirken für die Teilnahme Italiens am Kriege* von Dr. Ludwig Meuffelmann. *Handschrift nur für Freimaurer.* Verlegt 1915 bei Alfred Unger, Berlin C 2.
31. *Freimaurerei und Goldene Internationale, ein Beitrag zur Zeitgeschichte* von Wilhelm Marten. 1917.
32. *Handbuch für Odd-Fellows* von Alexader Lotthammer, Leipzig. Verlag von Theodor Leibing. 1907.
33. *Freimaurerdenkschrift. Als Geheimschrift gedruckt zur Gratisverteilung in 15 einzelnen Denkschriften. Gerichtet an Deutsche regierende Fürsten. Aus dem Beginn der 60er Jahre des 19. Jahrhunderts* von Didler.
34. *Symbolik der Mysterienbünde* von August Horneffer. Niels Kampmann Verlag, Heidelberg.
35. *Die Elemente Dutscher Kultur, von Renatus Rak – Dr. Köthner. Aus der Bücherei des Deutschen Dom und andere Schriften des Herrn Köthner und zahlreiche andere Schriften von Br. Köthner.*

Nezednářské spisy

36. *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik, vom Nationalrat dr. Friedrich Wichtl.* 8. Auflage. München 1921. J. F. Lehmanns Verlag.
37. *Rache und Hilfe der Freimaurer. Nach ihrer eigenen Geständnissen.* Paderborn 1880. Druck und Verlag der Junfermannschen Buchhandlung.
38. *Geheimnisse der Freimaurerei.* Paderborn 1884. Druck und Verlag der Junfermannschen Buchhandlung.
39. *Freimaurerei eine politische Macht* von O. Graved. IV. Auflage. Berlin 1926. Druck und Verlag von E. Brueckmann, Berlin SW 68.
40. *Ritualmord, Judentum und Freimaurerei* von Erich Rudolf. 1927. Verlag für völkische Aufklärung, Berlin SW 68.

41. *Für Gott und Vaterland! Ein Weckruf an das christliche Volk zum Kampfe gegen die Weltmacht der Freimaurerei.* Von Pater O. C. Mit Erlaubnis der Ordensoberen. K. Oberholzers Buchdruckerei, Uznach 1915.
42. *Was treiben die Freimaurer?* Dietrich von Oertzen. 4. Auflage. Verlag von C. Bertelsmann in Gütersloh.
43. *Kriegshetze und Völkermorden in den letzten 150 Jahren* von Erich Ludendorff. 51-60 000. Ludendorffs Volkswarte Verlag, München.